DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kınındayken başka bir adamı düşünüyor ve bu yüzden tahrik oluyorsa?

Maddox haykırarak yumruğunu bir kez daha duvara geçirdi. Duvar daha çok çatladı ve parçalandı. *Onu* istiyordu. *İstiyordu. Tepki verme. İblisi dinleme.*

Şiddet ağzını kapadı, onun hiddetinden hoşlanmıştı, sahiplenme duygusundan.

"Neden duvarı onarmak yerine dağıtıyorsun?"

Maddox tanıdık bir ses duydu ve hızla döndü. Ellerinden ılık ve güçlendirici kan damlıyordu.

Aeron koridorun ucunda duruyordu. Işık pencerelerden süzülüyor, güçlü yüz hatlarının üzerinde dans ediyordu. Işık hüzmelerinden biri doğrudan koyu renk saçlarının üzerinde parlak bir taç gibi durmuştu, hayat dolu tenini aydınlatıyordu.

Şiddet daha önce sanki hiç yatıştırılmamış, hiç rahatlamamış gibi tüm gücüyle uğuldadı. Maddox parmağını ona doğrulturken kaşlarını çattı. "Onu zindana kapatmışsınız."

"Yani?" Aeron'ın boynundaki siyah iblis dövmesi derin bir uykudan uyanarak parlak kırmızı gözlerini kırptı. Keskin dişli ağzından salya damlıyor gibiydi. "Seninle konuştu mu?"

"Ne hakkında?"

"Burada olma nedenleri hakkında."

"Hayır."

"Bırak ben sorayım o zaman."

"Hayır!" Yeterince korkmuştu zaten. Ashlyn'in hücredeki hali Maddox'ın gözünün önüne geldi. Teni dışarıdaki kardan daha soluktu, yüzündeki tek renk, siyah-kahverengi topraktan geliyordu.

Titriyordu. O kadın titrediğinde, bunun sebebi korku değil, tutku olmalıydı.

İblis yine, *dövüş, dövüş, dövüş!* diye söylenmeye başlamıştı.

"Nerede şimdi?" diye sordu Aeron ısrarla.

"Seni ilgilendirmez. Ama onu bulduğum zamanki hali hakkında birisi hesap verecek."

Arkadaşının tıpkı kendisininkine benzeyen –sanki tanrılar başka bir şey yaratamayacak kadar yorgunlarmış gibi– eflatun gözleri, şaşkınlıkla açıldı. "Neden? Neyin oluyor ki?"

"Benim." Verdiği tek yanıt buydu. "O benim."

Aeron dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Aptal olma. O Yem."

"Belki." Muhtemelen. Öne doğru adım attı. Sinirden köpürerek... aç... "Şu anda umurumda değil."

Savaşçı da ona doğru bir adım attı, aynı derecede kudurmuştu. "Umurunda olmalı. Ve onu buraya getirmemeliydin."

Maddox bunu biliyordu ama özür dilemeyecekti. Yine olsa yine aynı şeyi yapardı.

"Onu kasabaya götür ve hafızasını silmenin bir yolunu bul," dedi Aeron. "Aksi takdirde, öldürülmesi gerekecek. Çok fazla şey gördü ve duydu. Avcılara rapor vermesine izin veremeyiz."

Hemen hemen eşitlerdi. Maddox bu sabah silahlanmamıştı, Aeron'ın sefil derisini yüzülmekten kurtaran bir durumdu bu. Yapabilseydi, bu adamın hissiz, karanlık kalbine bir bıçak saplardı. "Seni incitmeyi çok isterdim."

Artık tamamen uyanmış olan iblis dövmesi kanatlarını açtı, Aeron yavaşça sırıttı. "Bunu yaparsak ortalığı toparlarsın."

"Senin de temizlemen gerekecek."

"Kimin umurunda. Şimdi başlayabilir ya da sadece konuşabiliriz."

"Ah, evet. Başlayacağız." Maddox atıldı.

Aeron da. Havada çarpıştılar.

tarama: ırmak
düzenleme: vero

Altıncı Bölüm

YUMRUK. HOMURTU VE EĞİLME. YUMRUK.

Maddox yanağına sert bir yumruk atınca Aeron'ın bir başka homurtuyla yana doğru tökezledi. Ama bir saniye sonra Aeron güçlü bir sol kroşeyi çenesine indirerek intikamını aldı. Maddox'ın dişleri çatırdadı ve ağzı kanla doldu; tadı demirimsi ama tatlıydı, ruhun açlığını bir nebze bastırmıştı.

Karnına dizini indirdiği sırada Aeron sırıtıyordu. Savaşçı hırlayarak iki büklüm oldu. Daha... Daha fazla zarar vermeye ihtiyacı vardı. Maddox başına dirseğini indirmeden önce Aeron vahşi bir haykırışla ileri atıldı, kollarını Maddox'a sardı ve onu yere çekti. Yerde yuvarlanıp üstte kalmak için mücadele ettiler. Yumruklar uçuştu, tekmeler indirildi, dirsekler atıldı.

Aeron ağzına vurunca Maddox tısladı. Gülümsemesi kayboldu, yanağının içi yarılmıştı. Biraz daha kan boğazından aşağı kaydı.

"İstediğin bu mu?" diye böğürdü Aeron.

Kolunu Aeron'ın boğazına sardı, diğer adamın rengi çabucak maviye dönerken nefes almasını engelledi. "*Senin* istediğin bu mu?" Aeron nefes almak için mücadele ederken, yüzüne dört

yumruk daha indirdi. *Ez.* Gözüne de. *Ez.* Burnunu da. *Ez.* Çenesini de. *Ez!* Şakağına da. Her darbede içinden boşu boşuna, *hayır, bugün daha fazla Şiddet yok,* dedi. *Daha fazla Şiddet yok.*

İblis, *emin misin?* diyerek aklını çeldi.

Bir yumruk daha atarken Maddox'ın gözleri kısıldı.

Öldür onu.

İblisi ehlileştiremediğini ancak o zaman fark ederek, "Hayır!" diye bağırdı. Bir nebze bile. Biraz soluklanmak için durdu, başka ne yapacağını bilmiyordu. Bu şekilde Ashlyn'e gidemezdi; kana susamış, çok daha sinirli bir halde.

"Ah, evet." Yaralı Aeron kısık sesle hırladı ve Maddox'ın sağ gözüne bir yumruk savurdu. Yüzükleri damarını kesince acı kafasının içinde patladı. Bir anlığına görüşü karardı. Yüzünden aşağı ılık ve ıslak bir şey akıyordu, sonunda, *sonunda* sadist ses susmuştu.

Belki de ruhun boyun eğmesi için dövülmesi gerekiyordu. Buna uymaktan memnun, kollarını açıp başka bir darbe bekledi.

Aeron onu hayal kırıklığına uğratmadı. Savaşçı midesine tekme savurdu ve Maddox geriye düştü. Yere düştüğü an, Aeron üzerine çıktı, dizleriyle omuzlarına bastırıp onu yere yapıştırdı. Yüzü duyduğu tatminle kararmıştı ama gözlerinde hâlâ iblisler vardı; çirkin, işkence eden, boynundaki dövmeden çok daha tehlikeli olan iblisler.

"Daha istiyor musun?" diye hırladı Aeron.

"Daha."

Yumruk. Maddox'ın başı hızla sola döndü. Yumruk. Sağa. Yumruk. Burnundaki kıkırdak çıtırdadı.

Vur bana. Daha sert. Daha sert! Her vuruşta, ruh daha derine gidiyordu. *Şiddet'e karşı Gazap,* diye düşündü. Şiddet sinmişti. Gülümsedi, Reyes'in hissettiği de bu olmalı, diye düşündü. Acı duyuyordu, mutlu bir halde, umutsuzca daha fazlasını arzuluyordu. Bir başka darbede dişleri dilini kesti. Dili şişmişti. *Şimdi Ashlyn'i öpemeyeceğim,* diye düşündü.

Onu becermen için öpmen gerekmiyor, diye çıkıştı iblis, çirkin başını saklandığı yerden Maddox'a bir öfke dalgası göndermeye yetecek kadar bir süre için çıkararak.

Yeter! Ashlyn'i öpmek istiyordu. Ona vücudunu sunarken, dudaklarının tadına bakmak istiyordu. Ve bunu yapacaktı da. Sonsuz gece süresince alevler onu yalarken tek düşündüğü bu olmuştu.

Bir başka yumruk.

"Aeron! Ne yapıyorsun?" Maddox, Lucien'ın koridordan gelen sesini duydu.

"Maddox'a ihtiyacı olanı veriyorum." Yumruk.

"Dur."

"Hayır." Sonraki darbe şakaklarına, daha derine, daha sertçe indi, beyni sarsıldı.

"Durma," dedi Maddox, Aeron elinin tersiyle ona vururken. Biraz daha darbe alırsa ruh belki günün geri kalanında saklanabilirdi.

"Dur," diye tekrarladı Lucien. "Dur, yoksa bu gece Maddox'la birlikte seni de cehenneme götürürüm."

Yumruklar anında durdu. Bu, Lucien'ın kolaylıkla gerçekleştirebileceği bir tehditti.

Aeron soluklanıyordu; Maddox da öyle. Neredeyse elini uzatıp Aeron'ın bileğini yakalayarak tekrar başlaması için onu zorlayacaktı. Daha fazlasını istiyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Hiçbir şansı kaçırmayacaktı. Sürünmekten başka bir şey yapacak hali kalmayıncaya kadar dövülmesine izin verecekti.

Ashlyn'i *incitmeyecekti*.

En azından henüz değil.

Aeron istemeyerek ayağa kalktı ve yardım içi Maddox'a elini uzattı. O da aynı isteksizlikle bunu kabul etti ve çabucak ama zorlanarak ayağa kalktı. Birlikte Lucien'a baktılar.

Onları incelerken Lucien'ın gözlerinde duygu yoktu. Maddox elini hırpalanmış yüzünde gezdirdi, insan olmuş olsaydı dikiş atılması gerekecek bazı kesikler vardı derisinde.

"Birisi bana neler olduğunu anlatabilir mi?"

"Yeni bir antrenman tekniği deniyorduk," dedi Maddox şişmiş dudaklarıyla. İblis ilk kez sessiz kalmıştı. Neredeyse kendini normal hissediyordu. Bunu fark etmek büyüleyiciydi, sırıttı.

"Doğru. Yeni bir antrenman tekniği." Aeron kolunu omzuna attı. Gözlerinden biri kapanmış ve alt dudağı parçalanmıştı.

Bir saat içinde Maddox ikisinin de tamamen iyileşeceğini biliyordu. Ölümsüzlüğün de kendine özgü avantajları vardı.

Peki bedeni iyileştiğinde Şiddet geri dönecek miydi?

Lucien yanıt vermek için ağzını açtı ama Maddox zedelenmiş avucunu kaldırdı. "Şikâyetlerini dinlemeyeceğim. Ashlyn'i zindana attınız. Boğazınıza sarılmadığım için tanrılara şükretmelisiniz."

"Onu daha uysal hale getirmemiz için gerekeni yaptık," dedi Lucien, ses tonunda özür tınısı yoktu.

Maddox kaskatı kesildi, içini öfke kaplıyordu. Yine de bu oldukça sıradan bir öfkeydi. Ona korkunç şeyler yaptıracak türden değildi. Olağanüstü. "Sizden iki şey istedim. Sadece iki. İkisini de beceremediniz."

"Canlı kalmasını ve dokunulmamasını istedin. İsteğin aynen yerine getirildi," dedi Lucien.

Doğruydu, sadece korkmuş ve üşümüştü ama nedense bu, Maddox'ın canını Aeron'ın yumruklarından daha çok yakmıştı. O kadar küçük ve o kadar narindi ki. "İhtiyaçlarını ben göremezdim. Siz görmeliydiniz." Geceyarısı gelip çattığında gerçekle olan tüm bağlarını kaybetmekten, o alacakaranlık saatler boyunca burada neler olduğunu bilmemekten, kendini ya da yakınlarını koruyamamaktan nefret ediyordu.

Avcılar kaleye saldırmış, her şeyi yakıp kül etmiş ve içerideki herkes katledilmiş olabilirdi. Ya da Ashlyn ona ihanet etmiş, Avcıları içeri sokmuş olabilirdi. Tabii Ashlyn de zarar görmüş ya da öldürülmüş olabilirdi ve Maddox'ın hiçbir şekilde bundan haberi olmazdı.

"Dinle, şu anda kadının bir önemi yok," dedi Lucien. "Son ölümünden bu yana çok şey oldu..."

Maddox'ın boğazından bir hırıltı yükselip kulaklarında yankılandı, savaşçının sesini boğuyordu. *Önemi yok mu?* "Hastalanırsa..." Öfkesi keskin bir bıçağa dönüşüp iblisi kışkırttı. Maddox içindeki lanetin tamamen bastırılmamış olduğunu fark etti. Bedeni gerildi, savaşmak için hazırdı.

Tehlikeli bir sis gözlerini kararttı. Bu sis tamamen kendisinden geliyordu ama iblis bundan hoşlanmıştı. *Öldür onu. Bizim*

olanı almak istedi. Evet, öldürmesi gerekiyordu. Kanı kaynamaya, derisi kemiklerinin üzerinde gerilmeye başladı.

"Dinlemiyor," dedi Aeron, Lucien'a. Aeron'ın gözünün altındaki bir kas seğirdi ve ondan uzaklaşmadan önce Maddox'ı sertçe sarstı. "Beni dinliyor *musun*?"

"Evet," diye yanıt verdi Maddox dişlerini sıkarak.

"Kadını ne kadar süre burada tutmayı planlıyorsun?"

Mümkün olduğunca, diye yanıt verdi zihni.

Gerekli olduğu sürece, diye düzeltti Maddox.

Onu kalede tutmak tehlikeliydi. Onun için. Kendisi için. Karanlığın diğer efendileri için. Bunu biliyordu ama onu serbest bırakmayacaktı. Bunu yapmak için ne iradesi ne de arzusu vardı. Bedeninin vadettiği tatları keşfetmekten daha önemli bir şey yoktu. Hiçbir şey. Onun için yanıp tutuşacak ve ıslanacak mıydı? Onun adını mırıldanacak mıydı? Daha fazlası için yalvaracak mıydı?

Aniden burnuna bir yumruk yedi, aldığı darbenin şiddetiyle başı öbür yana döndü. Acı şakalarında patladı, öfkesi yumuşadı. Ereksiyonu da. Maddox şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve kaşlarını çatarak Aeron'a, "Neden bunu yaptın?" diye sordu.

"Senin yüzün değildi, Şiddet'inkiydi." Lucien başını salladı, yüz ifadesinde bıkkınlık vardı. "Patlamak üzereydin."

"Kendini kontrol altına al, adamım." Aeron öfkeli bir şekilde iç çekti. "Demokles'in kılıcı gibisin, her an düşüp hepimizi doğrayabilirsin."

"Böyle bir şeyi senden duymak çok komik," dedi Maddox soğuk soğuk. Sözde nedensiz yere şiddet nöbeti geçirerek saldırabilirdi ama Aeron da taşkınlıkları, intikamını mümkün olduğunca uzağa ve geniş bir alana yaymasıyla bilinirdi.

"Kız nerede şimdi?" diye sordu Lucien.

Maddox ilk önce yanıt vermedi. Bunu bilmelerini istemiyordu çünkü onun yanına gidebilirlerdi. Sonunda, "Benim odamda," dedi. Ses tonu tehlike sinyalleri veriyordu, yüksek sesle dile getirilmeyen uyarıyı fark etmişlerdi: *Yanına gidin ve iblisimin acısını tadın.*

"Onu odanda tek başına mı bıraktın?" Aeron'ın öfkesi bir üst seviyeye ulaşmıştı, kollarını iki yana açtı. "Neden ona bir bıçak verip bize de sıraya girmemizi söyleyerek onun bizi teker teker doğramasını söylemiyorsun?"

"Onu kilitledim. Sorun çıkaramaz."

"Kilidi zorlayabilir." Lucien ensesini ovuyordu. "Her an Avcıları içeri alabilir."

"Hayır. Onları öldürdüm."

"Daha fazlası olabilir."

Lucien haklıydı. Maddox, Lucien'ın haklı olduğunu biliyordu. Dişlerini gıcırdatınca hırpalanmış çenesi ağrıdı. "Gidip kontrol edeceğim ve onu tek başına bıraktığım yerde olduğundan emin olacağım." Topuklarının üzerinde döndü.

"Ben de seninle geliyorum." Aeron kararlı bir şekilde onun arkasından çıktı.

Lucien da onları takip etti.

Maddox hızlandı. Eğer Ashlyn kaçıp Avcıları aralarına sokmuşsa, savaşçılar onun ölümünü isteyecekti.

Kadının suçu ne olursa olsun, Maddox bunu yapabileceğinden emin değildi. Hatta bedenindeki her hücre onu korumak için bağırıyordu. *Ben mi? Bir koruyucu?* Kanı bu düşünceyle ısındı, yandı.

Zamanı geldiğinde –tabii gelirse– gerekli olanı yapabilecek miydi? Maddox bunun yanıtını bilmiyordu. Yapabileceğini düşünmek hoşuna giderdi ama...

Köşeyi döndüler, adımları ahenkli bir savaş davulunu anımsatıyordu. Güm. Güm, güm, güm. Güm. Göz ucuyla Aeron'ın kollarını iki yanda salladığını gördü. İki küçük bıçak, ellerine düştü.

Kavgaları sırasında Aeron'ın kendisini iblisin kontrolüne bırakmadığını fark etmişti birden. Aksi takdirde Maddox şu an paramparça halde olurdu, vücudu güzel bir anıdan başka bir şey olmazdı.

Aniden suçluluk duydu. Aeron sadece ona yardım etmek için mi kavga etmişti?

Suçluluk duygusu artarak, "Kimse kıza dokunmayacak," dedi. Arkadaşlarına daha fazla sadık olmalıydı. "Orada ne bulursak bulalım, o benimdir. Anladın mı? Onunla ben ilgileneceğim."

Her iki adamın da bu yanıtın ağırlığını tarttığı bir sessizlik oldu.

"Pekâlâ," dedi Lucien iç geçirerek.

Aeron sessiz kaldı.

"Orası benim odam. İçeri yalnız girebilir ve sizi dışarıda bırakabilirim."

"Tamam," dedi sonunda Aeron aniden. "O senin. Bu, yapman gerekeni yapmayacağın anlamına gelmiyor ama. Avcılar görüldüğü an icaplarına bakılacak."

"Anlaştık." İki konuda da.

"Böylesi bir sadakat görecek kadar ne yaptı?" diye sordu Lucien. Ses tonunda iğrenmeden çok, samimi bir merak vardı.

Maddox'ın buna verecek cevabı yoktu. Bu konuda düşünmek bile istemiyordu. İğrenilmeyi hak ediyordu aslında. Bunu inkâr edemezdi.

"Sanırım arkadaşımız seksin sadece seks olduğunu unutmuş." Aeron aniden bıçaklarından birini tehditkârca havada döndürdü. "Kimin verdiği önemli değil. Bu kadın özel birisi değil. Hiçbiri değil."

Maddox aniden başka bir tehlikeli öfke ağına yakalandı ve tüm suçluluk hissi kayboldu. Aeron'a çelme takmak için bacağını uzatınca Aeron tökezleyerek düştü. Savaşçının şaşkınlığını avantaj olarak kullanıp bıçaklarından birini çalarak Aeron'ın boğazına dayadı.

Ama tökezlerken neler olduğunun farkına varan Aeron da aynı anda diğer bıçağı Maddox'ın boğazına dayamıştı. Maddox bıçağın ucunu teninde, bir tendonunu kestiğini hissetti ama geri adım atmadı.

"Ölmek mi istiyorsun?"

Gözüpek Aeron siyah kaşını kaldırdı. "Peki ya *sen*?"

Bıçağı biraz daha derine iterken bakışlarını Aeron'dan ayırmadı. Aralarında bir kıvılcımlanma oldu ve çatırdadı. "Onun hakkında böyle konuşma."

"Nasıl istersem öyle konuşurum."

Ona ters ters baktı. *Bu adamı seviyorum. Onu takdir ediyorum. O benim, ben de onun için ölürüm.* Ama içten içe, bir daha Ashlyn hakkında böyle aşağılayıcı konuşacak olursa kontrolünü kaybedeceğini biliyordu. Kimin konuştuğu önemli değildi. Onun dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu durumdan gerçekten nefret ediyordu. Bunu anlamıyordu ama çaresizdi.

"Nedeni ne olursa olsun," dedi Lucien, "kadın onu tetikliyor. Bir daha onun hakkında konuşmayacağını söyle ona, Aeron."

"Neden yapacakmışım?" diye homurdandı. "Hatırlıyorum da çok yakın zamana kadar kendi düşüncelerimi dile getirme hakkım vardı."

Derin nefes al, derin nefes ver. İşe yaramamıştı. Maddox başka bir saldırıda bulunacağını hissediyordu. *Kahretsin! Kendimi kontrol altına almalıyım.* Bu gülünç ve tamamen utanç vericiydi. Hareketlerinin üzerinde daha önce hiç bu kadar az kontrolü olmamıştı.

"Aeron, yerden kan temizlemekten yorulmuş olmalısın," dedi Lucien. "Avcılar evimizi istila ederlerse ve onların içeri girmelerini engelleyemezsek ne kadar çok kan dökülecceğini düşün. Anlat ona."

Aeron, Maddox'ın boğazından bıçağı çekmeden önce bir an tereddüt etti. "Pekâlâ," dedi dalaşarak. "Kadın hakkında konuşmak yok. Mutlu musun şimdi?"

Evet. Maddox anında rahatladı ve kalktı. Hatta ayağa kalkmasına yardım etmek için boşta kalan elini Aeron'a uzattı ama Aeron onu itip kendi başına kalktı. Paris bir keresinde Maddox'a, "Değişken Ruh," demişti. O zaman dalga geçmişti ama şimdi bu ifadenin doğruluğuna inanıyordu.

"Bunu dile getirmeyeceğim ama ne düşündüğümü biliyorsun, değil mi?" diye sordu Aeron duygusuzca.

Evet. Biliyordu. Daha kötü değilse bile, en az Paris kadar kötüydü.

"Çocuklar," diye mırıldandı Lucien gözlerini devirerek.

"Anne," diye yanıtladı Aeron, ama ses tonunda hiddet yoktu.

Maddox bir an için gözlerini kapadı, konsantre oluyor, kendisini inandırmaya çalışıyordu. *Ashlyn sadece bir kadın. Geçici bir*

tatmin olmasının dışında başka bir anlamı yok. Gözlerinde parlayan acı ve gölgeler onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bunun Maddox'ta hayranlık uyandırması bir yana, onu yumuşatmayacaktı bile. Artık değil. Onu düşündüğü kadar diğerlerini de düşünmek zorundaydı.

Artık tuhaf kavgalara karışmayacaktı. Saygınlığını yeniden kazanmak zorundaydı.

Kahretsin, belki de tanrılar sonunda onu adamakıllı cezalandırmaya karar vermiş ve onu delirtip ona acı vermesi için Ashlyn'i göndermişlerdi. Onu cezalandırmak için. Belki de artık geceleri sonsuz ölümünü arzulamayacaktı. Belki artık gündüzleri de bunun özlemini duyacaktı.

"İyi mi?" diye sordu Lucien.

Yakınından bile geçmiyordu. Şu anda sakin olabilirdi ama hiç olmadığı kadar kötüydü. Yine de başını salladı ve tek kelime etmeden koridoru geçip merdivenleri çıktı ve kendi kanadına doğru yürüdü. Bunu aşarsa daha iyi olacaktı.

Lucien ve Aeron bir kez daha yanına geldiklerinde Aeron, "Bıçağım," dedi.

Maddox, "Güzel bir bıçak," dedi onu kasıtlı olarak yanlış anlayarak. Geri vermeyecekti.

Aeron homurdandı. "Silaha ihtiyacın olduğunu bilmiyordum."

"Elindeki kalsın istiyorsan, daha dikkatli olsan iyi olur."

"Aynı şey senin başın için de geçerli."

Maddox yanıt vermedi. Yatak odasına yaklaştıkça, Ashlyn'in balımsı kokusunu daha çok alır oldu. Tamamen onun kokusuydu. Sabun ya da parfüm değildi, sadece *o* kokuyordu. Bedeni acı verircesine sertleşti, erkekliği arzuyla kabardı. Görünüşe bakılırsa

balın tadına bakmayı sonsuzluk kadar uzun bir süredir bekliyordu. *O da diğer kadınlar gibi, unuttun mu? Özel falan değil,* diye hatırlattı kendine.

Arkadaşlarına hızlı bir bakış attı. Havadaki tatlı kokuyu fark etmemiş gibiydiler. Güzel. Ashlyn'i istiyordu, tamamen, sadece kendisi için. *Özel bir yanı yok, kahretsin.*

Kapının eşiğine geldiklerinde hepsi durdu. Aeron gerildi ve tek bıçağını hazırladı. Yüzünde sert bir ifade vardı, kendini yapılması gerekene hazırlıyor gibiydi. Lucien da öyleydi, 45 mm'lik silahını çıkarıp horozunu kaldırdı, hazırdı.

"Saldırmadan önce bakın," dedi Maddox, dişlerinin arasından.

Başlarını salladılar, ikisinin de bakışlarında merhamet yoktu.

"Üçe kadar. Bir." Kulak kesildi. İçeriden hiçbir ses gelmiyordu. Banyodan su sesi ya da tepsiden tabak sesi de dâhil. Ashlyn gerçekten kaçmış mıydı? Eğer öyleyse...

"İki." Midesi öfke ve korkuyla düğümlendi, yaraları sızladı. Bıçağın sapını sıkıca kavradı. Onun için kaleyi hemen terk edebilir, dünyayı köşe bucak arayabilirdi.

Gerçekten de özel birisi değildi.

"Üç." Kilidi açtı ve kapıyı itti. Menteşeler gıcırdadı. Adamların üçü de sessizce ama âdeta bir fırtına gibi içeri girdi, her şeye hazırlardı. Maddox odayı gözleriyle tarayıp her detaya baktı. Yerde ayak izi yoktu. Pencere hâlâ kapalıydı. Yemeğe dokunulmamıştı. Kıyafetlerinden bazıları dolaba fırlatılmış, bazıları da yere saçılmıştı.

Kız neredeydi?

Maddox dolabın bulunduğu duvara doğru temkinli, dikkatli bir şekilde santim santim yaklaşırken Aeron ve Lucien bir yelpaze

oluşturacak şekilde açıldılar. Dolabın yanındaki dar boşluğa atladı, bıçağını kaldırmıştı. Hiçbir şey bulamadı.

Yatağın üzerindeki örtü bozulmuştu ve yumuşak, nefes benzeri bir inlemenin örtüyü indirip kaldırdığını duymuştu.

Maddox ateşli bir fısıltıyla, "Silahları indirin," diye emretti.

İki adam birkaç saniye sonra ona itaat etti. Ancak o zaman Maddox yatağa terleyerek yavaşça yaklaştı... Nedense kırılgan bir insan gibi titriyordu. Göreceği şeyin felaketine sebep olacağını düşünüyordu.

Haklıydı.

Uyuyan bir güzel bulmuştu. Ashlyn. Melek. Felaket.

Amber rengi saçları kar beyazı yastığına yayılmıştı. Kirpikleri saçlarından daha koyuydu, kirli yanaklarının üzerinde uzun ve sivri gölgeler oluşturmuştu. Banyo yapmamış, yemek yememişti. Maddox odadan çıkar çıkmaz uyuyakalmış olmalıydı.

"Sevimli," dedi Aeron. Ses tonunda isteksiz bir beğeni vardı.

Enfes, diye düzeltti Maddox sessizce. *Benim.* Dudakları kırmızı ve dolgundu, leziz bir biçimde şişmişti. Endişelendiği için mi dudaklarını ısırmıştı? Göğsünün yavaşça inip kalkmasını izledi, ona uzandığını fark etti –dokunma, dokunma– kendini engelleyemiyordu. Temas etmeden önce ellerini yumruk yaptı. Bedeni bir kez daha kaskatı kesildi, sakinleştirilmeye ihtiyacı vardı. Şiddet'ten çok daha güçlü ve korkutucu bir yoğunluktaki, karanlık bir ihtiyaçtı bu.

Sadece nefes alarak onu nasıl bu hale getiriyordu?

Ona dokun. Bunu kim istemişti? İblis mi? İkisi de mi? Fark etmezdi, sadece tek bir okşayış. Sonra bırakacaktı. Duş alıp Ashlyn'in

dinlendiği yere dönecekti, o zamana kadar kendine hâkim olabilecekti. Kesinlikle olacaktı.

Sonunda elini açıp parmak uçlarıyla yanaklarını okşadı. Yumuşacık bir dokunuş. Teni ipek gibi pürüzsüzdü, elektrikliydi. Dokunduğu anda eli karıncalandı, damarlarında akan kanının ısısı anında artmıştı.

Ashlyn'in göz kapakları aniden açıldı, sanki o da karıncalanmayı hissetmişti.

Hemen silkindi, saçları omuzlarına ve sırtına dökülmüştü. Uykulu gözleri onunkilerle kilitlenince iyice açıldı. "Maddox." Metal yatak başlığına çarpana kadar kendini yukarı çekti. Onu her gece bağladıkları yatağın kenarındaki zincirler şıngırdadı. "Maddox," diye tekrarladı, korkmuş muydu, dehşet içinde miydi... mutlu muydu?

Üçü birden geriye doğru bir adım attı. Kendisinin *neden* hareket ettiğini biliyordu, bakışları karşılaştığı anda gözlerinde beliren yıkımı görmüştü ama diğerlerinin niye aynı tepkiyi verdiğini bilmiyordu.

"N-ne yapıyorsun?" diye soludu. "Ve yüzüne ne oldu? Kanıyor." Kaygılanmıştı, bu Maddox'ı derinlemesine sarstı. Neden onu böyle etkiliyordu?

Diğerlerine bakıp öfkeli bir inilti çıkardı. "Geçen gece onu öldürdüğünüz yetmedi şimdi bir de dövdünüz mü? Dışarı çıkın... sizi... katiller! Hemen çıkın buradan!"

Yataktan sıçradı ve Maddox'ın önünde durdu, kollarını onları uzaklaştırmak için uzatıp hafifçe salladı. Onu korumak mı? Yine mi? Gözleri fal taşı gibi açık bir halde onlara bakınca, Aeron ve Lucien'ın da aynı şaşkınlıkla kendisine baktıklarını gördü.

Hareketleri masum birisinin... ya da masummuş gibi davranan birisinin hareketleriydi. Öyle bile olsa, Maddox ona yine de dokunmak istiyordu. Onu rahatlatmak için mi? Başını salladı. Olamazdı. Bu haz olmalıydı. İşte *bu* mantıklıydı. O bir erkekti. Ashlyn de bir kadın. Onu arzuluyordu.

Peki korktuğu arzusu daha tehlikeli mi olacaktı?

Ashlyn'in kolunu sıkıp onu arkasına çekti. Kafası karışmış bir halde Lucien'la bakıştı, ardından da yüzünü Ashlyn'e döndü. O daha bir şey söyleyemeden önce Ashlyn hızla konuştu. "Beni şimdi şehre götürecek misin? Lütfen."

Ve onu bir daha görmeyecekti, öyle mi? "Ye," diye emretti, sesi planladığından daha sert çıkmıştı. "Banyo yap. Birazdan dönerim." Arkadaşlarına dönüp, "Gidelim," diye bağırdı. Geniş adımlarla koridora çıktı.

Aeron ve Lucien onu takip etmeden önce bir süre oldukları yerde kalakaldılar. Kapıyı kapayıp kilitledikten sonra Maddox alnını kapının yanındaki soğuk taş duvara yasladı, şiddetli kalp atışlarını sakinleştirmeye çalışırken soluduğu havadaki moleküllere konsantre olmuştu. *Buna bir son vermeliydi.*

"Aramıza bu sorunu sen getirdin," dedi Aeron, yanında kalarak. "Gerçekten de seni bizden korumaya mı çalışıyordu?"

"Kesinlikle hayır." Ama bunu ikinci kez yapmıştı ve şimdi kafası öncekinden de karışıktı.

Doğruldu ve eliyle yüzünü sıvazladı.

Ashlyn kapının ardından, "Bırak gideyim, Maddox," diye seslendi. Sesinde önceki gecekinden daha fazla yakarış vardı. Yumuşak, ezgili. Erotik. "Buraya gelmekle hata ettim. Gerçekten. Eğer bu bir işe yarayacaksa, kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum."

"Sorun getirdiğimi biliyorum," dedi Aeron'a.

Arkadaşı, Maddox'ın artık iğrenmeye başladığı o her zamanki küstah tavrıyla tek kaşını kaldırdı. "Özür yok mu?"

En kötü tarafı da buydu; hâlâ üzgün değildi.

"Şimdilik kadını unutun," dedi Lucien elini havada sallayarak. Omuzlarını dikleştirdi. "Onu gördünüz. Durumu iyi. Şimdilik Avcıları içeri almış gibi görünmüyor. Şimdi konuşmamız gereken daha acil bir sorunumuz var. Sana daha önce söylemeye çalıştığım şey şu; tanrılar, sandığın kişiler değil."

Sert bir ses, "Maddox, seninle konuşmamız lazım," diye seslenerek Maddox'ın vereceği cevabı böldü.

Lucien kollarını sinirle iki yana açtı ve Maddox döndü. Reyes yanında Paris ve Torin'le birlikte onlara yaklaştı. İkisi ters ters bakıyor, diğeriyse delirmiş gibi sırıtıyordu.

"Kadının gitmek zorunda," diye hırladı Reyes. "Tüm gece boyunca kokusunu aldım ve bu kesif kokuyu daha fazla almaya dayanamam."

Kesif mi? Ashlyn bal gibi kokuyordu. Başka bir adamın onun farkında olma düşüncesiyle çenesini sıktı. "Kalıyor," dedi kabaca.

"O kim, niye hâlâ burada ve onu ne zaman çıplak görebileceğim?" diye sordu Paris bir kaşını kaldırarak.

"Birisi onu öldürmeli," diye karşı koydu Reyes.

"Kimse ona dokunmayacak!"

Aeron gözlerini kapadı ve başını salladı. "İşte yine başlıyoruz."

"Reyes'in aksine, benim için onun varlığı önemsiz," dedi Paris ellerini birbirine sürterek. "Ben sadece paylaşıma açık olunmamasına takılıyorum. İsterdim ki..."

Maddox, Paris daha lafını bitiremeden onu itti. "Bir kelime daha etme. Ona ne yapmak istediğini biliyorum ve önce beni öldürmen gerekir."

Şimdi de Paris kaşlarını çatmıştı, solgun teni duyduğu öfkeyle renk değiştirdi. "Geri çekil, aşağılık herif. Bugün kimseyle birlikte olmadım zaten, bu tarz saçmalıklarla uğraşacak havada değilim."

Torin köşede durmuş olanları izliyordu, sırıtışı tüm yüzüne yayılmıştı. "Bunu eğlenceli bulan başka kimse yok mu? Borsa düşerken komisyoncuları dinlemekten bile daha iyi."

Maddox sinirini kontrol altında tutmak için çaba gösterdi ve Ashlyn'i düşüncelerinden uzaklaştırıp ait olduğu yere gönderdi. Bir kadın olarak, bir insan olarak, olası bir Yem olarak, Maddox'ta böylesi koruyucu bir tepki oluşturması gereken son kişiydi.

Yapması gereken şeyler. Ah! *Bitir şunu.* Sonunda. Yakında. Şimdi.

"Yeter!" diye bağırdı Lucien. Herkes sessizleşti ve şaşkınlıkla Lucien'a baktı. Genellikle bağırmazdı.

Lucien, "Kasabada Avcı var mı?" diye sordu Paris'e ve Reyes'e.

Reyes başını salladı. "Hiç görmedik."

"Güzel. Bu iyi oldu. Belki Maddox gerçekten de hepsini öldürmüştür." Lucien tatmin olmuş bir halde başını salladı. "Ama Maddox henüz tanrıları bilmiyor. Ona söylememiz lazım. Dahası Aeron ve ben... dün gece bir şey yaptık."

Aeron'ın bedeni birdenbire kaskatı kesildi. "Onlara anlatmayacağımızı söylemiştik."

"Biliyorum." Lucien iç geçirdi, sabrı gerçekten tükenmek üzereydi. "Fikrimi değiştirdim."

"Öylece fikrini değiştiremezsin!" diye kükredi Aeron, Lucien'ın önüne atlayarak.

"Değiştirebilirim ve değiştirdim." Tam olarak sakin değildi ama yine de duygularını gizleyebilmişti.

Maddox, "Neler oluyor?" diyerek aralarına girdi ve ikisini birbirinden ayırdı. İlk kez, suçlamalarda bulunup yumruk sallayan kendisi değildi. "Dinlemek için hazırım. Tanrılardan bahsettiniz. Aeron'ın çağrıldığını biliyorum. Detayları soramayacak kadar dikkatim dağınıktı. Ondan ne istemişler?"

"Sonra," dedi Torin, Maddox'a ama gözlerini Lucien'dan çekmedi. "Ne yaptınız, Ölüm?"

"Dökül," diye emretti Reyes.

Lucien dikkatini Aeron'dan ayırmadan, "Ashlyn'e verdikleri tepkiden sonra, *sırrımızı* tesadüfen ortaya çıkarmayacaklarından emin olmamız gerek. Öğrenirlerse sence ne olur?" dedi.

Aeron uzunca bir süre yanıt vermedi. Havada ağır ve kasvetli bir gerilim vardı. Sonunda başını salladı. "Güzel. Göster onlara. Ama kavgaya hazır ol, arkadaşım çünkü mutlu olmayacaklar."

"Birisi açıklasa iyi olur," diye ısrar etti Reyes ikisine bakarak.

"Açıklama yeterince iyi olmaz. Göstermem lazım." Lucien koridordan aşağıya yürüdü. "Buradan."

Tıpkı bir kehanet gibi, diye düşündü Maddox. Torin'e soru soran bir bakış attı, geçen gece o da buna benzer bir şeyler söylemişti. *Neler olduğunu biliyor musun?* diye sordu ağız hareketleriyle.

Torin, *Hayır*, diye sessizce yanıt verdi.

En azından iyi bir şey olmadığını tahmin edebiliyordu. Lucien daha önce hiç bu kadar gizemli davranmamıştı. Arkadaşlarını takip etmeden önce Maddox kafası karışmış, *kaygılı* ve rahatsız bir şekilde Ashlyn'in kapısına göz attı.

tarama: ırmak düzenleme: vero

Yedinci Bölüm

Ashlyn nefesini düzenlemeye çalışarak kendini yatağa sırtüstü attı. Ah, Tanrım. Geri geldi. Bir hayal, halüsinasyon ya da serap değildi. Maddox hayattaydı. Ashlyn gerçekten bir zindana atılmıştı, o ise gerçekten ölümden dönmüştü. Ve sesleri gerçekten de durdurmuştu.

Maddox tuhaf bir şekilde eşyasız olan odasından çıktığında, Ashlyn bir telefon aramış ama bir sonuç elde edememiş, ardından bir çıkış yolu bulmaya çalışmış ve bunda da başarılı olamamıştı. Üzerine aniden bir yorgunluk çökmüştü, neredeyse onu eziyordu. Bu hisle savaşamayacak haldeydi; sessizlik, nihayet alabildiği, sevdiği bir ilaç gibi, inanılmaz derecede rahatlatıcıydı. Bu yüzden de sonuçlarını düşünmeden uzandı. Bunların hepsinin belki sadece bir hayal olduğunun ve gözlerini açtığında kendini evinde, kendi yatağında bulacağının düşüncesiyle kendini avuttu.

Ama öyle değildi. Ah, hiç öyle değildi.

Bir saniye önce hissettiği dokunuşun gücü, tüm hayatı boyunca sahip olduğu en huzurlu, kutsal bir sessizliğin hüküm sürdüğü uykusundan sarsılarak uyanmasına neden olmuştu. Ardın-

dan Maddox üzerine eğilmişti, anlaşılmaz eflatun gözleriyle ona bakıyordu.

Yüzü yara ve kesiklerle doluydu; siyah, mavi ve kanlı görünüyordu. Sol gözü şişmiş ve dudağı yukarıdan aşağı yarılmıştı. O canavarlar onu yine mi öldürmeye çalışmışlardı?

Yine. Hah! Keyifsiz bir kahkaha attı. Onu *öldürmüşlerdi.* Buna rağmen iki katili yine onun yanında duruyordu. Onlarla samimi gibiydi, sanki onlardan nefret etmesi için yeterli sebebi yokmuş gibi konuşuyordu. Hâlâ nasıl arkadaş olabilirlerdi?

Yataktan hantalca indi. Her hareketiyle bedeni sızladı ve ağrıdı, sanki yirmi dördündeki dinç birisi değil de doksanındaki titrek bir yaşlıydı. Kaşlarını çattı. Aşırı stresliydi ve bu durum yakın bir zamanda geçecekmiş gibi görünmüyordu.

Erkekler uzaklaşmış olmalıydılar zira artık seslerini kapının arkasından duymuyordu. Güzel. Şu anda onlarla uğraşmak istemiyordu. Ya da *hiçbir zaman. İşini hallet, sonra da bir çıkış yolu bul.*

Güçlükle banyoya gitti, yatak odasının boşluğu ve zindanın ıssızlığının yanında buradaki güzellik onu etkilemişti. Beyaz fayanslı duvarları ve ona uyumlu mermer zemini, siyah kromdan tezgâhıyla burası gösterişli bir banyoydu; içeride havlular, porselen bir lavabo, parlak, pençe şeklinde ayakları ve devasa bir duş başlığı –*bir dev duş almak isterse diye mi*? diye düşündü Ashlyn irileşmiş gözleriyle– olan bir küvet ve neredeyse şeffaf bir duş perdesi vardı.

Nedense her şey sabitlenmişti.

Tavandan, pirinç kolları dört bir yana uzanan bir avize sarkıyordu. Başka dekoratif eşya yoktu. Resim ya da süs yoktu. Onları çalacağından korkup eşyaları Maddox mı kaldırmıştı?

Ashlyn homurdandı. Enstitü doğaüstü şeyleri dinleyip öğrenmesi için ona iyi para ödüyordu. Ayrıca, McIntosh ne isterse seve seve ona veriyordu. Ondan bir şey rica etmek istemediğindeyse internetten sipariş veriyor ve siparişi kapısına kadar getiriliyordu.

Kısa bir sürece önce ısmarladığı bazı şeyleri düşününce kızardı. Özellikle gizli bir ajan ve eski bir kadın hırsızla ilgili bir aşk romanı okuduktan sonra kitabın etkisiyle harem kıyafeti, siyah deri sütyen ve iç çamaşırı takımı siparişi vermişti. Sadece romandan etkilenmişti, onları kullanacak değildi.

İç geçirip soğumuş banyo suyuna bir havlu batırdı. Kıyafetleri üzerindeyken elinden geldiğince kendini temizledi. Soyunmasının ihtimali yoktu. Adamlardan birisi her an dönebilirdi.

Ama Maddox gelse hoşuna giderdi.

Hayır, diye karşı çıktı ama bunu düşünmek bile onu heyecanlandırmıştı. Heyecanlanmamalıydı. Maddox onu korkutmuştu.

O çok değerli sessizliği veriyor ama.

Artık önemli değil. Şu an orada olmamasına rağmen sesler geri dönmemişti. Kafası boştu, tek duyduğu kendi düşünceleriydi. *İyileştim.*

Hayır, iyileşmedin. Dün gece zindanda sesleri duydun.

"Şimdi kendimle konuşuyorum," dedi ellerini havada sallayarak. "Sıradaki ne?"

Aynada yansımasını inceledi. Su damlaları alnından burnuna, oradan da çenesine iniyordu. Yanakları parlak gül rengindeydi ve koyu renk gözleri parlıyordu. Tuhaf. Daha önce kendi faniliğinin hiç bu kadar farkına varmamış ama hiç bu kadar canlı da görünmemişti.

Karnı guruldayınca Maddox'ın yere bıraktığı tepsiyi hatırladı. Ayakları onu tepsiye götürdü, telefon ararken dolaptan yere saçtığı giysileri tekmeledi. Siyah tişörtler, siyah pantolonlar, siyah iç çamaşırları.

Kaslı Maddox'ı üzerinde sadece iç çamaşırıyla düşününce göğüs uçları sertleşti. Maddox'ın yatakta sert ve çekici bir şekilde uzanmış, sertleşmiş erkekliği çarşafın altından kendini belli ederken günahkâr bakışlarla parmağıyla kendisini çağırdığını hayal etti.

Ve hayalinde Ashlyn ona isteyerek gitmişti.

Alt dudağını ısırdı. Maddox... yatakta... onu arzularken... dizlerinin bağı çözüldü ve içi titredi. *Aptal kız.* Görünüşe bakılırsa, biraz sessizlik olduğunda tek düşünebildiği seksti.

Yemek tepsisini aldı ve pencereye doğru yalpaladı, pervaza ilişip ağzına bir üzüm attı. Üzümün tatlı tadı boğazından aşağı inerken neredeyse inliyordu, ardından kendini toparlayıp asıl meseleye odaklandı: Kaçmak. McIntosh'a anlatmıştı, dolayısıyla onun ve enstitüdeki diğerlerinin adamlardan ve kaleden haberleri vardı. Muhtemelen çoğu nerede olduğunu tahmin edecekti.

Onun için gelirler miydi? Yoksa itaat etmediği için onu kurtlara yem mi yaparlardı? Ona karşı her zaman nazik olmasına rağmen, diğer çalışanlarının hatalarına karşı asla hoşgörülü olmamıştı; Ashlyn'den çok daha az itaatsizlik gösterseler bile.

Gelecek, diye ikna etti kendini. *Sana ihtiyacı var.*

Ama pencereden baktığında, etrafta sadece ağaçlar ve kar vardı. Yine de bu onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Herhangi bir yerde olabilirdi. Orada durarak birisinin onu görmesini sağlayacaktı, ağzına bir daha üzüm attı ve cama tıkladı. *Buradayım. Beni görüyor musunuz?*

Buradan mümkün olduğunca çabuk gitmeliydi. Her geçen saniye, savaşçıların deliliği *onu* etkisi altına alıyordu. Onu hapis alıkoyan adamı iç çamaşırıyla hayal etmişti, tanrı aşkına.

McIntosh'un onu göreceğini, giriş kapısını patlatacağını ve onu kaçıracağını umdu. Bom. Bitti. Son. Hayır, dur. Başa sar. McIntosh'u kalenin içinde istemiyordu. Maddox'ın ve diğerlerinin dengi değildi. Maddox'ın dikkatini dağıtmak zorunda kalabilirdi, belki onu bir şekilde yere serip kaçabilirdi. Kalenin dışına çıkıp son sürat aşağı inebilirdi. Soğuk ve sesler buradaki ölüm tehdidinden daha iyiydi.

Peki... adamın dikkatini nasıl dağıtacaktı? Düşünüp taşınırken kalan üzümleri de yedi. Hepsi bittiğinde, et ve peynire yöneldi, lokmalarının arasında şarabından yudumluyordu. Birkaç dakika sonra, sadece kırıntılar ve yarım şişe şarap kalmıştı. Daha önce hiçbir şey ona bu kadar lezzetli gelmemişti. Et esmer şekerle kavrulmuş, bu da ona müthiş bir tat vermişti. Peynir yumuşak, üzümler harikaydı. Şarapsa mükemmeldi.

Tamam, bu yerin de kendine özgü güzellikleri *vardı.*

Yine de bu, kalmak için yeterince iyi bir sebep değildi. *Peki ya seks?* Tabii ki hayır, diye düşünürken midesinde başka bir kasılma oldu. Bu...

İçindeki her şey aniden alarma geçti, fırtınadan önceki sessizlik gibi. Canı yanmıyordu ama bedeninde yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu fark etmişti. Bir kalp atışlık süre geçti. İki. Yutkundu, bekledi.

Sonra fırtına koptu.

Kanının buza dönüşmesine rağmen teninde kırık cam kadar keskin ter damlacıkları belirdi. Sanki vücudunun her yerini

örümcekler sarmıştı. Bağırdı, inledi, tırnaklarıyla onları üzerinden atmaya çalıştı. Ama gitmiyorlardı ve şimdi onları gerçekten görebiliyordu. Üzerindeydiler. *Onun üzerinde*, incecik bacaklarını koşuşturuyorlardı. Hissettiği baş dönmesiyle birlikte çığlığı boğazında düğümlendi, ağzından iniltiden başka bir şey çıkmadı. Ayakta kalabilmek için sıkıca pencereye tutundu, tepsi bir şangırtıyla yere düştü.

Çok geçmeden baş döndürücü sis bir ağrıya ve ağrı da onu karnından kalbine doğru doğrayan delici bir bıçağa dönüştü. Ayaklarının üzerinde sallandı, aynı anda hem nefesi kesiliyor hem de inliyordu. Gözlerinin önünde kör edici parlak renklerde ışıklar çaktı.

Nesi vardı? Zehir mi? Ah, Tanrım örümcekler hâlâ üzerinde miydi?

Bir başka ağrı daha saplanınca iki büklüm oldu. Zayıf bir sesle, "Maddox," diye seslendi.

Hiçbir şey. Ayak sesi yoktu.

Tükenmekte olan tüm gücüyle, "Maddox!" diye haykırdı. Kapıya doğru yürümeye çalıştı ama hareket edemedi.

Yine hiçbir şey.

"Maddox!" *Neden onu istiyorsun? Bunu sana o yapmış olmalı.* "Maddox." Adını söylemeden duramıyordu. "Maddox."

Siyah örümcek ağları gözünün önüne geldi, görüşünü kararttı ve aşırı parlak gökkuşağını örttü. "Maddox." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü, titreyerek yalvarıyordu.

Midesine kramp girdi; boğazı şişti ve kapandı. Sonra aniden nefes alamamaya başladı. Vücudundaki her bir hücre âdeta haykırdı, haykırdı ve haykırdı. *Havaya ihtiyacım var. Nefes almaya ihtiyacım var.* Kendi ağırlığını daha fazla taşıyamayarak yere düştü. *Örümceklerden kurtulması gerekiyordu. Gücü yoktu, enerjisi yoktu.*

Şarap şişesi devrildi, kırmızı renkli sıvı her yanına bulaştı. Gözleri odaklanamıyordu, dünya parçalara ayrıldı, sonra da tamamen yok oldu, sadece karanlık kaldı.

MADDOX GÖRDÜKLERİNE İNANAMIYORDU. "Bu... bu... imkansız." Nasırlı eliyle gözünü ovuşturdu ama görüntü değişmedi.

"Belli ki kokusunu aldığım Ashlyn değilmiş." Reyes yumruğunu duvara geçirdi. Havaya toz dağıldı, taş parçaları yere düştü.

Torin sadece kahkaha attı.

Paris saygıyla nefes aldı. "Babanıza gelin."

Orada, Lucien'ın odasının diğer ucunda dört kadın vardı. El ele tutuşmuş, birbirlerine güç ve destek vermek için sarılmışlardı. Hepsi korkudan titriyor ve kocaman, panik dolu gözlerle adamlara bakıyordu.

Hayır, dedi Maddox içinden. Hepsi titremiyordu. Sarışın ve çilli güzel, onlara yeşil gözleriyle öfkeyle bakıyordu. Dişlerini sıkmıştı, küfretmemek için dilini ısırıyor gibiydi.

"Burada ne işleri var?" diye sordu Maddox.

"Bu ses tonunu kullanma," diye terslendi Aeron. "Bunu güzel Yem'inle sen başlattın."

Maddox kısık bir sesle hırlayarak aralarındaki mesafeyi kapadı. Kadınlardan birisi inledi. "Bu konuyu kapadığımızı sanıyordum," dedi. "Onun hakkında söylediklerine dikkat et, yoksa canın yanar."

Aeron geri adım atmadı. "Onu tanıyor musun? Birkaç saattir mi? Onunla doğru dürüst konuşmadın bile. Şu anda merhamet dilenmesi ve bizim de onun sırlarını ve eğer varsa dışarıdaki diğer Avcıların planlarının ne olduğunu öğrenmemiz gerekirdi."

"Öldürüldüğüm sırada beni kurtarmaya çalıştı. Siz gelmeden sadece birkaç dakika önce yine kurtarmaya çalışıyordu."

"Rol yapıyor."

Belki. Bunu kendine de söylemişti ama nedense umurunda değildi. O zaman da değildi, şimdi de. Aeron'dan çok kendine sinirlenmişti, bu kez *kendisi* geri çekildi. Lucien'a döndü. "Neden buradalar?" diye sordu. Sakindi ama yine de bu duruma inanamıyordu.

Ya da daha çok, o anda olabileceği kadar sakindi.

Lucien çenesinin bir hareketiyle koridoru işaret eden Aeron'a baktı. Bunu anlayan savaşçılar dışarı çıktılar. Her biri beklentiyle mırıldanıyordu. Dışarı son çıkan Lucien'dı ve çabucak kapıyı kapayıp kilitledi.

Maddox arkadaşlarına dikkatle baktı, çoğu aynı şüphe içindeydi. Buraya daha önce hiçbiri, Paris bile –en azından bildiği kadarıyla– kimseyi getirmemişti ve şimdi kalenin içinde neredeyse savaşçılar kadar çok kadın vardı. Bu çok garipti.

"Evet?" diye yanıt istedi.

Aeron, Yunanların binlerce yıl öncesinin liderleri olan Titanlar tarafından tahttan indirildiğini ve yeni hükümdarların bu dört kadının öldürmesini istediklerini, hayır, emrettiklerini anlattı. Karşı gelirse, kana susamışlıkla delirecekti. Bu işi yapmak istemediğini söyleseydi, Maddox gibi lanetlenecekti.

Maddox şaşkınlıkla dinledi. Duyduğu şok ve korku baştan aşağı tüm bedenini sardı.

"Ama tanrıların yeni kralı bunu neden Aeron'dan..." Yanıtı çabucak aklına geldi ve dudaklarını sımsıkı kapadı. *Bunu ben yaptım*, diye hatırladı. *Ben sorumluyum. Dün akşam tanrılara kafa tuttum, üstelik onları aşağıladım.* Bu onların intikam alma biçimi olmalıydı.

Torin'e ümitsiz bir bakış attı. Savaşçı, yeşil gözlerinde sert bir pırıltıyla ona karşılık verdi. Sonra döndü ve başının hemen üzerinde asılı olan aynada eldivenlerini düzeltti. Yansıması umutsuzdu. İkisi daha dün, tanrılar onları cezalandırırsa umursamayacaklarını iddia etmişlerdi. Şu andaki durumlarından daha kötü bir şey olamayacağını düşünmüşlerdi.

Yanılmışlardı.

"Aeron'ın bunu yapmasına izin veremeyiz," dedi Lucien, Maddox'ın karanlık düşüncelerini bölerek. "Şu anda kırılma noktasında. Hepimiz öyleyiz."

Reyes duvara tekrar yumruk attı, sonra da acıyla homurdandı. Her iki kolunda da kıpkırmızı kesikler vardı ve duvara çarptığında yaralar tekrar açılıp gümüş rengi taşa kan damladı. "Bu Titanlar, Aeron itaat ederse ne olacağını bilmelilerdi." Kaşlarını çatıp dişlerini gıcırdattı. "İyi ile kötünün belirsiz sınırında dengede durmaya çalıştığımızı bilmek zorundaydılar. Neden bunu yapıyorlar?"

"Nedenini biliyorum," diye yanıtladı Maddox vahşice.

Tüm gözler ona döndü.

Neler yaptığını tekrar anlattığında omuzları utançla çöktü. Sözlerini zayıf bir sesle, "Bunun olmasını hiç beklemiyordum," diye bitirdi. "Titanların kaçtığını, tahtı ele geçirdiklerini bilmiyordum."

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi Aeron.

"Ben biliyorum. Kahretsin," dedi Paris.

Maddox'ın başı geriye düştü ve gözlerini tavana dikti. *Yunanları tahrik ettiğimi düşünmüştüm*, diye bağırmak istedi. Hiçbir şey yapmamışlardı. Onu görmezden gelmeye devam etmişlerdi.

"Ashlyn'in de Titanlardan gelen bir ceza olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Lucien.

Maddox dişlerini sıktı. "Evet." Tabii ki bir cezaydı. Daha önce de böyle düşünmüştü; Ashlyn ortaya çıkarak Maddox'ın zihnini ele geçirmiş ve arzularını körüklemişti. Ama bundan Yunanların sorumlu olduğunu sanmıştı. "Ashlyn'i kullanacaklarını ve onun beni etkileyeceğini tahmin ederek Avcıları doğrudan üzerimize salmış olmalılar."

Torin, "Aeron çağrılana *kadar* tanrıları lanetlememiştin. Dahası, Ashlyn kameramda daha ilk göründüğünde bile lanetlememişti henüz," diye belirtti. "Daha sonra ne yapacağımızı ya da söyleyeceğimizi bilemezlerdi."

"Bilemezler miydi? Peki, belki göndermediler ama onu bir şekilde kullanıyor olmalılar." Ona karşı olan duygularının yoğunluğunu başka hiçbir şey açıklayamazdı. "İcabına bakacağım," diye ekledi tehlikeli bir şekilde. Vücudundaki bütün kaslar gerildi, bedeni sözlerini geri alması için yalvarıyordu sanki. Almadı. "Hepsinin icabına bakacağım."

Paris kaşlarını çatarak onu süzdü. "Nasıl?"

Zalimce, dedi içinden. "Onları öldüreceğim." Daha kötüsünü de yapmıştı. Bunu neden yapmayacaktı ki? *Çünkü ben bir canavar değilim*. Bunu yaparsa, *Şiddet* yapacaktı. İçindeki ruhtan daha iyi olamazdı, varoluşunun tek bir amacı vardı: Acı vermek.

Evlerine bir bela getirmişti ve bunu düzeltmesi gerekiyordu. Ancak Ashlyn'i ortadan kaldırabilir miydi? Bunun cevabını bilmek istemiyordu.

"Lucien'ın odasındaki dört kişiyi öldüremezsin," dedi Aeron aynı zalimlikle. "Titanlar bunu *benim* yapmamı istedi. Emirlerine tam olarak uyulmazsa nasıl tepki vereceklerini kimbilir."

"Sizi duyabiliyorum, sizi hasta pislikler," diye bağırdı kapının arkasından bir dişi. "Bizi öldürürseniz, yemin ederim *her birinizi* gebertirim."

Anlık bir duraksama oldu.

Reyes'in dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. "İmkânsız bir girişim ama bunu denediğini görmek için can atıyorum."

Kadınsı yumruklar kapıyı dövmeye başladı. "Bırakın gidelim! Bırakın bizi, beni duyuyor musunuz?"

"Seni duyuyoruz kadın," dedi Reyes. "Eminim ölüler de duyuyordur."

Aralarındaki en ciddi savaşçı olan Reyes'in espri yapması rahatsız ediciydi. Sadece koşullar korkunç olduğunda espriye başvururdu.

Bu bir kâbustu. Yüzyıllardır süre gelen değişmez rutinden sonra Maddox'ın hayatına aniden sorgulayacağı ve sonra da kendisine karşı kullanılmasına izin vermeden önce yok edeceği bir kadın girmişti. Düşüncesi bile korkunç olan bir emirden kurtarması gereken bir arkadaşı ve sakinleştirmesi gereken tanrılar vardı. Ancak bu tanrılara nasıl yaklaşacağından emin değildi.

Titanlar bilinmeyen varlıklardı. Merhamet dilediğinde ondan reddedemeyeceği bir şey yapmasını emrederlerse, durum şu andakinden çok daha kötü olurdu.

"Neden onlara dokunmuyorum?" diye sordu Torin gruba arkasını dönerken. Gözleri içerideki kızınki kadar parlak ve yeşildi. Onun gözlerinde öfke varken, Torin'inkilerde umutsuzluk vardı. "Hastalıktan ölürlerse kimsenin vicdan azabı çekmesi gerekmez." Torin hariç.

Aeron, Paris'le birlikte, "Hayır," diye bağırdı. "Kahretsin, hayır."

"Hastalık olmaz," diye katıldı Lucien. "Bir kere başladı mı, kontrol etmesi imkânsızdır."

"Bedenlerini kontrol altında tutarız," dedi Torin. Kararı kesindi.

Lucien bir kez daha iç geçirdi. "Bu işe yaramaz, biliyorsun. Hastalık yayılır."

"Hastalık!" diye bağırdı kız. "Bize hastalık mı bulaştıracaksınız? Bizi buraya bunun için mi getirdiniz? Sizi iğrenç, nefret edilesi, adi..."

"Şişşt," diye emretti başka bir kadın sesi. "Onları kışkırtma, Dani."

"Ama büyükanne, onlar..."

Sesleri azalarak kesildi. Kız muhtemelen kapıdan sürüklenerek çekilmişti. Maddox kadının cesaretinden hoşlanmıştı. Ona hücrede ayağa kalkıp tişörtünü kaldırmasını isteyen Ashlyn'i anımsatmıştı. Kaçmak istemişti, gözleri buna duyduğu arzuyla ışıldamıştı ama kaçmamıştı. Bu anı içini ısıtıp bedenini sertleştirdi. Ashlyn yarasına dokunmuş, içinde bir şeyin kıvılcımlanmasına neden olmuştu. Maddox'ın anlamadığı bir şeyin.

Şefkat, belki?

Başını inkâr içinde salladı. Son nefesine kadar bu duyguyla savaşacaktı, ki buna da on üç saat var, diye düşündü duygusuzca.

Yem'e ya da ilahî cezaya veya adı her neyse, ona karşı şefkat duymuyordu, *duyamazdı.*

Buna kanıt olarak da onu gördüğü an ona sahip olacak ve içine hızlı bir şekilde girip çıkacaktı. Kadın inleyip adını haykıracaktı. Bacaklarını Maddox'ın beline saracak... Hayır hayır. Görüntü kendiliğinden Şiddet'i memnun edecek şekilde değişti.

Kadın ellerinden ve dizlerinden destek alarak karnının üzerinde uzanacaktı. Güzel saçları zarif sırtına dökülmüş olacaktı. Maddox saçlarını tutarak ona asılacaktı. Kadının boynu geriye çekilecek, dudakları zevk ve acı arası bir solukla aralanacaktı. İçine girip çıktıkça ıslanacaktı. Sıkı. Evet, içi bir yumruktan daha sıkı olacaktı. Testisleri bacaklarına çarpacaktı.

Nihayet onu yatağa attığımda, Ashlyn'e karşı nazik olacaktım. Unuttun mu?

Bu düşünceyi göz ardı etti. Ashlyn daha fazlası için yalvaracak ve o da verecekti. O...

"Bu iş giderek sıkıcı olmaya başladı." Aeron onu itip sertçe duvara yapıştırdı. "Solukların sıklaştı ve terliyorsun. Gözlerin kırmızı bir ateşle parlamaya başladı. Patlamak üzere misin, Şiddet?"

İblisi çıldırtan ve Maddox'ın bedeninden fırlayıp saldırmaya kalkışmasına neden olan Ashlyn'in çıplak ve uyarılmış görüntüsü kayboldu. Maddox hırladığını fark etti, zihninde onu tekrar görebilmenin açlığını duyuyordu.

"Sakin ol, Maddox." Lucien'ın durgun sesi, zihnindeki sisi dağıttı. "Böyle devam edersen seni zincirlemek zorunda kalacağız. O zaman Ashlyn'i kim koruyacak, ha?"

Kanı donup aklını başına getirdi. Bunu yaparlardı, yapacaklarını biliyordu ve zincirlere müsaade edemezdi. Gün içinde olmazdı.

Gece, evet. O zaman tehlikeliydi ve başka yolu yoktu. *Şimdi de tehlikeliyim.* Ama kendini kaybetmenin eşiğinde olduğu şu an bağlanmış olsaydı, yenilgiyi pekâlâ kabul edip iblise teslim olabilirdi.

Herkesin ona baktığını fark etti.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. Ciddi bir sorunu vardı. İblisle birlikte bıçak sırtında yaptıkları bu dans kesinlikle gülünçtü. Daha da kötüsü, utanç vericiydi. Genellikle birbirleriyle kavga ederlerdi ama böylesi hiç olmamıştı.

Belki spor salonunda daha fazla zaman geçirmeliydi. Ya da Aeron'la bir raunt daha yapmalıydı.

"İyi misin?" diye sordu Lucien. Bugün bunu daha kaç kez sorması gerekiyordu?

Maddox sertçe başını salladı.

Lucien kollarını arkasında kavuşturdu ve hepsine tek tek baktı. "Bunu hallettiğimize göre, sizi buraya niye getirdiğim hakkında konuşalım."

"Kadınları niye buraya getirdiğinden başlayalım," diye araya girdi Paris. "Onları şehirde bırakmak yerine. Evet, Aeron'ın yapacak bir işi var ama bu..."

"Bu kadınlar burada kalacak, çünkü Budapeşte'den ayrılmalarını istemedik, aksi takdirde Aeron onları takip etmek zorunda kalabilirdi," dedi Lucien onun lafını keserek. "Etrafta dolaşırlarken görürseniz öldürmeyin diye onları görmenizi istedim. Kaçmayı başarırlarsa onları odama geri getirin ve kilitleyin. Onlarla konuşmayın, onları incitmeyin. Bu emirden Aeron'ı nasıl kurtaracağımızı buluncaya kadar bu kadınlar misafirimiz olacaklar. Tamam mı?"

Adamlar birer birer başlarını salladılar. Başka ne yapabilirlerdi ki?

"Şimdilik onları bana bırakın ve rahatlayın. Dinlenin. Gününüzü yaşayın. Yakında size ihtiyacımız olacak, bundan eminim."

"Şahsen ben, patlayana kadar içmeyi planlıyorum." Aeron yüzünü sıvazladı. "Evdeki kadınlar," diye mırıldandı geniş adımlarla odadan çıkarken. "Neden tüm şehri partiye çağırmıyoruz?"

"Bir parti iyi olurdu," dedi Torin yeniden neşelenerek. "Belki tüm bu kışkırtıcı erkek topluluğunu unutmama yardım edebilirdi." Ve sonra o da çıkıp gitti.

Reyes tek kelime etmedi. Sadece bıçağını çıkardı ve koridora fırladı, ne yapmayı planladığı çok aşikârdı. Reyes'in kendini incitmesini engellemek için Maddox onu yaralamayı, dövmeyi ya da kırbaçlamayı önerirdi ama Reyes onu reddediyordu.

Reyes'in bunu ihtiyaçtan yaptığını anlayabiliyordu. Bir yükün altında kalmak, neredeyse iblis tarafından ele geçirilmek kadar kötüydü. Kelimenin tam anlamıyla hepsinin kendine ait bir iblisi vardı ve Reyes onlar için bu durumu daha da kötüleştirmek istemiyordu.

Yine de Maddox o anda dikkatini dağıtacak herhangi bir şeyi sevinçle karşılardı.

"Siz eziklerle sonra görüşürüz," dedi Paris. "Şehre geri dönüyorum." Gözleri tatminle parlayan mavi yerine mat maviydi, göz altlarında gölgeler oluşmuştu. "Ne dün gece *ne de* bu sabah bir kadınla yattım. Tüm bu olanlar..." elini kapıya doğru salladı, "... programımın içine etti ve bu hiç iyi olmadı."

"Git," dedi Lucien ona.

Savaşçı tereddüt etti ve kapıya bir bakış akıp dudaklarını yaladı. "Tabii yatak odana girmeme izin vermediğin sürece..."

Lucien eliyle sabırsızca "git" işareti yaptı.

"Onların kaybı." Paris omzunu silkti ve köşede gözden kayboldu.

Maddox kadınları korumayı teklif etmesi gerektiğini biliyordu. Ne de olsa onların burada olma sebebi kendiydi. Ama Ashlyn'i görmeye ihtiyacı vardı. Aslında ihtiyacı yoktu, istiyordu. Hatta hiçbir şeye *ihtiyacı* yoktu. Özellikle de öldürülmesine karar verilmiş, şüpheli hareketleri olan bir insana hiç ihtiyacı yoktu.

Ama Titanların bir sonraki adımını bilmediği için daha fazla zaman kaybetmek istemediğini anladı. İblisi tam yatıştırmamış olsa bile Ashlyn'e gidecekti. Ayrıca konu bu kadın olunca asla sakinleşemeyebilirdi de. Ona düşünmek bile istemediği şeyler yapmaya zorlanmadan *önce* onunla yapmayı istediği şeyi yapması daha iyi olacaktı.

"Lucien..."

"Git," dedi arkadaşı yine. "Kendini kontrol altına almak için ne yapman gerekiyorsa yap. Kadının..."

"Ashlyn tartışma konusu değil," diye yanıtladı Maddox. Lucien'ın ne söylemeye çalıştığını biliyordu. *Kadının mümkün olduğunca çabuk icabına bakılması gerekiyor.* Bunu o da biliyordu.

"Onu bünyenden çıkar, sonra da yapılması gerekeni yap ki en azından yaşamlarımızdan bir kısmı normale dönebilsin."

Maddox başını salladı ve döndü; bir yanı normal yaşamının dönmeye değer olup olmadığını merak ediyordu.

tarama: ırmak düzenleme: vero

Sekizinci Bölüm

Maddox ne bulacağından emin olmayarak odasına girdi. Uyuyan Ashlyn? Yeni banyo yapmış, çıplak Ashlyn? Savaşmaya hazır Ashlyn?

Zevk almaya hazır Ashlyn?

İrkildi, kalbi düzensiz şekilde çarpmaya başladı. Avuçları terliyordu. *Sersem*, diye sövdü kendine. Bir insan, korkunun kölesi ya da deneyimsiz birisi değildi ama yine de bu kadınla, bu tanrıların cezasıyla nasıl uğraşacağını tam olarak bilmiyordu.

Yine de Ashlyn'i bilinçsiz bir halde yere sere serpe uzanmış, kırmızı bir –kan?– birikintinin içinde bulmayı hiç beklemiyordu... Saçı, kıyafetleri, vücudu kan içindeydi.

Bir anda gözleri kararardı. "Ashlyn?" Hemen onun yanına gitti, eğilip nazikçe onu kollarına aldı. Şarap, sadece şarap. Şükürler olsun. Damlacıklar aşırı soluk yüzüne sıçramıştı ve Maddox'a da damlamıştı. Neredeyse gülümseyecekti. Ne kadar içmişti ki?

O kadar hafifti ki kadının teninin kendi teni üzerinde yarattığı hafif karıncalanma olmasa onu taşıdığının farkında olamayacaktı. "Ashlyn, uyan."

Uyanmadı. Aslında bilincini daha da kaybetmiş gibiydi, göz kapaklarındaki hareketlilik durmuştu.

Boğazı düğümlendi, güçlükle, "Benim için uyan," dedi.

İnleme yok, iç geçirme yok.

Yanıt vermemesinden endişelenerek onu yatağına taşıdı, bu sırada ıslak ceketini çıkarıp bir kenara fırlattı. Bırakmak istememesine rağmen onu yatağın üzerine yatırdı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Teni buz gibi soğuktu. "Ashlyn."

Yine bir yanıt yoktu.

Yoksa... Hayır. *Hayır!* Avucunu sol göğsüne koyarken midesine âdeta kurşundan toplar oturmuştu. Önce hiçbir şey hissetmedi. Ne güçlü kalp atışları ne de tek bir yumuşak vuruş. Neredeyse yukarıya bir küfür daha savuracaktı. Sonra, aniden zayıf bir pıtırtı duydu. Uzun bir sessizlik. Sonra güçsüz bir kalp atışı.

Hayattaydı.

Bir an gözlerini kapadı, duyduğu rahatlamayla birlikte omuzları gevşedi. "Ashlyn." Nazikçe başını salladı. "Haydi, güzellik. Uyan." Zeus aşkına, neyi vardı? Sarhoş ölümlülerle hiç deneyimi yoktu ama iyi olmadığı aşikârdı.

Kızın başı bir yana düşmüştü, göz kapakları hâlâ kapalıydı. Dudakları güzel ama doğal olmayan bir maviye dönüşmüştü. Şakaklarından ter damlıyordu. Sadece sarhoş değil gibiydi. Gece hücrede mi hastalanmıştı? Hayır, daha önce belirtileri ortaya çıkmış olurdu. Torin fark etmeden ona dokunmuş muydu? Kesinlikle hayır. Öksürmüyordu veya cildinde lekeler belirmemişti. Peki, o zaman neydi?

"Ashlyn." *Onu kaybedemem.* Henüz değil. Daha ona doymamıştı, hayalini kurduğu gibi dokunmamış, onunla konuşmamıştı.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Birden onunla konuşmak istediğini fark etmişti. Daha bedenini keşfetmemişti. Sorgulamamıştı. Konuşmamıştı da. Onu tanıyacak ve nasıl bir kadın olduğunu keşfedecekti daha.

Ashlyn'i öldürmeye dair sahip olduğu tüm düşünceleri kayboldu; yerini güçlü, reddedilemez bir kurtarma düşüncesi aldı.

"Ashlyn. Konuş benimle." Onu tekrar sarstı, umutsuzdu, başka ne yapacağını bilmiyordu. Vücudu iyice soğumaya başlamıştı, sanki buzla yıkanmış ve kutup rüzgârında kurumuştu. Örtüyü çekip kızı sarmaladı, onu sıcak tutmaya çalışıyordu. "Ashlyn. Lütfen."

Ona bakarken genç kadının gözlerinin altında mor halkalar oluşmaya başladı. Onun cezası bu muydu? Onun yavaş ve acı dolu ölümünü izlemek mi?

Umutsuzluk duygusu arttı. Elinden geldiğince güçlü bir şekilde, onu yanıt vermeye zorladı. "Ashlyn." Bu kez adını boğuk sesli bir yalvarış olarak telaffuz etmişti. Ruhunu bile uyandıracak kadar sert bir şekilde onu bir daha sarstı. "Ashlyn."

Kahretsin. Hâlâ bir şey yok.

Bakışını ondan bir an olsun ayırmadan, "Lucien!" diye gürledi. "Aeron!" Onlardan uzaklaştıkça, duyabileceklerinden şüpheleniyordu. "Yardım edin!" Ashlyn de yardım istemiş miydi? Eğilerek ağzını onunkilere yaklaştırdı, tüm gücüyle nefesini ona üflemeye çalıştı. Ilık dudaklar... karıncalanma hissi...

Moraran dudakları açıldı ve Ashlyn inledi. Nihayet. Bir başka yaşam belirtisi. Hissettiği rahatlamayla neredeyse inleyecekti. "Konuş benimle, güzellik." Islak saçlarını yüzünden çekti, genç kadının ellerinin titrediğini fark edince telaşlandı. "Neyin var söyle."

"Maddox," dedi hırıltılı bir sesle. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Buradayım. Sana nasıl yardım edeceğimi söyle. Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Onları öldür. Örümcekleri öldür." Öyle sessiz konuşuyordu ki, Maddox onu duymak için çaba sarf etti.

Maddox odaya bakarken parmaklarıyla yanaklarını okşadı. "Örümcek yok, güzellik."

"Lütfen." Göz kapağından kristal bir gözyaşı süzüldü. "Üzerime çıkmasınlar."

"Evet, evet, onları öldüreceğim." Anlamamış olsa da ellerini yüzünde, boynunda, sonra kollarında, karnında ve bacaklarında gezdirdi. "Şimdi öldü hepsi. Hepsi öldü. Yemin ederim."

Bu onu biraz rahatlatmış gibiydi. "Yemek, şarap. Zehir?"

Rengi soldu, Ashlyn kadar beyazlaşıncaya kadar kanının yüzünden çekildiğini hissetti. Düşünememişti... Fark etmemişti... Şarap *onlar* için yapılmıştı, savaşçılar için, insanlar için değil. Alkol onları çok az etkilediğinden, Paris içkilerini cennetten çaldığı *ambrosia* damlacıklarıyla karıştırmıştı ve bu karışımı yıllar boyunca stoklamışlardı. *Ambrosia* insanlar için zehirli miydi?

Bunu ona ben yaptım, diye düşündü Maddox korkuyla. Ben. *Tanrılar değil.* "Ah!" Yumruğunu metal yatak başlığına geçirdi, eklemleri çatırdadığını ve içlerinin kanla dolduğunu hissetti. Sakinleşmeyince yine yumruk attı. Yatak sallandı ve Ashlyn acıyla inledi.

Dur, onu inciteceksin. Kendini sakinleşmeye zorlayarak yavaşça nefes aldı. Bugün kendini bin kez sakinleştirmek zorunda kalmıştı. Ama vahşileşme arzusu içinde o kadar karanlık ve o kadar umutsuzdu ki. Öyle yoğundu ki, neredeyse kontrol edilemez durumdaydı. Kısa süre Aeron'la yaşadığı dövüş hariç, tüm günü

sınırda geçirmişti ve şimdi daha da zorlanıyordu. Her an eşikten geçebilir ve onarılamaz bir hasara yol açabilirdi.

"Sana nasıl yardım edeceğimi söyle," diye tekrarladı.

"Do... doktor."

İnsan şifacısı. Evet, evet. Onu şehre götürmek zorunda kalacaktı. Savaşçıların hiçbirinin tıp eğitimi yoktu. Buna hiç ihtiyaçları olmamıştı. Peki ya doktor onu bütün gece tutmak isterse? Başını salladı. Buna izin veremezdi. Avcılara nerede olduğunu, neler gördüğünü söyleyebilirdi, savaşçıları en iyi nasıl alt edeceklerini. Yine de canını en çok sıkan düşünce birisinin onu Maddox'tan alıp incitebilmesiydi. O zaman onu koruyamayacaktı.

Buraya doktor getirmek zorunda kalacaktı.

Soğuk dudaklarına bir yumuşak öpücük daha kondurdu. Vücudunu yine bir karıncalanma hissi sardı, bu seferki sonuncusundan daha hafifti, Ashlyn'in kendisi kadar zayıftı. Elleri yumruğa dönüştü. "Sana bir doktor bulacağım, güzellik ve onu kaleye getireceğim."

Ashlyn inledi ve sonunda uzun kirpikleri aralandı. Acı dolu, amber rengi gözler ona bakıyordu. "Maddox."

"Çok uzun sürmeyecek, yemin ederim."

"Git... me." Ağlamanın eşiğindeydi. "Acıyor. Çok acıyor. Kal."

Maddox onun istediğini yerine getirmek ile gidip yardım getirme ihtiyacı arasında kaldı. Sonunda, onu reddedemedi. Kapıya yürüyüp bağırdı: "Paris! Aeron! Reyes!" Sesi duvarlarda yankılandı. "Lucien! Torin!"

Onları beklemeden yatağa doğru yürüdü. Parmaklarını Ashlyn'inkilere doladı. Parmakları gevşekti. "Acını hafifletmek için ne yapabilirim?"

"Gitme." Kesik bir nefes aldı. Kırmızı çizgiler ağzının kenarlarından akıyordu. Zehir yayılıyor muydu?

"Gitmeyeceğim. Gitmeyeceğim." Onun acısını kendine çekmeyi her şeyden çok istiyordu. Onun için biraz daha acı fark eder miydi? Hayır. Ama Ashlyn... neydi? Buna verecek bir yanıtı yoktu.

Ashlyn inleyerek karnını tutup bir top gibi yana yuvarlandı. Maddox serbest elini kullanarak hâlâ ıslak olan saçlarını kulağının arkasına attı. "Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Bilmiyorum." Ashlyn onu izledi, bakışları dalgındı. "Ölecek... miyim?"

"Hayır!" Bağırmak istememişti ama inkârı dudaklarının arasından fırlamıştı. "Hayır," dedi bir kez daha hafifçe. "Bu benim hatam ve ölmene izin vermeyeceğim."

"Kasıtlı mı?"

"Asla."

"Neden o zaman?" diye soluklandı. İnledi.

"Kazaydı," dedi. "O şarap sizin türünüz için değildi."

Onu duymuş olsa da bunu belli edecek bir harekette bulunmadı. "Ben..." diye öğürdü, elini ağzına kapayarak, "kusacağım."

Maddox boş meyve kâsesini boşaltıp ona uzattı. Ashlyn yatağın ucuna geldi ve midesindekileri boşalttı. Maddox saçlarını yüzünden çekerek geriye attı.

İçini temizlemek iyi miydi, kötü mü?

Tam Reyes ve Paris odaya girdiği sırada Ashlyn yine sırtüstü uzandı. İki adam da kafası karışmış gibi görünüyordu. "Ne var?" diye sordu Reyes.

"Sorun ne?" diye sordu Paris. Terliyordu, gözlerinin etrafında derin gerginlik çizgileri vardı.

Reyes'in kolları yine kanıyordu, eli şişmişti ve elinde iki bıçak vardı, açıkça savaşa hazırdı. Manzaraya bakınca kafa karışıklığı daha da arttı. "Öldürme işinde mi yardıma ihtiyacın var?"

"Hayır! Şarap... Paris'in içine *ambrosia* koyduğu. İçsin diye ona bırakmıştım." İtiraflar ağzından birdenbire dökülmüştü, suçluluk ve keder duyuyordu. "Kurtar onu."

Paris olduğu yerde sallandı ama ayakta durmayı başardı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Bilmelisin! İnsanlarla sayısız saatler geçirdin!" Maddox sağır edici bir kükremeyle konuşuyordu. "Bana ona nasıl yardım edeceğimi söyle."

"Keşke bilebilseydim." Elinin tersiyle alnındaki teri sildi. "Şarabımızı diğerleriyle hiç paylaşmamıştım. O bizim."

"Git ve diğer insanlara ne yapacaklarını bilip bilmediklerini sor. Bilmiyorlarsa Lucien'a şehre astral seyahat yapmasını ve buraya bir doktor getirmesini söyle." Düşünceyle bir yerden başka bir yere gidebilen sadece Ölüm'dü.

Reyes başını salladı ve topuklarının üzerinde döndü.

Paris, "Üzgünüm Maddox ama sınırlarımı zorluyorum artık. Sekse ihtiyacım var. Bağırışını ta ön kapıdan duydum ve çıkıp gitmek yerine buraya geldim. Gelmemeliydim. Şehre hemen gitmezsem..."

"Anlıyorum."

"Daha sonra telafi ederim." Paris tökezleyerek köşeden döndü.

"Maddox," diye inledi Ashlyn yine. Şakaklarından ten damlıyordu. Teni maviye dönmüştü, soluk teninin altında uzanan incecik mavi damarları görebiliyordu. "Bana... bir hikâye anlat. Bir şey beni... acıdan... uzaklaştırsın." Gözlerini kapadı, o uzun kirpikler yanaklarında yine gölge yapıyordu.

"Rahatla, güzellik. Konuşmamalısın." Hızla banyoya geçti, kâseyi boşaltıp temizledi ve bir havlu kaptı. Onu ıslattıktan sonra geri döndü ve kâseyi tedbir olsun diye yatağın yanına koydu. Gözleri hâlâ kapalıydı. Uyuyakaldığını düşünmüştü ama yüzünü silerken Ashlyn gerildi. Maddox yüzünü onunkine yaklaştırdı, ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Neden... arkadaşların seni bıçakladı?"

Laneti hakkında hiçbir zaman tartışmamış, bunu onunla birlikte acı çeken arkadaşlarıyla bile paylaşmamıştı. Ashlyn'le de konuşmamalıydı. Hatta özellikle onunla konuşmamalıydı ama bu onu durdurmadı. Ona bakıp, yüzünü acıyla buruşturduğunu izlerken dikkatini dağıtacak her şeyi yapabilirdi. "Beni öldürdüler çünkü yapmak zorundaydılar. Benim gibi onlar da lanetliler."

"Bu... hiçbir şeyi açıklamıyor."

"Her şeyi açıklıyor."

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Ashlyn kıvranmaya başladı, sanki kâseye bir kez daha kusacak gibiydi. Hasta olmasının sebebi oydu. İstediği her şeyi ona vermekten sorumluydu. Ağzını açtı ve hayat hikâyesinin dudaklarının arasından dökülmesine izin verdi. "İşte hikâyem. Ben ölümsüzüm ve görünüşe bakılırsa zamanın başlangıcından bu yana dünyadaydım."

Maddox konuşurken Ashlyn'in kaslarının gevşediğini hissetti. "Ölümsüz," diye tekrarladı, sanki kelimenin tadına bakıyordu. "Senin daha çok bir insan olduğunu düşünmüştüm."

"Hiç insan olmadım. Bir savaşçı olarak yaratıldım, tanrıların kralını korumak için. Gücünü koruması için yıllarca ona iyi hizmet ettim, hatta onu kendi ailesinden bile korudum. Ama beni en değerli eşyası, ölmüş zulüm tanrıçasının kemiklerinden yapılmış bir kutuyu koruyacak kadar beni güçlü bulmadı. Hayır, bunu bir kadının yapmasını emretti. O en büyük kadın savaşçı olarak biliniyordu, bu doğruydu ama gururuma dokunmuştu." Neyse ki Ashlyn rahatlamış duruyordu. "Bu kararın bir hata olduğunu ispatlayacağımı düşünerek iblislerin dünyaya salınmasına neden oldum. Ve ceza olarak da iblislerden birine bağlandım." Kolunu Ashlyn'in beline sardı ve bu hareketin acısını azaltacağını umarak nazikçe karnını ovdu.

Hafif bir nefes verdi. Rahatlamayla mı? Öyle olmasını umdu. "İblis. Şüphelenmiştim."

Evet, gerçekten de şüphelenmişti. Yine de Maddox onun bunu bu kadar rahatlıkla kabul etmesini anlayamıyordu.

"Ama sen *iyisin*. Bazen," diye ekledi. "Bu yüzden mi yüzün değişiyor?"

"Evet." Onun iyi olduğunu mu düşünüyordu?

İçi zevkle dolarak hikâyesine devam etti. "O anda bir daha eskisi gibi olmayacağımı anladım. Utanmıştım. Bir parçam ölüyor, başka bir şeye, benden daha güçlü olan bir şeye yer açıyordu." Ölüm kavramını ilk kez o zaman fark etmişti, bilmediği şeyse kısa bir süre sonra bunu ne kadar yakından öğreneceğiydi.

Ashlyn'den bir iç çekiş daha yükseldi. Şu anda neden bahsettiğini gerçekten anlayıp anlamadığını bilmiyordu. En azından ağlamıyor, acıyla kıvranmıyordu.

"Bir süre için kendi irademle bağım koptu ve iblis bana tamamen hükmetti, beni şeye zorlayarak..." Tam anlamıyla kötülüğün içine batmıştı, zihinsel olarak sonu gelmişti. Gözünün önüne kan ve ölüm, duman ve kül, harabelerin görüntüleri geldi. Kendisiyle ilgili şeylere zorlukla tahammül edebiliyordu ve Ashlyn'ini bununla korkutmayacaktı.

Şimdi bile, iblisin Maddox'ın üzerindeki bağları nasıl gevşettiğini hatırlıyordu. Sanki zihnindeki kara bulutlar dağılmış, arkasında hayal gibi bir belirsizlik ve Şiddet'in nefret dolu anısını bırakmıştı.

İblis onu Pandora'yı, herkesten çok nefret ettiği koruyucuyu öldürmesi için zorlamıştı. Kana susamışlığını doyurduktan sonra da geri çekilmiş, zararın üstesinden gelmeyi Maddox'a bırakmıştı.

"Tanrılar bıraktı," diye iç geçirdi. "Kutuyu bıraktılar."

"Kutu," dedi Ashlyn onu şaşırtarak. "İblisler... bununla ilgili bir şey duymuştum." Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı, sonra sarsıldı. İnleyip gözlerini açmadan kâseye uzandı.

Maddox hiç olmadığı kadar hızlı hareket etti, yataktan fırladı ve saniyeler içinde kâseyi aldı. Hemen uzattı, Ashlyn eğilerek öğürdü. En kötüsünü atlatırken ona arkadan sarıldı. Kimseyi böyle rahatlatmaya çalışmamıştı. Birisini rahatlatmak onun için çok yeni bir şeydi. Hepsinin işkencesi kendineydi.

Ashlyn kusmayı bitirdiğinde, Maddox onu yatağa sırtüstü yatırdı ve bir kez daha yüzünü sildi. Sonra bakışlarını tavana çevirdi. "Sizinle konuşma tarzımdan dolayı özür dilerim," diye fısıldadı yukarıya. "Ama lütfen benim günahlarım yüzünden ona bir zarar vermeyin."

Başını eğip ona baktığında tanışmalarından bu yana sanki bir asır geçmiş gibi hissetti; sanki onu sonsuzluk kadar uzun bir süredir tanıyormuş ve sanki hayatının hep bir parçasıymış gibi. Sanki ondan alınırsa hayatı sona erecekmiş gibi. Bu nasıl olmuştu? Sadece bir saat önce onu öldürebileceğine dair ikna etmişti kendini. Şimdiyse...

"Bırakın yaşasın," diye ekledi. "Ne istersen yaparım."

Ne istersem mi? diye sordu sessiz bir ses, ses tonunda istek vardı. Bunun Şiddet'in ya da önceden tanıdığı birisinin sesi olmadığını fark etti.

Maddox gözlerini kırpıştırıp kıpırdamadan durdu. Yaşadığı şok tam bir kafa karışıklığına dönüşmeden önce bir saniye geçti. "Kim var orada?"

Patlamasından korkarak Ashlyn kan çanağı gözlerini ona çevirdi. "Ben," diye mırıldandı.

"Beni dikkate alma, güzellik. Uyu," dedi yumuşakça.

Sence ben kimim, savaşçı? Seninle bu şekilde konuşacak güce kimin sahip olduğunu tahmin edebilir misin?

Cevabı anlayana kadar bir saniye daha geçirdi. Olabilir miydi? Bir... Titan? Yıllarca Yunanlara yalvarmış ve saniyeler içinde hiç yanıt almamıştı. Aslında onunla hiçbir zaman konuşulmamıştı. Ve Aeron'ı yukarıya çağıran da bir ses, Titanlardı, değil mi?

İçinde umut ve korku belirdi. Eğer Titanlar iyiliksever bir yapıya sahiplerse ve yardımda bulunacaklarsa, belki de Maddox her şeyi *yapabilirdi*. Eğer kötü niyetlilerse ve her şeyi daha da kötü yaparlarsa... Ellerini yumruk yaptı.

Aeron'a dört masum kadını öldürmesini emretmişlerdi; iyi olamazlardı. Kahretsin! Şimdi bu varlıkla nasıl bir etkileşimde bulunmalıydı? İyi huylulukla mı? Yoksa zayıflık olarak görülecek şekilde mi?

Ne istersem mi? diye sordu ses ısrarla. Ruhani bir kahkaha duydu. *Yanıt vermeden önce dikkatli düşün. Ve kadının sonunda ölebileceğini de bil.*

Maddox, Ashlyn'in titreyen bedenine, acıyla buruşan yüzüne baktı ve eski halini hatırladı. Kendinden geçmiş bir halde Maddox'a bakışını ve onu seslerden kurtarmasını rica edişini, karşısına geçip yemek için teşekkür edişini, onu kendi arkadaşlarından korumak için önüne geçmesini anımsadı.

Şimdiye dek kimse ona ihtiyaç duymamıştı. Yaptığı şeyler onu sersemletmiş ve Ashlyn'in daha çok farkına varmasına neden olmuştu. *Bu şekilde acı çekmesine izin veremem*, diye düşündü.

Şansını Titanlardan yana kullanmak zorundaydı. Buradaki savaşçılardan gerçekte her ne istiyorlarsa, amaçları her neyse –saygısızlığından dolayı onu cezalandırmak için Avcıları ve Ashlyn'i kullanmış olsunlar olmasınlar– şansını deneyecekti.

Küfretme dürtüsünü bastırdı, daha önce *hiç* çekmediği kadar acı çekeceğini düşünüyordu. Ama bu düşünce yanıtını değiştirmedi. "Ne istersen."

LUCIEN'IN ODASINA DOĞRU KOŞARKEN Reyes soluk soluğaydı. Birkaç gündür çok kan kaybetmişti. Her zamankinden daha çok. Ama acı ihtiyacı; o korkunç, güzel acı, onu son zamanlarda hiç olmadığı kadar çok zorlamıştı.

Nedenini bilmiyor ve bunu durduramıyordu. Bunu daha fazla kontrol altında tutamayacaktı. Son birkaç gündür denemeyi bırakmıştı. Ruh ne istiyorsa alıyordu. Her geçen gün, bunu kontrol *etme* isteğini biraz daha kaybediyordu. Bir parçası sonunda kendini kaybederek onu kucaklamak, acının getirdiği uyuşuk hiçliği yaşamak istiyordu.

Her zamanki gibi değildi. Bir süre için iblisle yaşamayı öğrenmişti, bir şekilde huzur içinde var olmuşlardı. Şimdiyse…

Köşeyi döndü, yan pencereden bölük pörçük süzülen ışık, görüşünü bulandırıyordu. Yine de yavaşlamadı. Maddox'ı hiç bu kadar yaralı ve korkmuş görmemişti. O kadar savunmasızdı ki… Üstelik bir insan, yabancı bir Yem için. Reyes bundan hoşlanmamıştı ama Maddox arkadaşıydı, ona her türlü yardımı yapardı.

Umutsuz bir şekilde her şeyin normale dönmesini istemesine rağmen ona yardım ederdi. Evet, bu durumda Maddox'ın yine çılgına dönüp her gece ölmesi gerekiyordu. Ama yine de Maddox'ın normale dönmesini istiyordu. Her gece, ertesi sabah onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi davranıyordu. Maddox her şey yolundaymış gibi davrandığında, Reyes de buna daha kolay uyum sağlıyordu.

Lucien karşısına çıktığında bu düşünceleri dağıldı.

Yere oturmuştu, dizlerini gövdesine doğru çekmiş ve başını kollarına dayamıştı. Koyu renk saçları dimdik olmuştu, sanki saç tellerini saymak için defalarca kez elini içinden geçirmişti. Reyes'in boğazına bir şey düğümlendi.

Durum normalde stoacı* olan Lucien'ı sarsabilmişse…

* Aklın egemenliğini, doğaya uygun yaşamayı, ruhun duyumsamazlığı ve dünya yurttaşlığı ülküsünü amaç edinen öğretiyi benimsemiş kişi (stoacılık). (ed.n.)

Yakınlaştıkça, gül kokusunun havayı ağırlaştırdığını fark etti. Ölüm daima çiçek kokardı, zavallı pislik. "Lucien," diye seslendi.

Lucien tepki vermedi.

"Lucien."

Yine yanıt yoktu.

Reyes ona doğru uzandı, eğildi ve omuzlarını tutup sarstı. Hiçbir şey olmadı. Eğildi ve savaşçının gözlerinin önünde elini salladı. Hiçbir şey olmadı. Lucien'ın bakışları boş, ağzı hareketsizdi. Çok geçmeden anladı. Lucien genelde bir yere giderken astral seyahatte terk ederdi ama bu sefer bedeni burada kalmış, ruhu ayrılmıştı.

Böyle zamanlarda bedenini savunmasız bıraktığı için nadiren bunu yapardı. Görünüşe bakılırsa, dışarıda ruhları toplarken odasının kapısında her ne kadar ihtiyaçları pek karşılayamasa da, bir şekilde muhafızlık yapmayı istemişti.

Tek başınayım o zaman. Geriye denemek için son bir şey kalmıştı.

Reyes ayağa kalkarak arkadaşını yatak odasının kapı kolunu tuttu, kilidini açtı ve içeri daldı.

Dört kadın da yatağa oturmuştu, başları birbirine yaslıydı ve fısıldaşıyorlardı ama onu fark ettikleri anda sessizliğe gömüldüler. Hepsinin rengi soldu. İçlerinden birisi nefesini tuttu. En genç olanı, güzel ve ufak tefek, sarışın titrek bacaklarının üzerinde durdu ve Reyes'in ailesine ulaşmasını engellemek amacıyla bir savaşçı tavrı takındı. Çenesini kaldırdı, yaklaşmaması için gözleriyle meydan okuyordu.

Reyes'in vücudu sertleşti. Onun yakınında olduğu *her* an vücudu sertleşiyordu. Önceki gece onun kokusunu almıştı. Tatlı pudra ve güçlü, keskin bir koku. Saatlerce terlemiş, nefes nefese kalmış ve o kadar tahrik olmuştu ki, Ashlyn için Maddox'la kavga etmeyi bile düşünmüştü, onu bu kadar baştan çıkaran kişinin Ashlyn olduğunu sanmıştı.

Bu kadın zevk ve cennetti, cezalandırılan duyuları için bir şölendi. Yara izi, zorlu bir yaşam sürdürdüğüne dair bir işaret yoktu. Sadece kusursuz, güneşin dokunduğu bir ten ve parlak yeşil gözleri vardı. Öpüşmek ve kahkaha atmak için yaratılmış dolgun, kırmızı dudakları vardı.

Tek bir an olsun acı çekmişse bile göstermiyordu. Ona bu yüzden çekiliyordu. Bunu yapmaması gerektiğini bilse de. İlişkileri sadece kötü bir sonla bitebilirdi.

"Bana o şekilde bakma," dedi küçük sarışın ellerini beline koyarak.

Ona vurmayı mı planlıyordu? Ne komik bir düşünce. Reyes'in bundan hoşlanacağını asla tahmin edemezdi. Ona bir daha vurması için yalvarıncaya kadar daha fazlasını isteyeceğini. *Avcıların kafamı koparmalarına izin versem dünyaya bir iyilik yapmış olurdum.*

Tanrılar aşkına, kendinden nefret ediyordu. Olduğu ve olmaya zorlandığı şeyden nefret ediyordu. Şimdi olmayı arzuladığı şeyden de nefret ediyordu.

"Bize tecavüz etmeye geldiysen, seninle savaşacağımızı bilmelisin. Bize kolayca sahip olamayacaksın." Sinirli bir şekilde çenesini kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi.

Böylesi ufak tefek birisinden bu denli cesaret görmek onu çok heyecanlandırmıştı ama şu anki görevini geciktirmemeliydi. "İçinizden birisi bir insanı nasıl iyileştireceğini biliyor mu?"

Genç kadın ona bakıp gözlerini kırpıştırdı, meydan okuyan tavrını bir nebze kaybetmişti. "İnsan mı?"

"Bir dişi. Sizin gibi."

Tekrar gözlerini kırpıştırdı. "Neden?"

"Biliyor musun?" diye ısrar etti yanıt vermekle uğraşmayarak. "Çok zamanımız yok."

"Neden?" diye tekrarladı.

Reyes geniş adımlarla ona doğru yürüdü, her adımında vahşilik vardı. Genç kadınsa takdire şayan bir şekilde geri adım atmadı. Reyes ona yaklaştıkça, kokusu burun deliklerine o kadar doldu; cezbedici, baştan çıkarıcıydı. Kadının kendisi gibi. Beklenmedik şekilde, öfkesi azaldı. "Bana yanıt ver ki ben de bir gün daha yaşamanıza izin verebileyim."

"Danika. Yanıt ver. Lütfen." En yaşlıları titreyen, kırışık elini uzattı ve kızın kolunu tutarak adamdan uzaklaştırıp yatağa çekmek istedi.

Danika. İsmi zihnine doldu. Dilinin ucuna geldiğini fark ettiği kelimeler kendini durduramadan önce ağzından döküldü. "Danika." Erkekliği ismi karşısında sertleşti. "Ne hoş. Adım Reyes."

Danika yaşlı kadına direnip silkinerek kolunu çekti. Yüzünü Reyes'den ayırmadı. Kaşları ve kirpikleri saçı kadar açık renkteydi. Reyes, bacaklarının arası da açık renkli olmalı, diye düşündü.

Kendini tutamadı. Acele etmesi gerekmesine rağmen, zihninde onu soydu. Kıvrımları, birer birer gözler önüne serildi, aç gözlerine bir ziyafetti. Ahududu gibi uçlarıyla büyük göğüsler. Yumuşak, düz bir bel. Yumuşak ama yine de güçlü kalçalar.

Reyes insanlarla yatmamak için kendini tutuyordu. İhtiyaç duyduğunda kendi işini kendi görmeyi tercih ediyordu. Tutkuları çoğu kadının dayanamayacağı kadar tehlikeli, acı vericiydi. Danika'nın yumuşak ve masum *aura*sına bakılırsa Reyes onu hepsinden daha çok incitir ve iğrendirirdi. Zihninde tek bir şüphe yoktu. Daha da kötüsü, yattığı kadınlar iblisinin etkisine kapılarak onun gibi acı arayışına giriyor ve acı veriyordu.

Danika ise bir öpücükle bile baş edemezdi. *Reyes* de bununla baş edemeyebilirdi. Onu incitme, yaralama ya da tahrip etme düşüncesi göğsünde derin bir acı yaratmıştı.

"Bir kez daha soracağım? Aranızda doktor var mı?" diye gürledi, aniden Danika'dan ve onun rahatsız edici masumluğundan kurtulmak isteyerek. Zalimliği karşısında kızın rengi atmıştı ama yine de geri çekilmedi. "Eğer, eğer ben bir şifacıysam; annemin, kız kardeşimin ve büyükannemin canını yakmayacağınıza söz verir misin? Onlar yanlış bir şey yapmadı. Büyükbabama veda etmek, her şeyden biraz uzaklaşmak için Budapeşte'ye gelmiştik. Biz..."

Reyes elini kaldırdı ve kız sustu. Hayatıyla ilgili bilgi edinmek tehlikeliydi, yine de genç kadını kollarını alıp onu sarsan kaybından ötürü onu rahatlatmak istemişti. "Evet, eğer onu kurtarırsan canınızı yakmayacağız," diye yalan söyledi.

Titanlar buna inanırsa, Aeron çok geçmeden kendini kaybedecek, kan ve ölüm gözünü karartacaktı. Sadece bu kadınları öldürmek için yaşayacaktı. Reyes, son günlerinde onlara biraz huzur vermek merhametlice olurdu, diye akıl yürüttü. Son günleri. Bunu hatırlamaktan hoşlanmamıştı.

Danika'nın omuzları hafifçe gevşedi ve ailesine kararlı bir bakış attı. Hepsi başını hayır der gibi salladı. Danika kabul edercesine başını eğdi.

Reyes kaşlarını çattı, aralarındaki işaretleşmeden bir şey anlamamıştı. O da mı yalan söylüyordu? Sonunda, Danika ona döndü. Bakışları kenetlenince, Reyes hissettiği kafa karışıklığını unuttu. Ya da sadece yanıtı önemsiyordu. Meleksi güzelliği Pandora'nın kutusundan çok daha çekiciydi, mümkün olmayan bir bağışlanma sunar gibiydi. Bir parçası bunun gerçek olmasını diledi. Sadece bir an için.

Danika gözlerini kapayıp uzun, yavaş bir nefes verdi. "Evet. Ben bir şifacıyım."

"Benimle gel o zaman." Ona dokunduğu takdirde olacaklardan korktuğu için Danika'nın elini tutmadı. *Bir insandan korkmak mı? Korkak.* Hayır, akıllı. Teninin nasıl hissettirdiğini bilmezse, kadın öldüğünde ona verdiği hissi özleyemezdi.

Ya Lucien onu kurtarmanın bir yolunu bulursa? "Gel." Reyes daha fazla zaman kaybetmek istemeyerek olduğu yerde döndü ve geniş adımlarla odadan ayrılıp Danika'yı da peşinden çıkardı. Diğer kadınları içeri kilitledi, ardından harekete geçti ve kendisi ile melek arasında güvenli bir mesafe bıraktı.

AMANTANRIM, AMANTANRIM, AMANTANRIM. Danika Ford, kalbinin göğsünden çıkmaması için savaşıyordu; kalbi kaburgalarına baskı yapıyordu, menteşeleri donmuş bir kapı gibiydi. *Neden bunu yapıyorum? Ben bir şifacı değilim.*

Evet, üniversitede anatomi dersi almıştı. Tabii büyükbabası önünde kalp krizi geçirirse diye kalp masajı dersi de almıştı. Ama bir hemşire ya da doktor değildi. Sadece ayakta kalmaya çalışan bir ressamdı, büyükbabasının ölümüyle gelen keder ve hüznü yatıştıracak bir tatilin kendisine iyi geleceğini düşünmüştü.

Eğer bu sert, çelik gözü asker –görünüşüne bakıldığında asker olduğu ortadaydı– ondan ameliyat ya da benzer bir şey yapmasını isterse ne yapacaktı? Tabii ki bunu yapmayacaktı. Kimsenin hayatını bu şekilde tehlikeye atmazdı. Ama belki... Başka bir şeydi. Muhtemelen. Ailesini kurtarmak zorundaydı. Şu anda tehlikede olan *onların* yaşamlarıydı.

AmanTanrım. Biraz sakinleşmeye çalışarak, önünde yürüyen muhafızını arkadan inceledi. Bronz bir teni ve geceyarısını andıran siyah gözleri vardı. Bugüne kadar gördüğü en geniş omuzlara sahipti. Onu daha önce de görmüştü ve o zaman da gülümsemiyordu. Gözlerinde acı vardı, o zaman da şimdi de. Kollarında yeni açılmış yaralar vardı, o zaman da şimdi de.

AmanTanrım, amanTanrım. Ondan kaçmayı bile düşünmemişti. Onu yakalar ve tehdit ederdi. Belki saldırırdı. Ve bu, cadılar bayramında perili bir evde testerelerin, tabutların arasında bulunmaktan daha korkunçtu. Tek başına.

AmanTanrım, amanTanrım, amanTanrım. Onunla konuşmak, ondan beklenen şeyi sormak istiyordu ama sesini çıkaramadı. Boğazına beyzbol topu büyüklüğünde bir yumru oturmuştu, konuşmasını engelliyordu. Neden kaçırıldığını bilmiyordu, artık neredeyse önemsemiyordu bunu. Sadece bu soğuk, tuhaf kaleden ve onun aşırı kaslı, kaçık sahiplerinden kaçıp New Mexico'daki düzenli dairesine uçmak istiyordu.

Aniden yalnızlık ve ev hasretiyle doldu, neredeyse hıçkırıklara boğulacaktı. Eğer onlara bir yardımı dokunursa bu asker sözünü tutacak mıydı? Bundan şüpheliydi ama umut aptal bir şeydi. Ne olursa olsun, elinden geleni yapacak ve bir mucize için dua edecekti.

Ne yazık ki bir mucizenin olacağına kendini ikna edemiyordu. *Bir şeyleri yanlış yaparsan muhtemelen büyük, korkunç bir bıçakla doğranacaksın.*

AmanTanrım, amanTanrım, amanTanrım. Başarısız olduğu takdirde ailesinin ve kendisinin çok yakında öleceğinden emindi.

tarama: ırmak düzenleme: vero

Dokuzuncu Bölüm

Reyes, Maddox'ın odasına Aeron'ın öldürmesi beklenen melek görünümlü sarışınla girdiğinde Maddox neredeyse sevinçten ağlayacaktı. Ashlyn midesinde hiçbir şey kalmayana dek tekrar tekrar kusmuştu. Ve sonra biraz daha kusmuştu.

Daha sonra sırtüstü yatağa düşmüş ve nefes almayı bırakmıştı. Maddox umutsuz bir şekilde tekrar Titan'ı çağırmış ama Tanrı herhangi bir şey yapmamıştı. Maddox bir kez daha yardım elinin uzatılmayacağına inanmıştı, mutlak güce sahip varlık onu terk etmişti.

Titan önce onu umutlandırmış, sonra da bu umudu tamamen söndürmüştü. Maddox onun gerçek niyetini merak etmişti ve şimdi bunu biliyordu: Katıksız bir zalimlik, sadist bir zevk.

Reyes içeri girdi ve küçük sarışını öne itti.

"Ona yardım et," diye emretti Maddox.

Danika, "AmanTanrım, amanTanrım, amanTanrım," diye söylendi. Yatağın kenarına diz çökerken rengi attı. Titriyordu ama yine de Maddox'a suçlayıcı bir bakış attı. "Ne yaptın ona?"

Suçluluk duygusu artan Maddox, narin, hasta ve *ölmekte olan* Ashlyn'i daha sıkı tuttu. Kadını pek tanımıyordu ama cehennemin en sıcak alevlerini kendisi ne kadar görmek istemiyorsa, onun yaşamasını da o kadar çok istiyordu. Bir anda bunu güçlü bir şekilde hissetmişti. Bu kesinlikle karakterinin çok dışındaydı, evet. Yine de aptallığını daha sonra düşünebilirdi.

"Nefes almıyor," diye homurtulu bir sesle yanıt verdi. "Nefes aldır."

Sarışın dikkatini yeniden Ashlyn'e verdi. "Hastaneye gitmesi lazım. Birisi 911'i arasın. Şimdi! Bekle, kahretsin. Burada acil servis var mı? Telefonunuz var mı bari? Varsa hemen aramalıyız!"

"Zamanımız yok," diye çenesini kapattı Maddox. "*Sen* bir şeyler yapmalısın."

"Sadece ara. O..."

Maddox, "Bir şey yap ya da öl!" diye kükredi.

"Aman Tanrım." Gözlerinde katıksız bir panik vardı. "Kalp masajı yapmalıyım. Evet, doğru. Kalp masajı. Bunu yapabilirim. Yapabilirim," dedi daha çok kendi kendine konuşarak. Dizlerinin üzerine çöküp doğrudan Ashlyn'in cansız yüzüne eğildi. "Onu dümdüz yatır ve yolumdan çekil."

Maddox bir an bile düşünmedi. Ashlyn'i sırtüstü yatırdı ve yere inip yatağın kenarına çöktü. Yine de elini bırakmayı reddetmişti, onu sıkıca tutuyordu. Genç kadın orada bir süre durdu, hareket edemiyordu, gözlerinde hâlâ panik vardı.

"Danika," dedi Reyes. Bu bir uyarıydı.

Kadın, Danika, yutkundu ve Reyes'e gergin bir bakış attı. Savaşçının koyu renkli kaşları saçına doğru kalktı, ona bakıp, "Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" diye sordu.

"Ta-tabii ki." Yanakları kızardı, ardından bir kez daha dikkatini Ashlyn'e yöneltti. Avuçlarını Ashlyn'in göğüslerine yerleştirdi, önce bir, ardından iki kez bastırdı ve sesi titreyerek, "Kaygılanmayın, bunu daha önce de yaptım. Bir cansız manken insana benzer, bir cansız manken de insana benzer," dedi. Sonra da dudaklarını Ashlyn'inkilere bastırdı.

Sonraki birkaç dakika, Maddox'ın her gece yanarak geçirdiği saatlerden çok daha uzun ve kötü geçti. Danika, Ashlyn'in göğsünü pompalamak ile ağzına nefes üflemek arasında gidip geliyordu. Kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Zaman her şeyden çok nefret ettiği bir düşman olmuştu.

Reyes kapının yanında sessiz ve sakin bir şekilde bekliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Ashlyn'i değil, Danika'yı izliyordu, yüz ifadesi kaskatı olmuştu. Maddox boş eliyle ensesini ovuşturuyordu. Öyle zor nefes alıp veriyordu ki, zihninde her birinin yankısını duyuyordu.

Neyse ki sonunda Ashlyn öksürdü ve tükürdü. Ağzını açıp ciğerlerine hava çekerken bütün vücudu kasıldı. Nefes alırken nefesi kesildi, tıkandı. Nefes verirken öğürdü.

Maddox o an Ashlyn'i göğsüne bastırdı. Ashlyn çırpınarak onu itti. "Dayan güzellik. Dayan."

Genç kadın yavaş yavaş çırpınmayı bıraktı. "Maddox," dedi hırıltılı bir sesle. Bu, Maddox'ın hayatı boyunca duyduğu en tatlı sesti.

"Buradayım." Teni hâlâ ıslak, hâlâ soğuktu. "Yanındayım."

Danika yatağın yanında kaldı, ellerini ovuşturuyordu. Beyaz dişleriyle alt dudağını ısırarak kanatmıştı. "Hastaneye gitmesi lazım. Doktor, ilaç."

"Kaleden şehre giden yolu kaldıramaz, çok uzak."

"Ne... nesi var? Virüs mü? Aman Tanrım! Ona suni teneffüs yaptım."

"Danika'nın yeşil gözleri açıldı ve Ashlyn'e bir bakış attı. "Tüm bunlar alkolle mi ilgiliydi? Bana daha önce söylemeliydiniz. Alkolün etkisini hafifletmek için suya ve kahveye ihtiyacı var." Durdu. "Sanırım, yani *umarım* yaşar ama onu hastaneye götürmeli ve serum taktırmalısınız. Muhtemelen susuz kalmıştır." Konuştuğu sırada Ashlyn'in yanaklarına biraz renk gelmişti.

"Acıyor," diye fısıldadı Ashlyn. Maddox'ın sırtını kavrayıp onu kendine biraz daha çekti. Belki o da Maddox gibi yeterince yakın durmadıklarını hissetmişti. Mümkün olsa Maddox onu içine sokacaktı.

Maddox ısrarla, "Onun için başka ne yapabilirim?" diye sordu Danika'ya. "Hâlâ acı çekiyor."

"B... ben..." Danika dudaklarını sımsıkı kapadı ve bakışlarını ondan çekip Reyes'inkilere odaklandı. Savaşçı şüpheli görünüyordu. Kızın gözleri büyüdü ve parmaklarını şaklattı. "Tylenol! Motrin. Bunun gibi bir şey. Benim baş ağrılarıma iyi gelmiştir hep."

Maddox, Reyes'e baktı. "Sanırım bu gibi şeylerin reklamlarını görmüştüm ama onları nereden alıyoruz bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

"Hayır. İnsan ilaçlarına dikkat etmek için bir sebebim olmadı ki." Reyes gözlerini sarışından çekmemişti, nedense sesi boğuk çıkıyordu.

Paris bilirdi ama o da burada değildi. "Bu Tylenol'ü nereden alabiliriz?" diye sordu, telaş onu bitiriyordu.

İki adam arasında bakışları gidip gelirken Danika'nın kaşları da Reyes'inkiler gibi kalktı. Güzel, yeşil gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi, sanki o ve Reyes başka bir dilde konuşuyordu ve Danika ayrıntıları yakalamamıştı. "Çantamda biraz var," dedi sonunda.

Danika daha fazlasını açıklayamayınca, Maddox dişlerini gıcırdattı. "Git ve çantanı getir o zaman."

"Beni serbest bırakmadıkça getiremem. Çantam otel odamda." Bir süre duraksadıktan sonra, "Ne... ne tür şarap içti?" diye sordu.

"Senin hiç duymadığın bir şey, *şifacı*," dedi Reyes yumuşak bir ses tonuyla.

Danika onun gerçeği anladığını anlayıp aniden kaskatı kesildi. Onu ele veren ne olmuştu? 911'i aramaları için panikle yalvarması mı? Gerginliği mi? Vücudundan bir ürperti geçti. Kanı dondu. Ardından Reyes onun arkasına geçip sıcaklığıyla yaktı ve titreşimli enerjisiyle donmuş bedenini çözdü. Ürpertisi aniden titremeye döndü. Reyes'e vereceği tepkiden korkup aceleyle ondan uzaklaştı.

Reyes, "Bir şifacısın, *değil* mi?" diye sordu, sesinde alaycı bir öfke vardı.

Ah, evet. Biliyordu. Pantolonunun kumaşını eliyle büktü ve yüksek sesle yutkundu. En azından onu insanların içinde deşifre etmemiş ya da onu orada öldürmemişti.

Yutkundu. "Şu anda nefes aldığını inkâr edemezsin. Ben üzerime düşeni yaptım. Bana borçlusun."

Reyes ona bakmaya daha fazla katlanamıyormuşçasına bakışlarını ondan çekti.

"Lucien'ı getir," dedi Maddox.

"Getiremem. Başka işi var." Reyes açık kapıya doğru yürüdü. "Geri döneceğim," diye seslendi omzunun üzerinden. "Sarışına dikkat et, Maddox. Kurnaz." Refleks olarak kapıyı arkasından çarptı.

Danika neredeyse bir salak gibi onun arkasından koşacaktı. Reyes onu diğer hepsinden daha çok ürkütmüştü ama bir şekilde onunla olmayı tercih ederdi. Onda kendisini etkileyen bir şey vardı. Derinden. Belki gözlerindeki acıdan. Belki de yüzündeki stres çizgilerindendi. Ona ilkel denilebilecek bir şekilde hitap etmişti. Savurduğu tehditler ne olursa olsun, onu güvende tutabileceği izlenimini veren bir tonla konuşmuştu.

"Seni yakalamak zorunda kalırsam," dedi adı Maddox olan, "buna pişman olursun. Anladın mı?"

Bu açık uyarı tenindeki tüm ısıyı alıp götürdü. Bu adam tamamen korkutucuydu. Konuştuğunda sesinde zalimliğin izleri duyuluyordu, sanki özünde bu varmış gibiydi. Sanki sadece ona doğru bakan birine bile en büyük acıyı vermek için sabırsızlanıyor gibiydi. Birkaç dakika içinde arada bir yüzünün değiştiğini, yüz hatlarını iskeletimsi bir maskenin gölgelediğini fark etti. Eflatun gözleri siyaha, sonra kırmızıya ve sonra da tekrar siyaha dönüşüyordu.

Ne tür bir adam, *insan*, böyle görünebilirdi?

Tepeden tırnağa titredi. Çocukken öcüden korkardı, ta ki annesi ona bunun bir efsane, çocukların uslu olması için söylenen bir yalan olduğunu söyleyene kadar. Belki de Danika şu anda bir öcüye bakıyordu.

Sadece yatağındaki kadına bakarken normal görünüyordu.

"Anladın mı?" diye ısrarla sordu yine.

"Evet."

Kızı anında aklından çıkaran Maddox, tekrar Ashlyn'e döndü. Titremeleri artmıştı. Dişleri takırdıyordu. Gözleri açıktı ve solgun yanağından aşağı bir gözyaşı damlası süzülüyordu.

"Teşekkürler," diye fısıldadı şifacıya.

"Rica ederim."

"Daha iyi misin?" diye sordu Maddox yumuşakça.

"Hâlâ acıyor," dedi. "Soğuk. Ama evet. Daha iyiyim."

Kendi vücut ısısını ona verebilmeyi isteyerek, "Üzgünüm," dedi. Nadiren bu cümleyi söylerdi. Aslında, yıllardan beri ilk kez bu sabah arkadaşlarından özür dilemişti. "Üzgünüm. Özür dilerim." Bunu yeterince söyleyemiyordu. "Özür dilerim."

Ashlyn başını salladı, sonra inledi ve hareketsiz bir şekilde uzandı. "Kaza."

Maddox'ın ağzı şaşkınlık ve saygıyla açık kaldı. Şimdiye kadar bu insana acıdan başka bir şey vermemişti ama yine de onu affetmeye, temize çıkarmaya çalışıyordu. Hayret vericiydi. "Yaşayacaksın. Yemin ederim." Sözünü tutmak için ne yapması gerekirse yapacaktı.

Ashlyn hafifçe gülümsedi. "En azından... sessizlik."

Sessizlik. Bu kelimeyi ilk kez kullanmıyordu. Ve bunu böylesi bir sevinçle söylemesi de ilk değildi. "Anlamıyorum."

Takatsiz kalmasına rağmen o narin, tatlı gülümsemelerinden biriyle ona baktı yine. "Berabereyiz."

Kanında kıvılcımlar çaktı, gülüşü öyle aydınlık ve öyle güzeldi ki; onu ısıtıyor, tahrik ediyor, verdiği rahatlıkla neredeyse sarhoş ediyordu. Ne diyeceğini bilmemesine rağmen yanıt vermek için

ağzını açtı, o sırada Reyes yanında Aeron'la birlikte içeri girdi. Aeron'ın kısa saçları ışıkta parladı.

Onları görünce Danika duvara yapıştı, sonra ne yaptığını fark edip yine öne adım attı. Çenesini kaldırmıştı, bu, Maddox'a Ashlyn'in sağlıklı olduğu zamanlardaki hareketlerini anımsattı.

Reyes'in kaleden çıkıp şehre, Danika'nın çantasını almaya gittiğini sanmıştı ama Reyes'in elleri boştu. Maddox'ın içinde öfke kıvılcımlanıp kafesteki canavara parmaklıklardan sopa uzatan bir çocuk gibi Şiddet'i kışkırttı.

Suratını astı. En azından geceyarısına kadar bu sefil iblisi bir daha görmemeyi ummuştu.

"Neden hâlâ buradasın? Git ve çantayı al," diye emretti. Bunlar kesinlikle söylemeyi düşündüğü kelimeler değildi.

"Benim gidip getirmem çok zaman alır," dedi Reyes. Danika'dan başka bir yere bakmıyordu. "Aeron kasabada kadına eşlik edecek. Şu anda iyi olduğunu söylüyor. Onu incitmek için bir nedeni yok."

Duyduğu panikle nefesi kesilen Danika, "Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır. Ailem olmadan bir yere gitmek istemiyorum," dedi.

Aeron onu görmezden geldi ve tişörtünü çıkardı. "Bitirelim şu işi." Savaşçı olduğu günlerden kalma bronz bir teni ve kaslı bir vücudu vardı. O kadar çok dövmesi vardı ki hangisi nerede başlıyor hangisi nerede bitiyor belli değildi.

Maddox sadece iki tanesini tanıyordu: Kaburga kıvrımlarına yayılmış siyah bir kelebek ve boyun hizasında yer alan çirkin kanatlarını germekte olan bir iblis. Sadece bakarak bile herkes onun yanınızda duracak iyi ve aynı zamanda boğazınıza yapışacak kötü bir adam olduğunu anlayabilirdi.

"Dur. Soyunmanın bir anlamı yok." Danika şiddetle başını sallıyordu. "Tişörtünü geri giy. Hemen, kahrolası!"

Ona doğru yaklaşırken Aeron'ın yüzünde zalim bir kararlılık vardı.

Danika çıldırmış bakışlarını Reyes'e odakladı. "Bana tecavüz etmesine izin verme. Lütfen. Reyes, lütfen."

"Sana o şekilde dokunmayacak," diye dişlerini gıcırdattı Reyes. "Söz veriyorum."

Bu çok tuhaf, diye düşündü Maddox. Reyes'in siyah gözlerinin kenarlarında kırmızılık vardı, Maddox'ın sırtındaki kırmızı kelebek dövmesine uyuyordu. Görünüşe bakılırsa acı, şiddetle uyumlu bir şekilde çalışıyordu. Danika yüzünden mi?

Kız onun sözleriyle sakinleşmemişti ama Aeron yine de ona yaklaştı. Danika odanın bir kenarından diğerine tökezleyerek gitti, boğazından garip sesler çıkıyordu. Umutsuzca kesik ve hızlı nefesler alıyordu, bu sırada Reyes'in nefes alış verişi de aninden hızlandı. Maddox o anda Acı'nın Gazap'a saldırıp ona öldüresiye pençe atacağından emin oldu.

"Dur," dedi Ashlyn.

Sonunda Aeron delirmiş kadını köşede kıstırdı.

Aeron'ı uzakta tutmak için çığlık atıp el ve ayaklarını savuruyordu. "Bana dokunma. Bana dokunmaya sakın cüret etme!"

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi Aeron sakince.

Danika, bacaklarının arasındaki hassas yere dizini geçirince Aeron nefesini tutup hafifçe öne eğildi ama başka bir tepki vermedi.

"Defol," diye hırladı evcilleşemeyen vahşi bir kedi gibi. "Bana tecavüz etmene izin vermeyeceğim. Ölürüm daha iyi."

"Tecavüz falan yok. Ama gerekirse, seni yere *sererim*. Ve seni temin ederim, yöntemlerimden kesinlikle hoşlanmazsın."

Bu tehdit Danika'yı sindirmemiş, aksine onu daha da öfkelendirmişti. Daha sert dövüştü, dirseğini Aeron'ın karnına geçirdi, ikinci kez kasıklarına tekme attı. Aeron anlaşılan onun çırpınışlarından sıkılmıştı ki yumruğunu kaldırdı.

Ashlyn kaskatı kesilip inledi. "Bırakın şunu. Hapa ihtiyacım yok. Yok."

"Ona zarar verme," diye hırladı Reyes.

Aeron vurmamıştı. Henüz. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Seçimini yaptı."

Aeron ona vurduğu ve Ashlyn de buna tanık olduğu takdirde, Maddox genç kadının tekrar gitmek isteyeceğinden ve kendisini eve götürmesi için tekrar ısrar edeceğinden korktu. "Sakinleş," dedi Danika'ya. "Sadece seni kasabaya götürecek."

"Yalancı!" Danika hırlayarak Aeron'ın karnına tekme atmak için ayağını kaldırdı.

Savaşçı yerinden kımıldamadı. Yüz hatlarına tiksinme ifadesi hâkimdi ve yumruğunu havaya kaldırdı. "Seni uyardım."

"Dur," diye bağırdı Ashlyn boğuk bir sesle.

Maddox da bir şeyler söylemek için ağzını açtı. Ama gerek kalmadı. Reyes ondan önce davrandı. Az önce odanın uzak bir köşesinde duran Reyes, bir anda Aeron'ın yanına zıpladı ve adamın bileğini yakaladı. Uzun bir süre sessizce birbirlerine baktılar.

"Vurmak yok," dedi Reyes. Maddox onun hiç bu kadar ölümcül bir ses tonu kullandığını duymamıştı.

Aeron kollarını indirmeden önce gözlerinde tereddüt belirdi. Yalan mı söylemişti? Tanrıların hükmü çoktan içinde kök salmış mıydı? Danika'ya zarar verme ihtiyacıyla mı mücadele ediyordu? "Onu sakinleştir o zaman, yoksa onu yere *sereceğim*."

Reyes hareket etmedi, sadece bakışlarının yönünü değiştirdi. Danika'nın gözlerinden yaşlar akıyordu, bakışlarındaki korku gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Bunu yapmasına izin verme," diye fısıldadı Ashlyn'in de kullandığı aynı buruk ses tonuyla. "İstediğin gibi sana yardım ettim. Bunu yapmasına izin verme," diye tekrarladı.

Maddox, onun Danika'yı savunmak için gösterdiği çabukluğu gördükten sonra yalvarışı karşısında aynı hızla teslim olacağını düşündü. Yanılmıştı.

"Dövüşmeyi bırak," diye emretti Reyes merhamet göstermeden. "O ilaca ihtiyacım var ve seni oraya götürebilecek tek kişi o. Onu tırmalamayacaksın çünkü onu kızdırma riskini göze alamazsın. Anlaştık mı?"

Kadının yüzünde ihanete uğramışçasına bir ifade belirdi. "Neden tek başına gidemiyor? Neden en yakın eczaneden almıyor?"

"Maddox," dedi Ashlyn. "Daha iyiyim. Yemin ederim. İlaca..."

Maddox onun omzunu nazikçe sıktı ama yanıt vermedi. Üçlünün arasına girmek, sadece gerilimi artırırdı. Ayrıca Ashlyn'in yalan söylediğini biliyordu. Gözlerinde hâlâ acı parlıyordu.

"Aeron seni şehre götürecek," diye devam etti Reyes. "Sana tecavüz etmeyecek. Söz veriyorum." Sol gözünün altındaki bir kas seğirdi. "Kendi başına ne alacağını bilemez, bu yüzden onunla sen de gitmelisin."

Sessizce titreyen Danika, nemli kirpiklerinin arasından onu inceledi. Gerçeği mi arıyordu? Yoksa teselli mi? Sonunda belli belirsiz başını salladı. Doğrulup Aeron'a doğru kararsız bir adım attı.

Aeron tek kelime etmeden onu bileğinden yakaladı ve geniş adımlarla odadaki tek cama doğru gitti. Kemerli pencere geniş bir terasa açılıyordu. Aeron boş eliyle pencere kanadını açarken bile Danika karşı çıkmadı. Maddox'ın kullandığı yapıştırıcı Aeron'ın gücünün karşısında bir hiçti. Anında buz gibi hava ve saf kar tanecikleri odanın içine doldu. Aeron kızın bileğini bırakıp belini yakaladı ve pervaza doğru çekti.

Danika aşağı bakıp acı ve biraz da isterik bir şekilde gülerken Ashlyn, "Durdurun onu," diye bağırdı.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu sarışın. "Beni aşağı mı atacaksınız? Hepiniz yalancısınız, biliyorsunuz, değil mi? Umarım hepiniz cehennemde çürürsünüz."

"Zaten çürüyoruz," dedi Reyes tekdüze bir sesle.

Aeron Danika'yı omuzlarının arasına aldı, sonra onu yüz yüze gelecek şekilde hızla döndürdü. "Bana tutun."

Bir acı dolu kahkaha daha yükseldi. "Neden?"

"Yaşayasın diye." Sırtındaki görünmeyen yarıklardan aniden büyük kanatlar açıldı. Uzun ve siyahlardı, örümcek ağı kadar yumuşak görünüyordu ama uçları bıçak kadar keskindi.

Ashlyn geçirdiği şokla nefesini tuttu. "Daha iyiyim. Yemin ederim, daha iyiyim."

Maddox onu rahatlatacağını umarak yanağını okşadı. "Şişşt. Her şey yoluna girecek."

Danika'nın gözleri yuvalarından fırladı. "Dur!" Kendini Aeron'ın elinden kurtarmaya çalışıp hızla odanın içine girmeye kalktı ama

Aeron onu sıkıca tuttu. Danika, Reyes'e doğru uzandı. "Bunu yapamam. Beni götürmesine izin verme, Reyes. Lütfen!"

İfadesi acı doluydu, Reyes ona doğru bir adım atıp kollarını ona doğru uzattı... Kaşlarını çattı... Kolları iki yana düştü.

"Reyes!"

"Gidin!" diye bağırdı Reyes.

Aeron tek kelime etmeden Danika'yla birlikte aşağı atlayıp gözden kayboldu ve Danika çığlık attı ama çok geçmeden bu çığlık tutulmuş bir nefese, nefesse bir inlemeye dönüştü. Sonra ikisi tekrar göründüler, havada süzülüyorlardı. Aeron zarif, ritmik bir şekilde kanat çırpıyordu.

Ashlyn soluk soluğa, "Durdur onu," dedi. "Lütfen."

"Durduramam. Yapabilecek olsam da yapmazdım. Onun için endişelenme. Gazap'ın kanatları güçlüdür, Danika'nın ağırlığını rahatlıkla kaldırabilir." Bir köşeden diğerine yürüyen Reyes'e baktı. Elinde kabzası yerine bıçağından tuttuğu bir hançer vardı ve beyaz boğumlu elinden yere kan damlıyordu.

Danika'nın talimatlarını hatırlatarak, "Suya ve kahveye ihtiyacımız var," dedi Maddox.

Reyes olduğu yerde durup gözlerini sımsıkı kapadı, kontrolünü sağlamak için mücadele ediyor gibiydi. Eşiğe doğru yalpaladı. "Onu ben götürmeliydim ama yürümek çok zaman alırdı. Ne kadar korktuğunu gördün mü?"

"Gördüm." Maddox başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ashlyn'in acısıyla kıyasladığında Danika'nın korkusu onun gözünde bir hiçti.

Reyes geride kan izi bırakarak elini çenesinde gezdirdi. "Su mu? Bir de kahve mi dedin?"

"Evet."

Cezasının ertelenmesiyle rahatlamış bir şekilde odadan çıktı. Kalede aniden kadınlarla sorun yaşamaya başlayan tek kişi kesinlikle Maddox değildi.

Kısa bir süre sonra Reyes istenilen şeylerle geri döndü ve tepsiyi yatağın kenarına bıraktı. İşi bitince tekrar çıktı. Maddox geri döneceğinden şüpheliydi. Acımayla başını salladı, eğer Reyes Maddox'ın Ashlyn'e hissettiklerinin yarısını hissediyorsa, dünya kadar acı çekecek demekti ve bu, istediği türden bir acı olmayacaktı. Ashlyn'e doğru uzandı ve ılık su bardağını eline aldı. Elini boynunun altına götürüp başını biraz kaldırdı ve diğer eliyle bardağı ağzına götürdü.

"İç," dedi.

Ashlyn inatçı bir tavırla dudaklarını sımsıkı kapadı ve hafifçe başını salladı.

"İç," diye ısrar etti.

"Hayır. Acıyor..."

Maddox içindekileri onun ağzına damlattı. Ashlyn tükürük saçarak öksürdü, yine de çoğunu yuttu. Birkaç damla çenesinden aşağı indi. Boş bardağı tok bir sesle yere bıraktı.

Ashlyn başını kaldırıp ona baktı. Amber rengi gözlerinde suçlama vardı. "Sana daha iyi hissediyorum dedim ama bu, harika hissettiğim anlamına gelmiyor. Midem hâlâ hassas."

Maddox'ın ağzının kenarı kıvrıldı. Bir insana bakmak zordu, bundan kesinlikle emindi. Yine de onu içmeye zorladığı için özür dilemedi. İhtiyacı olan neyse alacaktı. İsteyip istememesi fark etmezdi.

Kahve fincanını aldı ve soğuk olduğunu görünce kaşlarını daha çok çattı. Ah, çok güzel. Tam olması gerektiği gibi. "İç," diye emretti. Nedeni ne olursa olsun –ki hâlâ bunu düşünmeye hazır değildi– Ashlyn onun için önemliydi. Ona önem veriyordu.

Ashlyn ondan kaçmıyordu. Ne ölerek ne de başka türlü.

Genç kadın onu duyduğuna ya da yapacağı şeye dair hiçbir ipucu vermemişti ama göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir süre içinde kolunu kaldırıp Maddox'ın elindeki fincanı devirdi. Güçsüz bir hareket olmasına rağmen seramik yere düştü ve parçalandı, içindeki sıvı siyah, kafeinli bir göle dönüştü.

Ashlyn'in yanakları kızardı. "Hayır," dedi istekli bir şekilde.

Maddox onun nemli saçlarını şakaklarından çekip ipeksi tenini hissederken, "Bu hiç hoş olmadı," dedi onu azarlayarak.

"Umurumda değil."

"Tamam. Kahve yok." Bakışlarını indirip ona baktı, bu kadın tüm dünyasını sarsmıştı. Kendini durdurmaya fırsat bulamadan önce birden dudaklarından, "Seni hâlâ bırakmamı istiyor musun?" sorusu döküldü. Ne olursa olsun onu yanında tutmayı planladığı için ona bu konudaki fikrini sormayı istememişti ama içinde aptal bir ihtiyaç duyuyordu; arzu ettiği her şeyi ona verme ihtiyacı.

Ashlyn bakışlarını kaçırıp Maddox'ın omzunun üzerinden duvara baktı, ifadesinde kendine özgü bir yoğunluk vardı. Birkaç dakika sessiz geçti. İşkence dolu saniyeler.

Maddox yumruğunu yastığa geçirdi. "Bu bir evet ya da hayır sorusu, Ashlyn."

"Bilmiyorum, tamam mı?" dedi Ashlyn yumuşakça. "Sessizliği seviyorum ve senden hoşlanmaya başladım. Bana baktığın için minnettarım." Durdu. "Ama..."

Ama hâlâ korkuyordu. "Sana ölümsüz olduğumu söyledim," dedi Maddox. "Ve sana bir ruh tarafından ele geçirildiğimi anlattım. Şimdi bilmen gereken tek şey, burada olduğun sürece seni koruyacağım." Kendisinden bile.

Son birkaç saatte ne kadar çok değişmişti. Önceki gün, hatta bu sabah, onun bedenine girmeyi, onu sorguladıktan sonra da öldürmeyi düşünmüştü. Şimdiyse onu hayatta tutmak için her şeyi yapıyordu ve ona ne sormak istediği konusunda artık emin değildi.

"Diğer kadını da koruyacak mısın?" diye sordu. "Bana yardım edeni."

Titanlara karşı koymanın bir yolu bulunmadıkça, Maddox birisinin şifacıyı koruyabileceğinden emin değildi. Reyes'in bile. Ama Ashlyn'i nazikçe tuttu ve, "Onu daha fazla düşünme. Aeron onunla ilgilenecek," dedi. Bu yalan değildi.

Ashlyn minnettar bir şekilde başını salladı ve Maddox aniden bir suçluluk duygusuna kapıldı.

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Maddox bu süre boyunca onu izledi ve renginin normale döndüğünü görünce mutlu oldu. Acısı da hafiflemiş gibi görünüyordu. Ashlyn de onu izliyordu, yüz ifadesi anlaşılmazdı.

"İblisler nasıl iyi şeyler yapabilir?" diye sordu sonunda. "Yani benim için yaptıkların bir yana, bağışlarınız ve hayırseverliğinizle kasabaya harika şeyler yapmışsınız. İnsanlar burada meleklerin yaşadığına inanıyorlar. Yüzyıllarca buna inanmışlar."

"Böyle bir şeye bu kadar uzun süredir inandıklarını nasıl bilebiliyorsun?"

Ashlyn'in yüzünden bir tedirginlik geçti ve gözlerini kaçırdı. "Ben... Ben biliyorum işte."

Hayır, bir sırrı vardı, onun bilmesini istemediği bir şey. Çenesini tutup yüzünü kendisine çevirdi. "Senin bir Yem olduğundan zaten şüpheleniyorum, Ashlyn. Bana gerçeği söyleyebilirsin."

Ashlyn kaşlarını çatınca o koyu, altın sarısı renkteki kaşlar birbirine değdi. "Bunu kötü ve iğrenç bir şeymiş gibi söylüyorsun ama yemin ederim, ne demek istediğini hiç anlamıyorum."

Sesinde gerçek bir kafa karışıklığı vardı. Ya masumdu ya da iyi bir oyuncu. "Seni öldürmeyeceğim ama şu anda senden tam bir dürüstlük bekliyorum. Anladın mı? Bana yalan söylemeyeceksin."

Ashlyn kaşlarını çatarak, "Yalan söylemiyorum," dedi.

Maddox'ın yavaşça kanı kaynamaya başladı, ruh bir kez daha varlığını hissettirmişti. Aceleyle konuyu değiştirdi. Daha fazla yalan duymak kendini kaybetmesine, onu incitmesine neden olabilirdi. Yem olup olmadığını öğrenmek istemiyordu. "Başka bir şeyden konuşalım."

Ashlyn başını salladı, buna istekli görünüyordu. "Senin hakkında konuşalım. Geçen gece o adamlar seni kılıçla öldürdü. Senin hayata döndüğünü biliyorum çünkü sen, bir ölümsüz iblis savaşçı... ya da bunun gibi bir şeysin. Bilmediğim şeyse bunu sana neden yaptıkları."

"Tıpkı senin gibi benim de sırlarım var." Onu burada ve hayatta tutmayı planlıyordu. Bu yüzden ölüm lanetinden bahsetmeyecekti. Onu zaten korkutmuştu. Gerçeği öğrendiği takdirde Maddox'tan nefret ederdi. Böyle bir cezayı hak etmek için yaptığı şeyi *kendisinin* bilmesi yeterince kötüydü zaten.

Dahası, her gece başına gelen şey duyulursa, melek imajı yerle bir olabilirdi. Birisi onu kaçırabilir, başını koparabilir ya da yakabilirdi ve o zaman yapabileceği bir şey kalmazdı. Bu kadını

kimseyi arzulamadığı kadar arzuluyordu ama ona güvenmiyordu. En azından aklının bir kısmı hâlâ başındaydı, erkekliğinde değil.

"Cehenneme geri dönüp arkadaşlarını ya da onun gibi bir şeyi ziyaret etmen gerektiği için mi onlardan seni öldürmesini istedin?"

Hakarete uğramış bir tavırla, "Cehennemde arkadaşım yok," dedi.

"O zaman..."

"Hiçbir şey." Ashlyn konuşmak için ağzını açtı ama Maddox omzunu sıktı. "Şimdi soru sorma sırası bende. Macar değilsin. Nerelisin?"

Ashlyn iç geçirerek arkasını ona yaslanıp bedeniyle onun bedeninin şeklini aldı, sırtı karnına değiyordu. Bu, dilediğince yalan söyleyebileceği rahat bir pozisyondu. "Amerikalıyım. Tam olarak Kuzey Carolina'lı. Gerçi zamanımın çoğunu Dünya Parapsikoloji Enstitüsü'yle gezerek geçiriyorum."

Maddox elini Ashlyn'in beline koydu ve böyle bir enstitü duyup duymadığını düşündü. "Enstitü..."

"Doğaüstü şeylerle ilgileniyorlar. Açıklanamaz olanla. Her türlü yaratıkla," diye yanıt verdi hoşnut bir tavırla nefes alıp vererek. "Farklı ırkları inceliyor, gözlemliyor ve aralarında barışı sağlamaya çalışıyorlar."

Maddox durdu. Ashlyn az önce Avcılarla çalıştığını itiraf mı etmişti? Nefret dolu eylemlerini her zaman insanlığa barış getirme adı altında yapıyorlardı. Kafası karışmıştı, kaşlarını çattı. Bu tuhaftı ve kesinlikle bir ilkti. "Onlar için ne yapıyorsun?"

Tereddüt etti. "Yaratıkları ve ilgilenilecek diğer nesneleri bulmaları için dinliyorum." Yatakta rahatsız bir şekilde kıpırdadı, şimdi o kadar da rahat değildi.

"Bulduğunuzda ne oluyor?"

"Dedim ya, üzerinde çalışıyorlar."

Yeterince açıklayamamıştı. Maddox tavana baktı. Kafası daha da karışmıştı. Üzerinde çalışmak, öldürmek olabilir miydi? Bu gizli bir uyarı mıydı? Aslında Avcılar için çalıştığını mı belirmek istemişti? Onlar için çalışıyordu ve bunu *bilmiyor* muydu? Yoksa enstitü gerçekten zararsızdı ve türler arasında barışı sağlamayı mı hedefliyordu? "Çalıştığın insanların bileklerinde dövme var mı? Sonsuzluk simgesi?"

Başını salladı. "Hayır, bildiğim kadarıyla yok."

Doğru mu söylemişti? Yalan mı? Bunu anlayabilecek kadar iyi tanımıyordu onu. Yunanistan'da saldıranlar ve hatta dün kaleyi saranlar bile fanatik Avcıların dövmesiyle işaretlenmişti. "Dinlediğini söyledin. Tam olarak neyi dinliyorsun?"

Tereddüt etti, durdu. "Konuşmaları," diye fısıldadı. "Bak, bu konuda konuşabileceğimi sanmıştım, konuşmak *istediğimi* sanmıştım ama hazır değilim. Tamam mı?"

Şiddet buna küfretti ve Maddox iblisi zapt etmek için mücadele etti. Ne saklıyordu? "Konuşmak için hazır olup olmaman fark etmez. Bilmek istediğimi söyleyeceksin. Şimdi."

"Hayır, söylemeyeceğim." İnatçılığı tutmuştu yine.

"Ashlyn."

"Hayır!"

Üzerine çıkıp onu yatağa çivileyerek yanıtı ondan zorla almaya çok yaklaşmıştı. Ama hâlâ hasta ve güçsüz olduğunu anlayınca kendini tuttu. Ama öyle ya da böyle cevabı öğrenecekti. "Güzellik, seni daha iyi tanımak için soruyorum sadece. Bana işinle ilgili bir şeyler anlat. Lütfen."

Ashlyn yavaşça rahatladı. "Enstitü için çalışanlar işleri hakkında sessiz kalmayı öğrenirler. Birçok sivil, yaptığımız şeye inanmıyor. Çoğu bizim deli olduğumuzu düşünüyor."

"Deli olduğunu düşünmüyorum. Nasıl düşünebilirim ki?"

İç geçirdi. "Tamam. Görevlerimden birini anlatacağım. Hangisi, hangisi..." diye mırıldandı. Sonra parmağını şıklattı. "Biliyorum! Bunu beğenirsin. Birkaç yıl önce ben, yeni *enstitü* bir melek keşfetti. Kanadı birkaç yerinden kırılmıştı. Onu tedavi ederken bize farklı boyutları ve geçiş kapılarını öğretti. Bu işimin en iyi tarafı, her yeni keşifle birlikte dünyanın zannettiğimizden çok daha büyük bir yer olduğunu öğreniyoruz."

İlginç. "Enstitü iblislerle ne yapıyor?"

"Onları inceliyorlar, bahsettiğim gibi. Gerekirse müdahale edip insanları incitmelerini engelliyorlar."

Anlattığı bu kısım, önceki günkü Avcıların yanı sıra, çok eskiden hakkından geldiği Avcıların amaçlarıyla da uyuşuyordu. Geri kalanıysa uyuşmuyordu. "İnsanların anlamadıkları şeyleri yok etmeye inanmıyorlar, değil mi?"

Ashlyn güldü. "Hayır."

Avcılar inanırdı. Ya da bir zamanlar inanıyorlardı. En azından Maddox öyle düşünüyordu. Savaştıkları zamanın üzerinden geçen onca yıldan sonra ayrıntıları hatırlamakta zorlanıyordu. Avcıların neden onun ve diğerlerinin ölmesini istediğini anlamıştı: Kötü şeyler yapmışlardı, yetenekleri onlara güç ve dayanıklılık veriyordu, durdurulmazlarsa sonsuza dek bu durum böyle sürüp gidecekti. Yine de Baden'ı öldürmüşler ve o andan itibaren Avcılara karşı duyduğu tüm anlayışı yok olmuştu. Güvensizlik'in ölümüyle savaşçılar ikiye ayrılmıştı. Bir kısmı barış, bağışlanma ve sığınma için can atarak sessizce Budapeşte'ye yerleşmişti. Diğerleri intikam peşine düşmüş ve dövüşmek için Yunanistan'da kalmışlardı. Kan davasının devam edip etmediğini ve karanlığın diğer efendilerinin hayatta kalıp kalmadıklarını yüzyıllardır sık sık merak ediyordu.

Maddox, Ashlyn'in şakağındaki saçları çekti. "Bana enstitüyle ilgili başka ne söyleyebilirsin?"

Ashlyn kaşlarını çatarak başını ona çevirdi ve yüzüne baktı. "Bunu itiraf ettiğime inanamıyorum ama sanırım bir sonraki hedefleri sizsiniz."

İşte bu onu şaşırtmamıştı. Bu enstitü her neyse –tarafsız ya da savaşa aç– iblislerle ilgileneceklerdi. Ama Torin'in sensör ve kameraları sayesinde tepeyi aşamayacak ve denemeye kalkanlar da –öyle olsunlar ya da olmasınlar– Avcı muamelesi göreceklerdi.

"Üzerimizde inceleme yapmaya *çalışabilirler* ama bunu kolayca yapamayacaklarını öğrenecekler," dedi Ashlyn'e. Ashlyn ona bu kadar yakınken, kokusu burnunun dibindeyken ona duyduğu arzu daha da artıyordu. Geçen her saniyeyle biraz daha sertleşiyordu. Yumuşak ve tatlıydı. Hayattaydı, her geçen saniye kendini daha iyi hissediyordu. Ve onundu.

Aniden enstitüyü unutmak istedi, hakkında daha fazla şey öğrenmek istemiyordu. "Seni istiyorum," diye itiraf etti. "Çok."

Güzel gözleri büyüdü. "İstiyor musun?" diye cıvıldadı.

"Çok güzelsin. Tüm erkekler seni arzuluyor olmalı." Bunu söyleyince kaşlarını çattı. Başka bir adam ona dokunmaya kalkarsa onu öldürürdü ve bu, acı dolu, yavaş bir ölüm olurdu.

Şiddet hemfikir olduğunu belli edercesine mırıldadı.

Ashlyn'in yanakları yine kızararak Maddox'a kalenin yanında açan yaban güllerini anımsattı. Ashlyn başını salladı. "Ben çok tuhafım."

Sesindeki kesinlik Maddox'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Nasıl?"

Ashlyn uzaklara baktı. "Boş ver. Söylediklerimi unut."

"Unutamam." Başparmağını çenesinde gezdirdi.

Ashlyn'in vücudundan bir ürperti geçti, ardından tüyleri diken diken oldu. Vücudunu ona yapıştırdı. İkisi de tahrik olmuştu. Maddox'ın burun delikleri açıldı, bu hoş atmosferi içine çekti. "Sen de beni istiyorsun," dedi kısık, pürüzlü bir ses tonuyla, tatmin olmuştu. Ashlyn sorusuna yanıt vermemişti ama artık önemi yoktu.

"Ben... ben..."

Maddox, "İnkâr edemezsin," diye bitirdi cümlesini. "Şimdi sana bir daha soruyorum. Hâlâ seni eve götürmemi istiyor musun?"

Yutkundu. "Öyle sanıyordum. Sadece birkaç saat önce, umutsuzca kaçmak istediğimi sanmıştım. Ama... Şimdi nedenini kendime bile açıklayamasam da burada kalmak istiyorum. Seninle kalmak istiyorum. En azından şimdilik."

Duyduğu tatmin daha da artmış, güçlü ve yoğun bir şekilde içini kaplamıştı. Bir Yem ya da bir kadın olarak cevabını vermişti, şu anda hangisi olduğu umurunda değildi. *Henüz onu elde etmedim.*

Onu elde edeceğiz, diye düzeltti onu Şiddet, ses tonundaki hırsla Maddox'ı korkutarak. *Onu elde edeceğiz.*

tarama: ırmak düzenleme: vero

Onuncu Bölüm

Aeron ve Danika geri döndüklerinde camdan içeri uçarak girip yumuşak bir şekilde Maddox'ın odasına indiler. Ashlyn etkilenmişti. Bunu hayal bile edemezdi. Adamın gerçekten de incecik, siyah kanatları vardı.

Senin gibi olanlarla tanışmak istemiştin, Darrow. İşte bak. Dileğin gerçekleşti.

Ölümsüz, demişti ona Maddox. Ele geçirilmiş. İblislerden şüphelenmişti, dolayısıyla onların ne olduğunu öğrendiğinde çok şaşırmamıştı. Ama ya kanatlar? Tepeye çıkarken uçabilen bir adamı duymuştu. Bu kelimeler üzerinde çok düşünmemişti. Sesleri engellemekle meşguldü. *Daha fazlasını öğrenmeliydi.* O halde diğer adamın ruhlar dünyasına girdiği de doğruydu. O zaman bir diğeri de tek bakışıyla hipnotize edebiliyordu.

İç geçirdi. Maddox bir bakışıyla onu hipnotize *etmişti.* Onunla ilk karşılaştığı an tuzağa düşmüş, daha ilk anda onu arzulamış ve kendisine özgü olmayan bir çabuklukla burada kalmaya karar vermişti.

"İşte Tylenol," dedi Danika sesi titreyerek. "Yani en azından numunesi." Yüzü yeşildi ve ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Zümrüt yeşili çantasına elini daldırdı ve kırmızı beyaz bir şişe çıkardı.

Aeron onun yanında omuzlarını dikleştirmiş duruyordu. Kanatları kapandı, sırtına yuvarlanarak tamamen kayboldu. Eğildi ve yerdeki tişörtünü alıp başından geçirerek gövdesini kaplayan tehditkâr dövmelerini kapadı. Uzun adımlarla pencerenin yanına gitti, camı kapadı ve kollarını devasa göğsünde kavuşturarak Danika'ya döndü. Orada sessizce durup onu izlemeye başladı.

"Teşekkürler," dedi Ashlyn. "Bunları almak için bu kadar sorun yaşamana üzüldüm."

Danika sessizce hapları ona uzattı, Ashlyn minnettarlıkla aldı. Hafif ağrı ve sancılar hâlâ canını sıkıyor ve midesi bulantıyla mücadele ediyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Hapları ağzına atmadan önce Maddox onları elinden aldı ve kaşlarını çatarak inceledi. "Sihirli mi bunlar?" diye sordu samimi bir merakla.

"Hayır," dedi Ashlyn.

"Bu iki küçük çakıl taşı nasıl ağrıyı gidebilir ki o zaman?"

Ashlyn ve Danika birbirlerine kafaları karışmış bir halde baktılar. Adamlar yıllardır insanlarla temas kurmamışlardı herhalde. Nasıl olur da modern tıpla ilgili hiçbir şey bilmezlerdi?

Ashlyn'in aklına gelen tek açıklama, daha önce hiç hasta bir insanla ilgilenmek durumunda kalmadıkları oldu. Ayrıca, adamlardan sadece birisi, Paris, şehirde çok sık görünüyordu. Ashlyn bunların çoğunu seslerden hatırlıyordu.

Maddox kendini kaleye mi kapatmıştı? Ashlyn aniden gerçeğin bu olabileceğinden şüphelendi ve Maddox'ın kendini hiç

unutulmuş hissedip hissetmediğini merak etti. Dokunulmamış, sevilmemiş? McIntosh'un gösterdiği yakınlık hariç enstitüde işe yarar bir yeteneği olan birisiydi, o kadar. *Ne duyuyorsun, Ashlyn? Başka bir şey söylendi mi, Ashlyn? Açıklama yaptılar mı, Ashlyn?*

Ashlyn, onun Maddox'ı anlamak istediğini fark etti. Onu tanımak istedi, Maddox'ın onu rahatlattığı gibi o da Maddox'ı rahatlatmak istedi. Maddox bunu bilemezdi ve ona Ashlyn söylemeyecekti ama Maddox'ın karnını her okşayışı ve kulağına fısıldadığı her güzel sözle birlikte ona birazcık daha âşık olmuştu. Aptalca ve yanlıştı ama durdurulamazdı.

Ashlyn ona kendi yeteneğinden söz etmeliydi ama Maddox'ın gösterdiği öfkeli merak yüzünden bundan vazgeçmişti. Daha onun yeteneklerinin derinliğini bilmeden öfkelendiği düşünülürse, gerçeği bildiği takdirde kendini kaybedebilirdi.

Enstitüdeki insanların çoğu onun yanında kendilerini rahatsız hissediyordu, bir odaya adım atar atmaz oradaki en önemli konuşmalara şahit olduğunu biliyorlardı. Bu tuhaf yerde kalmaya karar verdiği için burada da buna benzer bir rahatsızlık yaşamak istemiyordu. Bir kez olsun normal birisi olarak algılanmak istiyordu. En azından bir süre için.

İblislerin etrafında bu o kadar da zor olmasa gerekti.

Yakında gerçekler ağzından dökülecekti zaten. Belki birkaç gün içinde. Ve sesleri istediği zaman bastırmayı da öğrenebilecekti, Maddox etrafında olmadığında bile. Bu sırada McIntosh'u aramanın bir yolunu bulmalıydı. Başına ne geldiğini ve iyi olduğunu bilmeye hakkı vardı. Onu endişelendirmek istemiyordu.

McIntosh'un kale üzerinde çalıştığını ve Ashlyn'in mutlu olduğunu göreceğini umuyordu. Mutluluğun hayatında işinden önce geldiğini McIntosh'un anlayacağını umuyordu.

"İlaçlarını al," dedi Maddox, Ashlyn'in düşüncelerini bölerek. Açık avucuna ilaçları bıraktı. Danika'ya ters ters bakarak, "Onu daha kötüleştirirlerse," diye ekledi, "başına geleceklerden ben sorumlu değilim."

"Onu tehdit etme," dedi Ashlyn başını sallayarak. "Bu tip ilaçlardan daha önce de almıştım. İyi olacağım."

"O..."

"Yanlış bir şey yapmadı." Ashlyn bu cesareti nereden bulduğundan emin değildi. Tek bildiği, Maddox'ın küstahça konuşmasına ve gözdağı vermesine izin vermeyeceğiydi.

Maddox onu incitmezdi, bunu artık biliyor ama kabul etmekte hâlâ zorlanıyordu. Sesleri durdurma mucizesinin ötesinde, bu sert adam onun ihtiyaçlarını şefkatli bir şekilde karşılamıştı. Kustuğunda, birçok adamın tersine kaçmamıştı. Onunla kalmış, onunla ilgilenmiş, sanki çok değerliymişçesine onu yanından hiç ayırmamıştı.

Ancak ona ne kadar harika davransa da başkasına aynı şekilde davranabileceğinden emin değildi. Ashlyn onun karanlık ve şeytani şeyler yapabilecek birisiymiş gibi *göründüğünü* biliyordu. Ama Danika'yı incitmesine izin vermeyecekti çünkü Danika ona yardım etmişti.

Maddox, "Ashlyn," dedi iç geçirerek.

"Maddox."

Ashlyn'in karnının üzerine açılmış parmakları durdu. Neyse ki elini çekmemişti. Ashlyn sonsuza kadar onun kollarının arasında

olabilirdi. Aslına bakılırsa kimse, McIntosh bile ona kendini bu kadar özel hissettirmemişti.

Ailesini zar zor hatırlıyordu. Onlar da Ashlyn'in üzerine bu şekilde titrememişlerdi. Aslında ağlayan ve çığlıklar atan küçük kızlarından kurtulduklarına fazlasıyla mutlu olmuşlardı. Seslerin durması için sürekli yalvaran, etrafındakileri uyutmayan, çalıştırmayan ya da dinlendirmeyen küçük bir kız.

Onu vermeye karar verdikleri günü çok iyi hatırlıyordu, gerçi o zaman ne demek istediklerini pek anlamamıştı. Yatak odalarına girdiğinde tüm konuşmaları zihnine dolmuştu.

Ona daha fazla katlanamıyorum. Baş edilemeyecek kadar kötü. Yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum, düşünemiyorum.

Onu öylece terk edemeyiz ama kahretsin. Ben de daha fazla katlanamıyorum. Ağlamaları hiç durmuyor.

Biliyor musun, normal hayatımıza geri dönmek istiyorum. Onun doğmadığı zamana. Duraksama. *Bir araştırma yaptım ve ona yardımı dokunabilecek bir yer buldum. Ben... onları aradım. Onunla tanışmak istiyorlar. Belki, bilmiyorum, belki bizim veremediklerimizi onlar verebilirler.*

Beşinci doğum gününden sonraki gün onu enstitüye göndermişlerdi. Orada "denek" olarak tanınmıştı. Korkunun, acının ve yalnızlığın yanı sıra iğneler, elektrotlar ve monitörler arkadaşları olmuştu. Üç yıl sonra, yeteneğini kendi lehlerine kullanabileceklerini öğrendikleri zaman personelin gözünde "Ashlyn" olmuştu.

O gün hayatına McIntosh girmişti.

Hırslı, genç bir parapsikologdu; öngörüleri, motivasyonu ve işiyle ilgili saf tutkusu sayesinde kariyer basamaklarını hızla

çıkmıştı. Seslerin onu götürdüğü her yerde Ashlyn'e eşlik etmiş, uyurken bile yanında durmuş, ağzından çıkan her şeyi not etmişti.

Daha sonra duyduklarını araştırmış ve sonuçlarını ona anlatmıştı; örneğin tüm kasabanın kanını emmek isteyen bir vampirle ilgili duyduklarını. Enstitü onu bulup durdurabilmiş ve sonunda onu da incelemişti. Bu gibi zamanlarda kendini yetenekli ve özel hissetmişti, her gece McIntosh'un okuduğu kurgu karakterler gibi.

"Ashlyn," diye yineledi Maddox. Bakışları kilitlendi, Maddox'ın gözleri eflatun rengi bir ateşle parlıyordu. "Adamı söyle bir daha."

"Maddox."

Maddox bir saniyeliğine gözlerini kapadı ve bir an için tamamen kendinden geçmiş gibi göründü. "Bunu söylemenden hoşlanıyorum."

Ashlyn onun bu kadar basit bir şeyden zevk almasından hoşlanmıştı. Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Ama bu an çok çabuk geçmiş ve yüzü tekrar normale dönmüştü. Hazzın izleri ifadesinden silinmişti, sanki bu duyguyu hissetmek konusunda kendine güvenmiyor gibiydi.

"Danika..."

"Bana biraz su getirecek," diye tamamladı sözünü Ashlyn. "Haplar için."

"Evet, getireceğim." Danika yerden boş bardağı aldı. Tökezleyerek banyoya gitti. Akan suyun sesi Ashlyn'in kulaklarını doldurdu, ardından Danika tekrar yanına geldi, elinde bardağı tutuyordu.

Maddox bir kez daha ondan önce davranıp bardağı aldı. Kuşkulu bir şekilde Danika'ya baktı, sonra Ashlyn'in başını kaldırdı ve bardağı dudaklarına götürdü. Ashlyn hapları dilinin üzerine attı ve serin, canlandırıcı sıvıyla yuttu. Haplar hafif bir acıyla boğazından aşağı kaydı.

"Teşekkürler," dedi onlara.

"Bitti o zaman. Kızı Lucien'a geri götüreyim," dedi Aeron sonunda, sesi o kadar sertti ki neredeyse kulak zarları zarar görecekti.

"Kızın bir adı var," diye sataştı Danika.

"Ne peki? Yüzsüz mü?" diye homurdandı Danika'yı kolundan tutup onu odadan dışarı sürüklerken. Adamın görgü kurallarından ve bir kadına nasıl davranacağından haberi olmadığı açıktı.

Ashlyn gerçekten burada kalmaya karar verdiyse, bunu düzeltmek zorundaydı. "Dur!" diye seslendi.

Durmadılar.

"İyi olacak mı?"

Maddox hafifçe tereddüt etti. "Evet."

"İyi," derken sesi duvarlarda yankılandı. O anda Maddox'la yalnız kaldığını anladı. Aynı anda ağzında kötü bir tat olduğunu fark etti. Tanrım, perişan görünüyor olmalıydı ve kötü kokuyordu. Duyduğu utanç yanaklarını kızarttı. "Benim, ee, banyoyu kullanmam lazım."

"Yardım edeyim." Kaz tüyünden bir yastıkmış gibi onu tutup ayağa kalktı. Ashlyn kollarını onun boynuna dolayarak gücünü ve sıcaklığını kemiklerine kadar hissetti.

Maddox onu eşiğe kadar taşıdı ve banyonun ortasında durdu. Orada kalmayı düşündüğünden şüphelenerek başını salladı ve bu sefer de baş dönmesiyle mücadele etmek zorunda kaldı. "Bunu kendi başıma yapabilirim."

"Düşebilirsin."

Düşebilirdi ama onun kalmasına ve izlemesine müsaade etmesine imkân yoktu. "İyiyim."

Yüz ifadesi şüpheliydi ama, "Bana ihtiyacın olursa seslen. Hemen kapının dışında olacağım." Yavaşça Ashlyn'i yere bıraktı.

Ayakları yere bastı, neredeyse dizleri çözülüyordu. *Düşmeyeceğim, kahretsin düşmeyeceğim.* Maddox'ın arkasına uzanıp kapı kolunu tutarak oradan destek aldı. "Çık lütfen."

Maddox denileni yaptı ama mutlu bir şekilde çıkmadı. Dışarıda durunca Ashlyn kalın ve cilalı kapıyı yüzüne kapadı.

"Beş dakika," dedi Maddox.

Ashlyn kilidi çevirirken, "İhtiyacım olduğu kadar kalacağım," diye mırıldandı.

"Hayır. Beş dakika sonra işin bitsin bitmesin geleceğim. Kilit benim için sorun değil."

"İnatçı."

"Endişeli."

Tatlı. Hafifçe gülümseyerek elinden geldiğince temizlendi ve dişlerini temizlemek için dolapta bulduğu diş fırçalarından birini kullandı. İki kez düşecek gibi olmuştu. Banyodaki olanaklardan yararlandı, saçındaki düğümleri açtı ve aynaya bakınca kozmetik ürünleri olmadan solgun görüntüsünü düzeltemeyeceğine karar verdi.

Bir saniye bile harcamadan kapının kilidini açtı ve Maddox'a seslendi. Sesi zayıftı ama sanki bağırmış gibi Maddox kapıyı ardına kadar açtı. Yüz ifadesi gergindi. Ashlyn gözlerini şiddetli bir baş dönmesiyle kapamıştı.

"Kendini çok zorladın." İç geçirip bir kez daha onu kucakladı. Yatağına taşıdı ve yanına oturmadan önce onu yumuşak yatağa yatırdı.

Ashlyn kirpiklerinin arasından ona baktı. Onunla bu kadar ilgilenmesinin dışında aynı yatağı paylaştığı ilk adamdı. Onu gerçekten arzulayan ilk adamdı.

Flört etmeyi denemişti ama her seferinde seslerin bombardımanına uğruyordu. Onları susturmak için derin nefes almaya ve öğrendiği meditasyon tekniklerini uygulamaya çalışıyordu. Erkekler Ashlyn'in, onları görmezden geldiğini, astım krizine girdiğini ya da panikatak geçirdiğini sanıyor ve onunla başka bir şey yapmak istemiyordu.

Bir keresinde enstitüden bir meslektaşıyla çıkmıştı, aynı şeyleri hissedemese bile en azından onu anlayacağını düşünmüştü. Ertesi gün onun başka bir meslektaşıyla fısıldaşarak konuştuğunu duymuştu. *Çatlak*, demişti onun için. *Manivelayla bile bacaklarını açamaz.*

Bundan sonra flört işini tamamen bitirmişti.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Maddox. Ashlyn'i tam olmak istediği yere, vücuduna doğru çekti.

Harika bir sıcaklık Ashlyn'i sarmaladı ve tatminkar bir şekilde iç geçirdi. Tüm hayatı boyunca aradığı bir parça sessizliği, dünyadaki şehvetle dolu cenneti gösteren kişi, iblis tarafından ele geçirilmiş bir ölümsüz olmuştu.

Maddox, "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Çok daha iyiyim." Esnedi. Isınmış, güvende ve temizdi, acı tamamen gitmişti. Üzerine bir kez daha ağırlık çöktüğünü fark

etti, uyku onu bekliyordu. Göz kapakları düştü. Açmaya zorladı. Maddox'la arasındaki huzurun sona ermesine hazır değildi.

"Konuşacak daha çok şeyimiz var," dedi Maddox.

Sesi uzaktan geliyordu, Ashlyn bedenine nüfuz eden yorgunluktan kendini kurtarmak için uğraştı. "Biliyorum."

Maddox yanıt vermişse de Ashlyn onu duymamıştı. Derine, çok daha derine daldı. Maddox nazikçe onu yanağından öptü. Dudakları güçlü ama yumuşacıktı. Birbirlerine değdikleri anda aralarında bir kıvılcım alevlendi. *Gözlerini aç, Darrow. Belki seni dudağından öper.* Bunu gerçekten denedi ama zihni razı olmasına rağmen bedeni güçsüzdü.

"Sonra konuşacağız," dedi Maddox. "Uyu şimdi."

"Kalacak mısın?" *Ona nasıl böyle ihtiyaç duyabilirim? Onu tanıyalı daha bir gün bile olmadı.*

"Evet. Şimdi benim için uyu."

Başka türlüsünü yapmak gelmezdi elinden zaten, bu yüzden ona itaat etti.

"ONLARI GÖRDÜM," DEDİ AERON DİĞERLERİNE ZALİMCE. "Maddox hepsini öldürmemiş. İz sürmeye gittiklerinde Paris ve Reyes de onları gözden kaçırmış olmalı. Daha fazla Avcı var ve şimdiden şehir merkezinde toplanmaya başladılar. Bazılarının *bu gece* dediklerini duydum ama emin olamayacak kadar yukarıdaydım."

Aeron iki gün içinde ikinci kez, televizyon odasındaki kanepede oturuyordu, savaşçılarıysa etrafında toplanmıştı. Nadiren buraya gelirdi, genelde kendi eğlencesini dışarıda aramayı tercih ederdi. Şehrin kenar mahallelerinde ve güvenli yerlerde, gizli gizli

ölümlülerin iletişimini izler ve neden zayıflıklarıyla ilgili kaygılanmadıklarını merak ederdi.

Şimdiyse odasından çıkamıyor gibiydi.

Paris geri dönmüştü ve başka bir film izliyordu. Reyes kum torbasına yumruk atıyordu. Torin odanın uzak köşesinde arkasına yaslanmıştı. Lucien bilardo oynuyordu, görevinden uzaklaşabilmek için yatak odasının kapısını kalas ve çivilerle bir barikat oluşturacak şekilde kapamıştı. Sadece Maddox yoktu ama Aeron bu durumdan memnundu.

İnsanına bu kadar bağlanması bir yana, adam bugün tamamen kestirilemez davranıyordu. Aeron homurdandı. Kendisi öyle değildi. Kesinlikle değildi. Bu aptal tür üzerinde inceleme yapmayı severken bile asla onlara bağlanmamıştı. Hatta o güzel sarışın bile onu etkilememişti. İnsanlar aşırı zayıftı ve iblisi kurbanlarının günahlarını yansıtarak onları yok etmesi için sürekli Aeron'ı zorluyordu.

Bir tecavüzcü penisini kaybederdi. Karısını döven bir adam ellerini. Bu böyle devam ediyordu. Aeron yaptığı şeyden zevk alıyordu, en azından hak edenleri cezalandırıyordu. İşte bu yüzden sık sık kendini kaybetme noktasına geliyordu.

Yine de kız...

Şehirden döndükten sonra, onu Lucien'ın odasına bırakmıştı, vücudunun hatları zihnine kazınmıştı ama bedeni kesinlikle bundan etkilenmemişti. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. O güçsüz insanların hiçbirinin önemi yoktu. Çabucak kırılıyor, çok çabuk korkuyorlardı. Onları seven kişilerden çok çabuk koparılabiliyorlardı. Ama yine de ona zarar vermek istememişti.

"Onların Avcı olduğunu nasıl anladın?" diye sordu Lucien ona. Yüz ifadesi gergindi, ördüğü sakinlik duvarı sekiz numaralı bilardo topunu köşe deliğine soktuğu sırada çökmeye başlıyor gibiydi.

"Üzerlerinde tabancaları ve bıçakları vardı, bileklerinde de sonsuzluk dövmesi olduğunu gördüm." Aeron'a sorsalar kendilerini damgalamaları aptalcaydı. Boyunlarına Neon ışıklarıyla yazılmış, "*buradan vurun*" tabelasını asmak gibiydi.

"Kaç kişiler?"

"Altı."

"İşte bu berbat." Paris başını ellerinin arasına yerleştirdi. Üzerinde düğmeleri açık bir kot pantolon vardı, başka bir şey yoktu. Aeron onu şehirde görmüştü, bir binanın gölgede kalan bir köşesinde kadının birisini beceriyordu. Ona işini çabucak bitirmesini ve acilen eve gitmesini söylemişti. Şehvet bu isteğe hemen kulak vermiş olmalıydı. "Altının olduğu yerde bir altı tane daha vardır ve orada da daha çok vardır."

"Lanet olasıca Avcılar," diye hırladı Reyes, kum torbasına daha sertçe vurarak.

Acı, karanlık bir ruh hali içindeydi. Her zamankinden daha karanlık, diye düşündü Aeron. "Bu kez toparlanıp ayrılmak istemiyorum. Burası bizim evimiz. Yanlış bir şey yapmadık." Henüz. "Dövüşmeye geldilerse onlara istediklerini verelim derim."

"Bize daha meydan okumadılar." Lucien iki parmağıyla çenesini sıvazladı, bir alışkanlığıydı bu. "Neden?"

"Tepeye geldiler ve bu yeterince meydan okuma sayılır. Ya Maddox'ın kızı? Avcılar onun işaretini bekliyor olmalı."

"O bir sorundan daha fazlası," diye mırıldandı Torin. "Hâlâ tanrıların bunda nasıl bir rolleri olduğunu merak ediyorum."

Aeron kaşındaki gümüş halkayı çekti. "Maddox'a anlatmamız gerekiyor."

Torin başını salladı. "Onun için fark etmeyecek. Onunlayken nasıl olduğunu gördünüz."

"Evet." Ve bundan hâlâ iğreniyordu. Nasıl bir savaşçı, ona kesinlikle ihanet edecek bir kadın için arkadaşlarına sırtını dönerdi?

Lucien bilardo sopasını bırakıp topu havaya fırlattı. Tuttu. Attı. Tuttu. "Onları izleyip bu kez Avcıların tepeyi aşmalarına izin vereceğiz. Bu savaşta masumların ölmesini istemiyorum."

Reyes kum torbasına kötü bir bakış attı. "Avcıları burada istemiyorum. Evimizde istemiyorum. Maddox'ın insanını şehre götürelim, *onların* Yem'ini *kendi* Yem'imiz olarak kullanalım. Bizi takip edeceklerdir, onu kurtarmaya ve saldırmaya kalkacaklardır. Onları tuzağa düşürür; kasaba halkından uzağa çekeriz ve ortadan kaldırırız."

Herkes ona sertçe baktı. "Eğer görülürsek," dedi Aeron, "şehir bize sırt çevirir. Burası da Yunanistan'a benzer."

"Görmeyecekler," diye ısrar etti Reyes. "Torin tüm alanı kameralarıyla görüntüleyebilir ve birisinin yaklaştığını telsizle haber verebilir."

Aeron bunu düşündü, sonra onaylayarak başını salladı. Ashlyn'i kurtarmaya çalışırlarken Avcıların dikkati dağılacak, böylece onları tek tek avlayacaklardı. Daha da önemlisi, Aeron duvarlardan kan lekesi çıkarmak zorunda kalmayacaktı.

Boyun eğmiş gibi görünen Lucien'a baktı. "Pekâlâ. Kızı kullanacağız."

Paris ensesini ovuşturdu. Aeron onun karşı çıkacağını düşündü. Ama bunu yapmadı. "Sanırım Maddox bunu öğrendiğinde kıçlarımızı kurtarmanın bir yolunu bulmak zorunda kalacağız."

DANIKA ANNESİNE, KIZ KARDEŞİNE VE BÜYÜKANNESİNE BAKTI. Tanıdık yüzlerinde umut, merak, korku ve dehşet vardı. O en gençleriydi ama bir şekilde onların lideri olmuştu.

"Ne oldu?" Annesi ellerini ovuşturuyordu. "Sana ne yaptılar?"

Onlara ne söylemeliydi? Danika gerçeğe inanacaklarından şüpheliydi: Kalp masajı yapmış ve bir kadını ölümden kurtarmıştı, sonra da kendini uçarken bulmuştu, uçarken! Kanatlı bir adamla şehre uçmuş, oradan çantasını almıştı. Aeron başka bir savaşçıya eve gitme emri verdiğini duymuştu ki bu savaşçı kırklarında bir kadını duvara yapıştırmış beceriyordu, sonra da geri dönmüşlerdi. Hepsi otuz dakikada olmuştu. Bunun haricinde bu sabah gizemli bir şekilde zihninde beliren bir ses vardı ama bunu *düşünmek* bile istemiyordu.

Başına yeterince şey gelmişti ve her biri inanılmazdı. Ayrıca gerçek onları korkuturdu. Ve yeterince korkmuşlardı. "Sanırım yakında gitmemize izin verecekler," diye yalan söyledi.

Büyükanne Mallory rahatlayarak ağlamaya başladı, hıçkırıyordu. Danika'nın ablası Ginger yatağa çöktü. "Şükürler olsun." Sadece annesi hareketsiz kalmıştı.

"Seni incittiler mi bebeğim?" Gözleri dolmuştu. "Bana söyleyebilirsin, önemli değil. Kaldırabilirim."

Danika dürüstçe, "Hayır," dedi.

"Yine de bize neler olduğunu anlatmak zorundasın." Annesi ellerini tutup sıktı. "Tamam mı? İyi misin? Delirecektim, aklıma bin türlü şey geldi."

Onlara bir şey söylemezse çok daha fazla kaygılanacaklarını anlayarak neler olduğunu sonunda anlattı. Savaşçılar onu korkutmuşlardı, evet. Ve kara gözlü olan, Tanrım bunu itiraf etmekten nefret ediyordu, derin bakışıyla onun içindeki bir şeyleri uyandırmış, yardım etmesi için yalvarmasına neden olmuştu.

O pislik, yakarışını göz ardı etmişti.

Ama hakkını vermek zorundaydı, adamlar onu korkuttukları kadar şaşırtmışlardı da. Her şeyden önce, siyah saçlı ve tuhaf eflatun gözlü adam, hasta kadın Ashlyn'e bir hazineymiş gibi davranıyordu. Onu nazikçe tutmuştu. Kâseye kusmasından, hatta odadaki kokudan bile rahatsız olmuşa benzemiyordu. Tek kaygısı Ashlyn'di.

Ah, kendisine böyle davranacak bir adama sahip olmak.

Sert bakışlı Reyes'in yumuşadığını hayal bile edemiyordu. Ya da sevişirken nazikçe öpüştüğünü. Bir anda onun çıplak ve kaslı görüntüsü gözlerinin önüne geldi. Ürpererek görüntüyü bastırmaya çalıştı. Ona uzanmış, yardım etmesi için yalvarmıştı, o ise Danika'yı reddetmişti. Reyes'in güvenilmez bir adam olduğunu unutmayacaktı.

"Peki ya bunlar... o *şeyle* gitmemize izin vermezlerse?" diye sordu annesi hıçkırığını bastırarak. "Ya konuştukları gibi bizi öldürmeye karar verirlerse?"

Güçlü dur. Aynı korkulara sahip olduğunu görmesinler. "O kadını iyileştirirsem yaşamamıza izin vereceklerine söz verdiler ve ben de iyileştirdim."

"Erkekler her zaman yalan söylerler," dedi kız kardeşi otururken. Ginger yirmi dokuz yaşındaydı ve aerobik öğretmeniydi. Genellikle sakin ve çekingendi. Daha önce hiçbiri böyle bir durumda kalmamıştı ve hiçbiri bununla nasıl baş edeceğini bilmiyordu.

Şu ana dek normal hayatlar yaşamışlardı. Her sabah kalkıp işe gitmişler, tasasız ve kaygısızca, başlarına kötü bir şey gelmeyeceğine inanarak yaşamışlardı. Daha önce Danika'nın üstesinden gelmek zorunda kaldığı en kötü şey, büyükbabasının iki ay önceki ölümüydü. Hayat dolu, sevecen bir adamdı ve bu kaybı iliklerine dek hissetmişti. Hepsi öyle hissediyordu.

Burada tatil yapmanın duydukları kederi hafifleteceğini ve bir daha görmeyecekleri adama çok daha yakın hissettireceğini umarak gelmişlerdi. Büyükbabası burayı seviyordu, büyükanneleriyle evlenmeden önce burada geçirdiği rüya gibi iki haftadan sürekli bahsederdi.

Ama büyükbabası bir grup tehlikeli ve kanatlı olan savaşçı grubundan hiç bahsetmemişti.

"Odayı tekrar tekrar aradık," dedi büyükanne. Yaşlı yüzü her zamankinden daha kırışıktı. "Tek çıkış yolu kapı ya da pencere, ama ikisini de kullanamayız."

"Bizi neden incitmek istiyorlar?" diye inledi Ginger. Mavi gözleri yaşarmış, açık renkli saçları geçirdiği ağlama krizlerinin sonucunda nemlenmişti. Alnından çenesine kadar cildinde kırmızı lekeler oluşmuştu.

Ağlayınca güzelleşenlerden değillerdi.

"Söylemediler." Danika iç geçirdi. Tanrım, bu bir kâbustu. Kaçırılmadan az önce o ve ailesi kale çevresinde tur yapmışlardı. Yüzlerce yıllık kraliyet mimarisinden binbir renk ve ışık yansıyordu,

daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Boyaları ile tuvalinin yanında olmasını, o manzarayı resmetmeyi arzulamıştı.

Otele dönünce resim yapacaktı.

Ancak odasına adım attığı anda, koyu renk saçlara ve tuhaf bir göz rengine sahip iri, ürkütücü bir adam onu yakalamıştı. Onun çiçek koktuğunu anımsadı, hayatının en büyük panik anında bile onu bir şekilde rahatlatacak bir kokuydu bu. Kanatlı adam da oradaydı, ancak bu kez kanatları tişörtünün altında gizliydi.

Onu ne kadar kolay zapt etmişlerdi. Bunu düşününce içi utançla doldu. Dört kadına karşı iki adam ve buna rağmen kadınlar kaybetmişti, hatta güçlükle mücadele edebilmişlerdi. Yere serilip buraya getirilmişler ve tam da bu odada uyanmışlardı.

"Belki anahtarı almak için içlerinden birisini baştan çıkarmayı denemeliyiz," diye fısıldadı Ginger.

Koyu renk tenli, siyah gözlü savaşçı anında Danika'nın düşüncelerini ele geçirdi. Onu her gördüğünde bir yeri kanıyordu. Sakar mıydı? Öyle görünmüyordu gerçi... Belki yaralarını göstermesi için bir "doktor"a gitmesini önermeliydi. Belki Danika'ya karşı daha nazik ya da istediğinde ona yardım etmiş olsaydı böyle bir şeyi önerebilirdi.

Ya da onu öpmüş olsaydı.

Bunun düşüncesi bile Danika'yı heyecanlandırmıştı, kahretsin. "Hiçbir kadın hapisten kaçmak için bedenini sunmamalı," dedi kendine kızarak. Reyes'in görüntüsü tekrar gözlerinin önüne geldi ve birden, "Ama bunu düşüneceğim," diye ekledi.

tarama: ırmak
düzenleme: vero

On Birinci Bölüm

Ashlyn birkaç saat boyunca ruhu ve bedeni canlanacak şekilde kestirdi, bu sırada Maddox onu hiç bırakmadı. Zaman düşmanıydı, geceyarısı onu sinsice yakalayacaktı ama onu uyandırmadı. Narin ayaklarından ayakkabılarını ve yuvarlak göğüslerini saran kazağını üzerinden çıkarırken tahrik olmasına, kanının kaynamasına rağmen onu uyandırmamıştı.

Öğle yemeği zamanı çoktan gelmişti. Acıkmıştı ama yemekten çok Ashlyn'i istiyordu. Ona sarılmak... Melodik ve uykulu iç geçirişlerini, nefes alışını duymak... Cennette gibiydi.

Vücuduna değen göğüsleri yumuşaktı. Kollarından birini karnına dolamış, ona sımsıkı sarılmıştı; o uyurken Maddox'ın kaçabileceğinden korkuyordu sanki.

Onu daha şaşırtan şey, yüzyıllardır hiç bu kadar huzur duymamış olmasıydı. Göz kapakları ağırlaşmaya ve zihni uykuya hazırlanmaya başlamıştı.

Uyan, savaşçı. Döndüm, dedi zihnindeki ses. Fazla tanıdık bir sesti. Bu onu şaşırtmıştı.

Maddox kaskatı kesildi, öfke içine bir mızrak gibi saplanınca göz kapakları hemen açılıp uykunun getirdiği rehaveti tamamen dağıttı. Bakışları keskinleşti, çabucak odayı taradı. Etrafta gizlenen kimse ya da şüphe uyandıran bir gölge yoktu.

Ashlyn'i kurtarmayı vadettikten sonra onu terk eden Titan'la uğraşmaktansa, davetsiz bir misafirle, bir Avcı'yla uğraşmayı tercih ederdi. Bu varlık Ashlyn'i kollarından koparmaya mı kalkışacaktı?

Teşekkürüm nerede, savaşçı?

Hafif bir uğultu duydu; odadaki hava değişmiş, ağırlaşmıştı. Ashlyn uyanır gibi oldu ve Maddox kendini rahatlamaya zorladı. Onu uyandırmak istemiyordu, en azından Titan gidene kadar. Eğer Ashlyn istemeden bile olsa varlığı sinirlendirirse zarar görebilirdi.

"Kimsin?" diye fısıldadı.

Bunu sana söylemesem daha iyi olur, diye öfkeli bir yanıt geldi.

Maddox çenesini öne çıkarıp sakin kalmak için elinden geleni yaptı. Şiddet yok, öfkelenmek yok. Bu Titan kim olduğu konusunda onu meraklandıracak kadar zalimdi. "Benden ne istiyorsun... yüce olan?"

Bana her şeyi yapacağına dair söz vermiştin. Her şeyi.

Zihni çığlıklar içinde, *onu kışkırtma!* diye bağırırken bile, "Kızı kurtarırsan her şeyi yapacağımı söylemiştim. Kızı sen kurtarmadın," dedi. "Biz kurtardık."

Ama hayatta.

"Ama sen hiçbir şey yapmadın." Dudaklarını birbirine bastırdı. Bir tanrıyı kışkırtmak akıllıca değildi. Ama söylediğini kabul ettiği takdirde, görmediği yardım karşılığında ondan istenecek şeyden korkuyordu.

Emin misin? Ses şu anda ipek gibiydi, karşı çıkması için meydan okuyordu âdeta.

Emin miydi? Danika, Ashlyn'in göğsüne tuhaf bir şekilde basınç uygulamış, sonra da ciğerlerine hava üflemişti. Reyes ve Aeron da bunda rol oynamıştı. Maddox onu tutmuş, temizlemiş ve rahatlatmıştı.

Bu varlık ne yapmıştı peki? *Fark eder mi?* diye düşündü. Boyun eğerek, "Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

Tatminkâr bir mırıltı duyuldu. *Geceyarısı arkadaşlarına mezarlığa gelmelerini söyle. Yanlarına silah almasınlar. Ne yaptıklarını kimseye söylemesinler. Yalnız gelsinler, onları ziyaret edeceğim. Kim olduğumu göstereceğim.*

"Geceyarısı işimiz var."

Ölüm lanetin. Evet, biliyorum. Lucien ve Reyes geç gelebilirler.

"Ama..."

Ama yok. Geceyarısı. Silahsız.

Maddox gözlerini kırpıştırdı. Bu hiç mantıklı değildi. Neden adamların silahsız gelmesini istiyordu? Üzerlerinde ne kadar silah olursa olsun, bir tanrı onları anında rahatlıkla alt edebilirdi.

Onlara söyleyecek misin?

Maddox'ın gözleri kısıldı. Ya bu varlık bir tanrı değildi ya da onları tuzağa düşürecekti. Titanların zalim olduğunu daha önce de düşünüyordu, bu yüzden böyle bir şey yapacaklarından şüphe duymazdı. Yine de her türlü kapana kısılmıştı. Bu bir *tanrıysa* ve Maddox, arkadaşlarını bu olası tehlikeli buluşmaya silahsız gitmeye ikna edemezse cezalandırılacaktı. Bir tanrı *değil,* başka birisi, başka bir *şeyse* onun düşüncelerine nüfuz etme gücüne sahipti.

Ashlyn yanında ağzını şapırdattı ve sırtüstü yattı. Bir elini alnının üzerine koydu ve diğerini de karnına doladı. Maddox onun uyanmak üzere olduğunu ama bununla savaştığını fark etti.

Onlara söyleyecek misin? diye sordu ses yine; aşırı sabırsız, aşırı değişkendi.

O anda Maddox anladı. Bu bir Tanrı değildi. Olamazdı. Çok güçlü bir varlık Karanlığın Efendileri'ni mezarlığa çekme ihtiyacı duymazdı. Çok güçlü bir varlık, tek bir şüphe kırıntısı bile bırakmazdı. Dişlerini gıcırdattı.

Bana bir daha sordurma.

"Tabii ki onlara söyleyeceğim," dedi ve bu bir yalan değildi. Onlara anlatacaktı, sadece anlattıkları içinde söylemesini istediği kısım olmayacaktı.

Bu gece o zaman, dedi ses tatminle mırıldanarak.

Gerçeği öğrenene kadar. Tabii Maddox bunu sesli düşünmemişti. Düşüncelerine bir tepki gelmeyince yavaşça sırıttı. Varlık, zihnini düşüncelerle doldurabiliyor ama düşüncelerini okuyamıyordu. Güzel. Çok, çok güzel.

Havadaki güç dalgası aniden kayboldu.

Maddox'ın zihninde çeşitli olasılıklar belirdi. Belki varlık konuşmayı uzaktan duyabiliyordu. Belki Maddox ve diğerleri gibi, konuşan varlık da özel yetenekleri olan bir ölümsüzdü.

Ölümsüz bir Avcı?

Ashlyn'i rahatsız etmemeye özen göstererek yataktan indi ve Lucien'ı bulmak için dışarı çıktı. Savaşçı televizyon odasında tek başına, elinde bir kadeh viskiyle koltukta oturuyordu.

Maddox arkadaşına olanları anlattı. Lucien'ın rengi attı, yaraları bile beyazladı. "Avcılar. Titanlar. Kadınlar. Tanımsız güçleriyle isimsiz varlıklar? Bu ne zaman sona erecek?"

Maddox elini saçında gezdirdi. "Her geçen dakikada yeni bir şey çıkıyor." Bunu düşününce daha dün yaşamlarının monotonluğundan şikâyet ettiğini hatırladı.

"En azından bu konuda ne yapacağımıza karar vermemiz için birkaç saatimiz var. Diğerlerine anlatmadan önce düşünmek istiyorum. Aynı anda çok fazla şey oluyor, çok fazla şey değişiyor."

Maddox başını salladı. "Bana ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun." Odasına geri döndü, bunun için memnundu. Ashlyn'i bırakmaya hazır değildi.

Onu bıraktığı gibi, boş odada bir yanına dönmüş yatıyordu. Yanına yatarken kazara yatağı sarstı.

Ashlyn, "Maddox," diye mırıldandı.

Uykulu, hafif bir iniltiyle ismini söylemesi kanını ateşleyen bir okşayış gibiydi. Yine arzuyla dolmuştu. Şiddet bir kez daha varlığını, karanlık ruh halini ve açlığını hissettirmişti. Bir şeye... ihtiyacı vardı. Kan mı? Acı mı? Çığlıklar mı? Bilmiyordu, anlayamıyordu. *Kendimi kontrol edeceğim. Bu kadına zarar vermeyeceğim.*

Ashlyn, Maddox'a yaklaşıp ona yanağını değdirdi ve mutlu bir kedi yavrusu gibi mırladı. "Maddox?"

Şiddet cevaben mırladı.

Çarşafı yakalayıp serin kumaşı yumruğunun içinde buruş buruş etti. Şiddet ne yaptırmaya çalışıyordu? Arzuları bulanıktı. Maddox'ın teninde ter damlacıkları belirdi. Çenesini o kadar sıkmıştı ki boynunda gerilen tendonları hissedebiliyordu.

"Maddox?" diye tekrarladı Ashlyn. Bu kez sesi kaygılı çıkmıştı. Başını kaldırdı, o olağanüstü bal rengi saçları omuzlarına döküldü. Pencereden içeri güneş ışığı giriyordu ve başının üzerinde parlak amber rengi bir hale oluşturmuştu. Gözleri Maddox'ı süzdü. "Ne oldu?"

Maddox yanıt vermedi, boğazında bir şey düğümlenmişti.

Ashlyn'in kaygısı gözle görünür şekilde artarak öne eğildi. Elini tişörtünün altına sokup avucunu Maddox'ın çıplak göğsüne koydu. Dokunuşu heyecan verici, yakıcıydı. Aralarında hep bir enerji vardı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Ruhun da bundan hoşlandığını fark etti. Öfke değil, tahrik duyarak gürledi. *Daha...* Önceki bulanık arzular yine ortaya çıkıp sonunda ne olduklarını belli etti. Haz ve tutku. Mest olma ve nefis bir özlem.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Maddox yutkunarak. Derinlerde ona zarar verme hissini duymadan birisini, bir şeyi arzulamak heyecan vericiydi.

"Daha iyi."

"Sevindim." Uzun bir süre hareket etmeden durup kendini, Ashlyn'in göğsünü okşamasına ve hissettiği duygulara bıraktı. Hiç bitmesini istemediği yumuşak ve tatlı, erotik bir rüyaydı. Ürperdi, belki de ruh ürpermişti. Tehlikeli. Onu soyacak ve Ashlyn onu durdurmadığı takdirde birkaç dakika içinde ona sahip olacaktı.

"Yüzün daha iyi görünüyor," dedi Ashlyn. "Dayak yemiş gibi değilsin."

"Çabuk iyileşiyorum. Gel." Yataktan inip ona elini uzattı.

Bal rengi bakışlar yüzünden eline kaydı, sonra tekrar yüzüne; bir tür yanıt arıyor gibiydi. "Ruh halin çok çabuk değişiyor, daha

önce tanıdığım kimseye benzemiyorsun," diye mırıldandı ama kendini tutamıyormuş gibi uzandı. Parmakları birbirine geçti.

Bir kıvılcım daha alevlendi.

Bunu mutlaka o da hissetmişti zira dokundukları an nefesini tutmuştu. Ona sahip olma arzusuyla sarsılarak Ashlyn'in ayaklarının üzerine basmasına yardım etti. Ashlyn sallandı ve sıkıca Maddox'a tutundu. "Nereye gidiyoruz?"

Elinden gelseydi cennete derdi. "Banyoya." Yanıtını beklemeden onu banyoya götürdü.

Şaşırtıcı bir şekilde Ashlyn buna karşı çıkmadı. "Korkunç görünüyor olmalıyım." Elini saçına attı ve yüzünü ekşitti. "Ah! Yatmaktan."

"Asla korkunç görünemezsin."

Ashlyn'in yanakları pembeleşti. "Evet, görünebilirim. Sadece ben... Bilmiyorum. Temizlenene kadar gözlerini başka yöne çevir sadece."

"Gözlerimi senden almaya çalıştım. İnan bana." Ama gözleri hep onu arıyordu. Kendi başlarına büyük bir güçle hareket ediyor gibilerdi.

Banyoya geldiklerinde Maddox onu bıraktı. Ayrıldıkları anda içine keskin bir kayıp hissi doldu. *Neredeyse zamanı geldi. Çok az kaldı.*

Sırtı Ashlyn'e dönük halde küvetin musluğunu çevirdi. Su musluktan fışkırdı, önce soğuktu, sonra yavaş yavaş ısındı. Çok geçmeden banyo buhar içinde kaldı; buhar tavana doğru yükseldi, sonra da yoğunlaşarak küçük yağmur damlalarına dönüştü.

Maddox kendini toparlayıp Ashlyn'e döndü.

"Odan için özür dilerim. Şey, sonra temizlerim," dedi çıplak ayaklarına bakarak. Kare biçimli tırnakları ojeli değildi ama ayak parmakları büyüleyiciydi.

"Ben temizlerim," dedi Maddox boğuk bir sesle.

Bakışlarını Maddox'a çevirdi. "Hayır. Yapmazsan sevinirim. Yeterince mahcubum zaten. Yani önünde kustum. Birkaç kez. Belki üzerine bile gelmiştir. Ah, Tanrım, çok utandırıcı. Yerde ne varsa ben ilgilenirim."

"Benim hatam. Benim odam. Ben temizleyeceğim." Onun iş yaparkenki görüntüsünden hoşlanmamıştı. Ashlyn'i yatağında çıplak bir halde uzanmasını istiyordu. Evet, çıplak. Belki dinleniyorken değil ama onu yalar ve ısırırkenki halini görmek istiyordu.

Erkekliği anında tepki verdi.

"Kıyafetlerini çıkar." Sesi istediğinden daha yüksek çıkmıştı.

Ashlyn gözlerini kırpıştırdı, kirpikleri yanaklarının üzerinde gölge yapmıştı. "N-ne?"

"Kıyafetlerini çıkar."

Ashlyn, "Şimdi mi?" diye ciyakladı.

Maddox kaşlarını çattı. "Normalde onlarla mı banyo yapıyorsun?"

"Hayır ama normalde tek başıma banyo yapıyorum."

"Bugün değil." Maddox bu anı sonsuzluk kadar uzun bir süredir beklemiş gibi hissediyordu. Ashlyn. Çıplak. Hem de istediği şeyleri dilediğince yapabilmesi, vücut hatlarını keşfetmesi için hazır bir halde.

"Neden bugün değilmiş?" diye sordu, kelimeler çatlak bir sesle ve yalvarırmış gibi çıkmıştı.

"Çünkü." İnatçı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Maddox..."

"Ashlyn. Kıyafetlerini çıkar. Kirlendiler."

Arkasında su beyaz fayansa çarpmaya devam ediyordu. Önünde Ashlyn ona bakmaya devam ediyordu, âdeta afallamıştı. "Hayır," dedi. Banyodan çıkmaya kalktı. Bir adım, iki...

Maddox öne eğilince burnu onunkine değdi. Yine de onu öpmedi. Ona dokunmadı. Sadece arkasına uzandı ve kapıyı kapayarak çıkmasını engelledi.

Duvarlarda yumuşak bir *klik* sesi yankılandı. Ashlyn yutkundu. Rengi soldu.

Maddox iç geçirdi. Onu korkutmayı değil, tahrik etmeyi istemişti. "Korkma."

"Ben... Ben korkmuyorum."

Maddox ona inanmıyordu, gerçi zihninden geçenleri de bilmiyordu. Birkaç dakika önce istiyormuş gibi göründüğü şeye neden direndiğini de anlamıyordu. Bu yüzden, "Nasıl hissediyorsun? Daha iyi olduğunu söylerken yalan mı söylüyordun?" dedi.

Yalan söylemek ya da söylememek, diye düşündü Ashlyn. Hâlâ hasta olduğunu söylerse gideceğini ve tek başına banyo yapmasına izin vereceğini biliyordu. Ona gerçekten iyileştiğini söylerse de soyunmasını izlemek için ısrar edeceğini biliyordu. Bunu hiçbir erkek için yapmamıştı, kaldı ki o bir yabancıydı. Ölümsüz bir yabancı.

O artık bir yabancı sayılmaz. Seni kucakladı ve yanında uyudu, seninle ilgilendi ve seni temizledi. Bunların hepsi doğruydu ama yine de onun hakkında çok az şey biliyordu. Hoşlandıkları, hoşlanmadıkları, ilişki geçmişi; ki yaşına bakılırsa bu sonuncusu

bayağı uzun olmalıydı. Onunla bugün ne yapmak istediğini bile bilmiyordu ya da başka ne yapmak istediğini.

Birçok defa, düzinelerce dilde erkeklerin kadınların duymak istediği şeyleri söylediklerini, sonra da onları terk ettiklerini duymuştu. Onları aldatırken, evde bekleyen eşlerini umursamazken duymuştu. Güzel yalanlar, hatta kaba kuvvet uygulandığını bile duymuştu.

Bir iblis tarafından ele geçirilen Maddox, onun bedenine nasıl davranacaktı? Sevişmeleri bitince ona nasıl davranacaktı?

Onunla birlikte olma fikrinin, korkutucu olduğu kadar heyecan verici de olduğunu itiraf etmeliydi. İlgi çekiciydi. Maddox'ın gözlerinde arzulu bir şehvet vardı; sıcak, eflatun bir ateş yanıyordu.

Kimse ona bu şekilde bakmamıştı.

O sıra dışı ve acayipti. Sıradan bir sohbet yapamayan, çılgın bir kızdı çünkü başka insanların konuşmalarını dinlemekle çok meşguldü. *Şansını dene, Darrow. Bir kere olsun anı yaşa. Bunu sen de istiyorsun.*

Maddox'a baktı. Etrafını buhar sarmıştı, bu da ona hayalî, hayaletimsi bir *aura* veriyordu. Yüzü acımasız ama seksiydi, dağınık saçı çenesine geliyordu. Her zaman bir erkekle olmak, bir ilişki yaşamak istemişti. Hakkında çok şey duyduğu tutkuyu hep merak etmişti. Ama aynı zamanda onu seven bir adam da istemişti, tutkunun ateşi söndüğünde onu terk etmeyecek birisini.

"Nasıl hissediyorsun Ashlyn?" diyerek sorusunu tekrarladı.

Bedenindeki her bir damar onun için atıyor, onun ilgisi için kıvranıyordu. "İyi," diye itiraf etti sonunda. "İyi hissediyorum. Yalan söylemiyorum."

"O zaman neden burada duruyorsun? Soyun."

"Bana emir *verme*." Eğer şimdi kendisini ezmesine izin verirse, her zaman ezerdi. *Her zaman? Ne kadar kalacaksın?*

Maddox bir süre için sessiz kaldı. "Lütfen."

Bunu gerçekten yapacak mısın?

Evet. Yapacaktı. Onu sevmiyordu ve bundan sonra ona nasıl davranacağından emin değildi ama yapacaktı. Onu istiyordu, en başından beri.

Pembe ceketinin fermuarına eli giderken titriyordu. Ama üzerinde ceketinin ya da kazağının olmadığını fark etti. Uyurken Maddox çıkarmış olmalıydı. Yanakları yanıyordu, elleri sade tişörtünün ucuna gitti. Başından çıkarıp yere bıraktı, üzerinde beyaz büstiyeri, sütyeni ve kot pantolonu kalmıştı.

Maddox onaylar şekilde başını salladı. "Kat kat giyinmişsin. Çıkar. Lütfen."

Ellerini büstiyerinin altına götürdü. Durdu. "Gerildim," diye itiraf etti.

Başını yana eğerken Maddox'ın kaşlarından biri kalktı. "Neden?"

"Ya... Ya gördüklerinden hoşlanmazsan?"

"Hoşlanacağım," dedi boğuk bir sesle.

O ilkel ses tonu... Ürperdi. Ormanda onu korkutmuştu. Şimdiyse arzusunu körüklüyordu. "Nasıl emin olabilirsin?"

Maddox onu ateşli bir şekilde incelerken sözlerini tekrarladı. "Şu anda gördüğüm şeyi beğeniyorum. Altındaki çok daha iyi olacaktır."

Ashlyn bundan emin değildi. Spor yapmıyordu, diyet yapmamıştı. Buna hiç ihtiyacı olmamıştı. Enstitüyle seyahat etme-

diği zamanlarda evde kalıp televizyon izlemekten, dergi okumaktan ve internette oyun oynamaktan zevk alıyordu. Erkeklerin istediği tip kadınlardan değildi.

Baldırları çoğu kişinin beğenebileceğinden biraz daha geniş, karnı da biraz daha yuvarlaktı. Maddox ne tür kadınlarla birlikte olurdu? Ne de olsa ölümsüzdü ve muhtemelen binlerce güzel kadınla birlikte olmuştu.

Ellerini yumruk yaptı. Onun başkasıyla olma düşüncesi onu kızdırmış, rahatsız olmuştu.

"Ashlyn," dedi Maddox onu derin düşüncelerinden sıyırarak.

"Ne?"

"İşine odaklan," dedi duygusuzca.

Ashlyn'in dudakları gülümsemek için aralandı. "Affedersin. Dikkatim dağıldı." Kendi düşüncelerini kontrol etmeyi öğrenmeliydi, sessizlik artık hayatının bir parçası olmuştu.

"Sana yardım edeyim. Lütfen."

Lütfen kelimesini her söylediğinde Ashlyn eriyor, arzu ettiği her şeyi ve daha fazlasını ona vermek istiyordu. Başını salladı.

Elleri onunkilerin üzerindeydi, dokunuşuyla birlikte yine o heyecan verici hissi duydu. Bu kez bekliyordu ama etkisine hazırlıklı değildi. Göğüs uçları sertleşti, bacaklarının arasında ılık bir akıntı oldu.

Maddox büstiyerini tutup kaldırmak için onun iznini beklemedi.

Ashlyn, "Bekle," dedi.

Maddox anında hareket etmeyi bıraktı.

"Seni hazırlamam lazım." İç çamaşırını görmek üzereydi, bu da bir başka utandırıcı mevzuydu. İç çamaşırları pamukluydu. *Büyükanne türünden*, demişti adamın birisi. Asla seksi iç çamaşırı giymezdi, işteyken bile. Süslü iç çamaşırları kullanışlı değildi. "Seksi çamaşırlarım var, gerçekten, ama şu anda giymiyorum."

"Bunun beni tiksindirmesi mi gerekiyor?" diye sordu Maddox, gerçekten kafası karışmış gibiydi. "Seksi iç çamaşırı giymediğin için mi?"

"Bilmiyorum." Alt dudağını çiğniyordu. "Belki. Tiksindirir mi?"

"Ashlyn, şu anda giydiğin şey beni zerre ilgilendirmiyor. Zaten uzun süre üzerinde durmayacaktı. Hazır mısın?" diye sordu.

Ashlyn yutkunarak başını salladı.

Büstiyeri başının üzerinden geçirdi ve tişörtünün yanına, yere fırlattı. Ashlyn ürperdi. "İ... iyi mi?"

"İyi mi?"

"Çirkin mi?" diye sordu.

"Güzel," diye yanıtladı Maddox. Nefesini içine çekti –saygıyla mı?– ve Ashlyn'in kanı alev aldı. Titreyen bir elini uzatıp göğüs uçlarını kapayan düz pamuklu kumaşın üzerinde gezdirdi. Göğüs uçları çoktan sertleşmişti.

Parmaklarını karnında gezdirdi ve kot pantolonunun belini tuttu. Bileğinin bir hareketiyle düğmesini açtı. Maddox'ın teninin sıcaklığını iliklerine kadar hissedebiliyordu.

Kot pantolonunu kalçalarına kaydırdı, oradan dizlerine ve sonra da yere. "Çık içinden."

Ashlyn duyduğu hazla inledi.

Bacakları titreyerek emri yerine getirdi. Maddox'ın bakışları beyaz pamuklu iç çamaşırına kilitlenmişti. Üzerini kapama arzusuyla savaştı, bir kez daha kendisini seksi bir şeylerin içinde görebilmiş olmasını diledi. Sessizliği bozmak için, "Erkeklerin oyundan hoşlandıklarını biliyorum," dedi gergin bir şekilde. Arkadaşlarına bu konuda hava attıklarını kaç kez duymuştu? "Evde bir polis kostümüm, bir harem kızı kostümüm ve bir tavşan kız kostümüm var." Tabii ki onları hiç kullanmamıştı. Ama her ihtimale karşı onlara sahip olmayı seviyordu.

"Bu hoş." Maddox etkilenmemiş gibiydi.

"Belki bir gün sana gösterebilirim, bilmiyorum."

"Sütyeni ve iç çamaşırını çıkar." Doğrulduğu sırada ifadesi hayal kırıklığı yaratacak kadar boştu.

Belki gerçekten de giydikleriyle *ilgilenmiyordu*.

Maddox onun itaat etmesini beklerken elini arkasına attı ve kendi tişörtünü başından geçirdi. Ashlyn şaşkınlık ve zevkle nefesini tuttu, iç çamaşırının ne kadar çirkin olduğunu tamamen unutmuştu ama yine onu ve sütyenini çıkarmak istemiyordu. Ona bakmakla çok meşguldü.

Maddox kesinlikle muhteşemdi. Yara izleri çoktan kaybolmuştu, sadece belli belirsiz kırmızı çizgiler vardı. Bronz kasları gözlerine âdeta bir ziyafet sunuyordu. Küçük bir göbek deliği ve pantolonunun belinden aşağı doğru uzanan ince, siyah tüyleri vardı.

Bakışlarını Ashlyn'in yüzünden hiç ayırmadan pantolonunun düğmesini açtı ve uzun, kaslı bacaklarından aşağı kaydırdı.

İç çamaşırı giymiyordu.

Ashlyn'in gözleri büyüdü ve ağzı kurudu. Kocamandı. Uzun ve kalındı, oldukça tahrik olmuştu. Kitaplarda, bakmaması gereken internet sitelerinde ve izlememesi gereken filmlerde penis görmüştü. Hiçbiri bunun gibi değildi. Testisleri sıkı ve dik duruyordu, ayrıca kalın, koyu renkli kıllarla çevriliydi.

Bacaklarının arasındaki yere gözlerini dikerek, "Sanırım sana bir görev vermiştim," dedi. Ses tonu, Ashlyn'in nefis bir şekilde ürpermesine neden olmuştu.

Ashlyn'in içi ihtiyaçla doldu, bu his daha önce hiç olmadığı kadar yoğundu. Dokunma ve dokunulma, tadına bakma ve bakılma ihtiyacı onu tüketiyordu. Keskin bir acı hissetti. "Gerçekten seks yapacak mıyız?" diye sordu nefes nefese, umutla.

"Ah, evet." Geniş adımlarla ona yaklaştı. "Ah, evet güzellik, gerçekten yapacağız."

tarama: ırmak
düzenleme: vero

tarama: ırmak
düzenleme: vero

On İkinci Bölüm

Maddox, Ashlyn'in kollarını yakaladı ve onu yerden kaldırdı. Dişleriyle sütyenini çıkardı. Kaygan kumaş kolayca yırtıldı ve düşerek gördüğü en seksi göğüsleri ortaya çıkardı.

Elinden hafifçe taşacak kadar büyüklerdi, tadına bakılması için yalvaran gül renkli uçları vardı. Daha fazla dayanamayacaktı. Ona dokunma ihtiyacıyla içindeki her şey dağılıyordu. Onu umutsuzca istemenin ötesindeydi artık.

Goncalardan birini ağzına aldı, sıcak ve ıslak bir şekilde emdi. Ashlyn inledi. Başını geriye atıp bedenini ona doğru gerdi, daha fazlası için yalvarıyor gibiydi. Maddox onun göğüs ucuna diliyle hafifçe vurdu. Ardından diğer göğsüne de aynısı yaptı.

Kanı daha fazlası için tutuştu ama onu yere indirdi ve lavaboya doğru itti. Yakında. Tek kelime etmeden, onun için ayarladığı diş fırçasını uzattı ve kendininkini de aldı. Onun için mükemmel olmak istiyordu.

Kafası karışmış bir şekilde Maddox'a bakarken Ashlyn titriyordu. Duyduğu utançla yavaş yavaş yanakları pembeleşti. Neden? Dişlerini fırçaladılar ve sessizce gargara yaptılar. Daha sonra

Ashlyn aynanın önünde durarak ne yapacağını bilmiyor ve sormaya da çekiniyormuş gibi lavaboyu tuttu.

"Ah," dedi Maddox onun iç çamaşırını tutarak. "Lütfen."

Ashlyn, iç çamaşırı kalçasından sıyırıp çıkarttığı sırada gergin görünüyordu.

Tanrılar aşkına. Duyduğu şükranla neredeyse yere çöküp ağlayacaktı. Kıvrımlı kalçalarının arasında bal renkli tüyleri olan hoş, küçük bir üçgen vardı. Güzelliği karşısında burun delikleri açıldı, bir kez daha onu kollarına alıp havaya kaldırdı. Bu kez onu küvetin içine soktu ve perdeleri çekti. Ashlyn suya değince nefesini tuttu, ardından sıcak su tenini kaplayınca kendinden geçerek inledi. Maddox onu daha fazla inletmeyi diledi.

Yakında, diye yine kendine söz verdi. Yakında.

Arkasına geçti. Çoktan ıslanmış olan saçı sırtının zarif kıvrımına yapışmıştı. Kalçası mükemmel derecede kıvrımlıydı, elinden taşacak kadar da dolgundu. Bir deri bir kemik olmayışından hoşlanmıştı.

"Çok güzel," dedi ama aniden içini bir şüphe kaplamıştı. Onu kendine çevirmeli miydi, yoksa böyle mi tutmalıydı? Onu yere mi yatırmalıydı, yoksa ayakta mı tutmalıydı? İlk kez bir kadınla küvete girmişti ve en iyi pozisyonun hangisi olacağından tam olarak emin değildi.

O benim. Her şeyi... yap.

İçgüdüleri ve binlerce yıllık fantezileri devreye girerken, aralarındaki tüm mesafeyi kapadı ve kalça çizgisine erkekliğini sürttü. Ashlyn ürpererek nefesini tuttu. Ona doğru uzandı ve her sabah bir önceki gecenin izlerini yıkamak için kullandığı çam kokulu sabunu aldı.

Ashlyn yüzünü ona dönmeye çalıştı. Ama Maddox çenesini başının üzerine yerleştirerek onu olduğu yere tuttu. Ashlyn anında kaskatı kesildi. Ağır ağır ona yaslandı. Maddox sınırdaydı ve kendini çok fazla zorlamak istemiyordu. Henüz. Ruhu zar zor kontrol altında tutuyordu; görünüşe göre Şiddet, bedeninden çıkıp ona kendi dokunmak istiyordu.

"Seks için yaratıldın, değil mi?" diye fısıldadı kulağına. Diliyle narin kulağını yaladı.

Ashlyn titrek bir sesle, "Sanırım göreceğiz," diyerek onu yanıtladı.

Aslında Maddox için yaratılmıştı. Bu kadar mükemmel bir Yem seçilemezdi. Onun dikkatini dağıtmak için gönderilmişse bunu başarıyordu. Onun ve arkadaşları hakkında bir şeyler öğrenmesi için gönderilmişse bunu da başarmıştı. Kimseye söylemediği kadar çok şey anlatmıştı ona.

Onu cezalandırmak için gönderilmişse bunu da yapmıştı. Kendinden hiç bu kadar utanmamıştı. Şu anda buranın dışında bir yerde olması, başka şeyler yapıyor olması gerekiyordu. Ama *buradaydı*. Ashlyn'le sevişecek ve sonuçlarını umursamayacaktı.

Kolları Ashlyn'in omuzlarının üzerindeydi, elleriyle sabunu köpürttü. Sonra sabunu yerine koydu ve yavaşça, oldukça yavaşça tepeden tırnağa onu temizlemeye koyuldu. Sabunlu parmakları göğüs uçlarından kalçalarının kıvrımlarına, oradan da belinin tatlı yuvarlaklığına kaydı.

Ashlyn yine inledi, sesi bu kez daha istekli çıkıyor ve sadece onu istiyordu. Açık bir davetle başı Maddox'ın omzuna düştü, bu hareketiyle, *benimle ne istersen yap* diyordu.

"Birisinin seni yıkamasından hoşlanır mısın?" diye sordu.

"Evet."

"Hâlâ kirli misin?"

"Evet."

"Neresi?"

Pürüzlü bir sesle, "Her yerim," dedi.

Maddox neredeyse gülümsüyordu. Neredeyse. Arzuları espri kaldıramayacak kadar karanlıktı. Dehşet ve merak duygusu da bu karanlığa karışmıştı.

Kollarını sabunlarken dokunuşu planladığından daha sertti ama bu Ashlyn'in umurunda değil gibiydi. Gözlerini kapadığını ve alt dudağını emdiğini görebiliyordu, birkaç saniyede bir hafifçe iç geçiriyordu.

"Daha önce hiç bir erkekle banyo yaptın mı?" Elinde sabunla dizlerinin üzerine çöktü.

Kıpırdamadı. Fısıltıyla, "Hayır," dedi.

Buna memnun olmuştu. Bunun zevkini birlikte keşfedeceklerdi. İblis onun bir parçası olmadan önce de dişilere bu kadar şefkat göstermemişti. O zaman bile onlara çok çabuk sahip olurdu. Hoş bir zevkten fazlası değillerdi. İstediği ama ihtiyaç duymadığı şeylerdi.

Lanetten sonra, sevgi çok daha imkânsız bir şey olmuştu. Bir kadının üzerinde olduğu takdirde iblisin göstereceği tepkiden hep korkmuştu. Ancak o zaman şansı varken zamanın ne kadar değerli olduğunu, yaşamının tadını çıkarması gerektiğini anlamıştı.

Hiçbir zaman ruhtan şimdiki kadar korkmamıştı. Ama bu kez oyalanmasını, bunun tadını çıkarmasını, zevk almasını engellemesine izin vermeyecekti. Çoğu kadının baş edemeyeceği kadar sert, kabaydı ama Ashlyn'le aynı şekilde olmayacağına yemin etmişti.

Kendimi kontrol etmek için ne gerekirse yapacağım. Ruhu kontrol edeceğim. Ashlyn'in sırtının alt kısmındaki kıvrımı öptü, ardından omurga çizgisinden yukarı doğru yaladı.

Ashlyn, "Hımm," diyerek nefesini tuttu. "Bu... bundan hoşlandım."

O da hoşlanmıştı.

Onunla ilgili her şeyden hoşlanmıştı.

Baldırları ve uyluklarını sabunladıktan sonra *onu* ısırmamak için kendi yanağını ısırarak elindeki köpüğü duruladı. Daha fazla dayanamayarak iki parmağını onun sıcaklığına soktu.

"Ah. Ah!" Ashlyn onun bu erotik dokunuşu karşısında sıçradı ama hemen geri yaslanıp bacaklarını daha fazla araladı, sessizce daha fazlasını istediğini belirtiyordu.

Sabun köpüğü elini kayganlaştırmıştı, şimdi Ashlyn de kayganlaşmıştı. Maddox onu okşadı, nazikçe şişen ucunu çimdikledi. Bir ürpertiyle sarsıldı. "Hâlâ hoşuna gidiyor mu?" diye sordu. Heyecan onu da sarsmıştı.

Sahip ol ona. Şimdi.

"Harika. Harika," diye mırıldandı.

Girebildiği kadar derine girdi. Ashlyn nefes nefese onun ismini sayıkladı.

Maddox, "Sıkı," dedi dişlerinin arasından. Bir şey hissettiğini düşündü... Hayır, olamazdı. "Sıcak."

Her an alevler onu içine alabilecekmiş gibiydi, cehennemde savaştığı alevlerden çok daha sıcaktı. Daha önce hiç olmadığı

kadar titriyordu. Canını acıtacak kadar sertleşmişti. İçine girmeye hazırdı.

İçine parmaklarıyla girdiğinde böylesi güçlü bir tepki veriyorsa, erkekliğini soktuğunda ne yapacaktı?

Durma. Duramazsın. Dişlerini gıcırdatarak diğer parmağını da içeri soktu, genişletti... ve bakire olduğundan kesinlikle emin olacağı engeli hissetti. Dudakları aşağı büküldü. Başını yana eğip bacaklarının arasına afallayarak baktı.

Bakire mi? Kesinlikle olamaz. Yetişkin bir kadın. Ama engel kesinlikle vardı.

Elini geri çekti ve durdu. Ona yeniden dokunmadı, sadece onu bir kez daha baştan aşağı süzdü. Maddox gibi o da titriyordu.

Hararetli zihninden binlerce düşünce geçti. Bu kadar güzel bir kadın, nasıl olur da bakire kalırdı? Ve neden onu baştan çıkarması için Avcılar deneyimsiz bir kadın göndermişlerdi?

Bunu nasıl yapacağını bilmezdi ki.

Tanrılar onu cezalandırmak için neden bir bakire gönderirlerdi ki? Bu, bakireyi cezalandırmak olmaz mıydı?

Geri çekilmesinden dolayı kafası karışan Ashlyn, gözleri buluşana kadar başını ona doğru çevirdi. Güzel yüz hatlarına zevkle karışık acı hâkimdi. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Maddox başını salladı, henüz konuşmaya hazır değildi. Sahip olma duygusu her hücresine nüfuz etmişti. Hiçbir erkek onun içine girmemişti. Hiçbir erkek onun tadına bakmamıştı.

"Neden durdun o zaman?" Yüzünü tamamen ona dönünce Maddox onun gül rengi ve ıslak göğüs uçlarının sertleştiğini gördü. Yalvarırcasına ona doğru uzanmışlardı...

Bekâretini almak üzere olmasına rağmen daha onu hiç öpmemiş olduğunu fark etti. Herhangi bir kadın –bir Yem ve ilahî bir ceza bile olsa– bundan daha iyisini hak ediyordu ve şimdi Maddox onun ikisi de olmadığına inanıyordu.

Geçen gece ormandaydı ve dört Avcı onu takip ediyordu. İki durum birbiriyle bağlantılıydı, daha önce bundan emindi ama şimdi... Asıl hedefleri *Ashlyn* olabilir miydi?

Eğer öyleyse neden? İçinde bir iblis barındırmıyordu. Öyle olsaydı bunu hissederdi, değil mi? Artık bundan emin değildi. Tüm varlığıyla bu kadını istediğinden başka bir şey bilmiyordu. Onu ilk gördüğü andan itibaren. İçindeki bir şeyi derinden etkilemişti. İblisi bile ondan etkilenmişti.

"Maddox?"

Bekâretini almayı ölesiye istiyordu ama yapmayacaktı. Bugün değil. Hastalıktan daha yeni kalkmıştı. İçine girince nasıl tepki vereceğinden, onun ilki olmasından dolayı bunu *Ashlyn'in* nasıl karşılayacağından emin değildi. Ashlyn de onun için ilk olacaktı. Daha önce hiç bir bakireyle birlikte olmamıştı. Bunu yapmanın en iyi yolunu bulacak, Şiddet'i saklı tutmanın en iyi yolunu araştıracaktı. İblis, Ashlyn'e biraz olsun acı yaşatmaktan haz duyardı. Yoksa duymaz mıydı? Kendini zincirletmek zorunda kalabilirdi.

Şimdiyse...

Onu serin fayansa yasladı. Ashlyn'nin gözleri, o büyük ve güzel, kahverengi gözleri büyüdü. Maddox, dudakları daha yeni iyileşmesine rağmen onu öptü. Ashlyn'in ağzı şaşkınlıkla açık kaldı, sonra istekle aralandı ve Maddox'ın dilini kabul etti. Maddox dilini içine soktu, başını eğerek daha derinlere indi, öpücükleriyle onu istediği kadar besledi. Kadınsı ve nane aromalı tadı onu tahrik etti.

Aralarında başka bir şey kıvılcımlandı.

Ashlyn inledi ve Maddox'ın dudakları bu sesi bastırdı. Göğsü göğsüne yaslanmıştı, göğüs uçları öyle sertti ki tenine batıyordu. Maddox onun kalp atışlarının düzensiz ritmini hissedebiliyordu.

Dizlerini büküp yukarı kaldırdı, erkekliğini kadınlığına sürttü. Ashlyn yine nefesini tuttu. Ürperip ellerini Maddox'ın saçlarında dolaştırdı, onu sıkıca kavrayarak kendine çekti. Dişleri birbirine çarpıyordu. Öpüşmeye devam ettiler... hiç durmadan... sonsuza dek sürmüş gibi... sihirli, ateşli rüyalarının öpücüğüyle.

Evet ateşli. Fazla ateşliydi. Akkor gibi. Yakıcı. İçinde âdeta bir cehennem vardı. Ashlyn'in alt dudağını ısırdı, istese bile kendini durduramazdı, durdurmak da istemiyordu artık. Diline biraz kan gelince onun metalik tadına baktı.

Güzeldi, çok güzeldi.

Ashlyn inledi ve o da Maddox'ı ısırdı, onu şaşırtacak bir şevkle tutkusunun karanlığına karşılık vermişti. *Nazik, sakin.* Yanaklarını tutup nazikçe başını yana yatırdı. Çenesinden aşağı inip köprücük kemiğini yalamak ve ısırmak, –nazik, yavaşça– onu kendinden geçiriyordu. Teni uyuşturucu gibiydi; biraz tadına bakmak, onu daha fazlasını almaya, daha fazlasını yapmaya teşvik ediyordu. Tüm deneyimi yaşamak istiyordu.

Bedenini ona doğru eğdi, soluk soluğa kalmıştı. Geri çekildiğinde hâlâ nefes nefeseydi. Tekrar ona doğru uzandı. Erkekliğini Ashlyn'in bacaklarının arasına sürterken onun içine girmeyi deli gibi istiyordu.

Henüz değil, hayır. *Deneyimsiz, unuttun mu? O deneyimsiz.*

Ashlyn'in dişleri köprücük kemiğine değdiğinde Maddox neredeyse boşalıyordu. Neredeyse tohumlarını dökecekti. Ashlyn

vahşileşmiş ve kendinden geçmişti. Parmaklarını sırtına geçirmiş, yoğuruyordu. Tırnakları tenini çizmişti.

Maddox onun bu yaptıklarının bilincinde olduğunu düşünmüyordu. Başı yandan yana düşmüş, gözleri kapanmıştı. "Boşalmanı sağlayacağım," dedi ona, kendi kontrolünü sağlamakla mücadele ederken.

"Evet. Boşalmak." Ashlyn kendi göğüslerini tutmak için onu bıraktı, göğüs uçlarını parmaklarının arasına aldı.

Maddox hiç bu kadar erotik bir şey görmemişti.

"Sadece dokun bana," diye emretti kabaca. "Bana dokunmayı bırakma."

"Dokunacağım. Sadece bir... dakika." Erkekliğini eline aldı, bunu yapmazsa, onun içine girip ona sahip olacağını biliyordu. Elini erkekliğinin üzerinde yukarı aşağı kaydırdı. Nefesi dişlerinin arasında tıslarcasına çıktı.

"Maddox. Çabuk ol!"

"Ellerimle mi ağzımla mı?" Kelimeleri zor duyuluyordu. Su Ashlyn'in karnından aşağı akıyor, onu takip edip teninden içmeye zorluyordu.

"N-ne?" Ashlyn gözlerini aralayıp ona ve kendine baktı. Elleriyle yaptığı şeyi fark edince kollarını iki yana bıraktı ve kızardı.

"Sana ellerimle mi yoksa ağzımla mı dokunayım?" *Onun* eli olmasını arzulayarak şişmiş organını ovmaya devam ediyordu. Ya da ağzı. Bedeni.

"Eller mi?"

İnsanlar hakkında çok şey bilmiyordu ama onun gerçek arzusunu anlamıştı. Ağzıyla işini bitirmesini istemişti. O da bunu

istiyordu. Bu ihtiyaç muhtemelen onu utandırmıştı ama çok yakında bunun üstesinden gelecekti.

Maddox bir kez daha dizlerinin üzerine çöktü.

Ashlyn, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, mahcup olmuştu. Yine de sesinde gizli bir heyecan vardı.

Maddox yanıt vermek yerine, onun ihtiyaç duyduğu yeri yaladı. Yıllardır bir kadına yapmak istediği şeydi bu ama riski göze alamamış, Şiddet'in tepkisinden korkmuştu. O anda korkamayacak kadar gözü kararmıştı ve aniden bunca yıl beklediğine memnun oldu. Ashlyn saf, masum bir kadının tadındaydı. Tadı bal gibiydi. Ateşli ve kaygan bir sıcaklık. Bağımlılık yaratacak, uyuşturacak cinsten. *Maddox*'ı.

"Ağız," diyerek nefesini tuttu. "Ağız. Fikrimi değiştirdim."

Maddox onu tekrar yaladı ve Ashlyn'in karnı ürperdi. Destek almak için yanındaki fayansa avuçlarını koydu. Dilini daha fazla hissetmek istediği için kalçalarını öne doğru itti. Maddox ona istediğini verdi. Bir eliyle dudakları ayırıp diğeriyle klitorisini ovarak, vücudunun sıcak merkezini emdi. Ashlyn inledi, ürperdi, olduğu yerde kıvrandı.

"Daha?"

"Daha. Evet. Lütfen."

Yaklaşmıştı. Onun yakında boşalacağını hissedebiliyordu, bolca tadına bakabilirdi. *Isır.* Bu istek onu korkuttu. Hareket etmeyi bıraktı. Ashlyn kızgınlıkla çığlık attı ve Maddox tahrik edici bir acıyla çenesini sımsıkı kapadı.

Maddox'ın kirpiklerindeki su damlacıkları çenesine düştü. Ashlyn'i daha rahat görebilmek için onları silmek istedi ama iki

elini de hareket ettirmek istemiyordu. Soluduğu hava boğazını, ciğerlerini yaktı. "Beni istediğini söyle." *Ben sakinleşirken.*

"Seni istiyorum," diye bağırdı Ashlyn. Bakışlarını indirip ona baktı, ağzından çıkanların ona ait olduğuna inanamıyor gibiydi.

"Bana ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sana ihtiyacım var."

"Bana asla ihanet etmeyeceğini söyle."

"Sana asla ihanet etmeyeceğim."

Ashlyn tereddüt etmedi. Maddox'un içindeki şey yumuşadı, eridi. "Nerede olmak istersin?" diye sordu, kelimeler ağzından neredeyse yalvarırcasına çıkmıştı. Sen de bana, benim sana duyduğum kadar ihtiyaç duy.

Belki sudandı belki de buhardan. Ama gözleri yüzüne düşen incinebilir bir perde gibi buğuluydu. "Seninle," diye yanıtladı, "sadece seninle."

Hem Maddox hem de ruh kelimelerin büyüsüyle afalladı. Kendini kaybetti. Maddox yüzünü kadının bacaklarının arasına gömdü, dilini hiç olmadığı kadar derine itti. Ashlyn kendinden geçerek iç geçirdi, bacaklarından birini Maddox'ın sırtına attı. Topuğu omzundaydı ama umurunda değildi. Hatta bundan hoşlanmıştı bile.

Küçük ısırıklarla onu dişlerken Ashlyn'in arzulu ıslaklığı boğazından aşağı kaydı. Kendini durduramıyordu şimdi. Eylemleri karşısında çaresizdi. Onu incitmek istemiyordu, iblis de öyle. İlk kez hemfikirlerdi, onu memnun etmek istiyorlardı.

Ashlyn uçurumun kenarına gelmişti. Düştü. Orgazmı tüm vücudunu sarstı. İç duvarları Maddox'ın dilini sımsıkı sardı, cennete açılan kapılarda onu esir almıştı sanki. İsmini haykırdığı sı-

rada *Maddox* da geldi. Sıcak tohumlarını küvete püskürttü. Vücudu sarsıldı, sanki demir bir mengene kemiklerini sıkıştırmıştı. Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti. Hiç bu kadar mükemmel hissetmemişti.

Saniyeler –dakikalar? saatler?– geçti. Bu zamansız sonsuzlukta Zevk olmuştu. Şiddet tarafından yönetilmiyordu. Bu kadını arzulayan basit bir erkekti. Işığın karanlığı her zaman bastırdığı ve iyiliğin kötülüğü her zaman yendiği bir dünyada yaşayan bir adam.

Keşke…

Gözlerini açtığında bir kez daha Maddox'tı. Bir kez daha karanlık tarafından yönetilen, daima geceyarısının zafer kazandığı, kötülüğün iyiliğe güldüğü bir dünyada yaşayan bir adamdı.

Hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Ashlyn önünde duruyordu. Onun kesik kesik soluduğunu duyabiliyordu, kendisinin de öyle olduğunu fark etti. Ayağa kalktı, bacaklarının hâlâ titrediğini fark edince şaşırdı.

Ashlyn'inkiler de titriyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı, kirpiklerinde parlayan su damlaları vardı. Maddox'ın etrafını neşeli, tatminkâr bir *aura* sarmıştı ama fazla sert olduğu, daha nazik olması gerektiği düşüncesini kafasından atamıyordu. Daha fazla denemeliydi.

"Lütfen bana bak," dedi Maddox.

Kirpiklerini titreştirerek, gözlerini açtı. O amber küreler Maddox'a bakıyordu, alt dudağını emiyordu, yüz ifadesi belirsizdi. "Evet?"

"Seni incittim mi?" Ya da daha kötüsü. "Pişman mısın?"

"Hayır ve hayır." Yüzünde o parlak gülüşlerinden biri belirdi, gecenin karanlık boşluğunda güneş ışığı gibiydi.

"Nasıl hâlâ bakiresin?" diye sordu, şaşkındı.

Ashlyn'in gülümseyişi yavaşça soldu. Utanç, gözlerini gölgeledi, fırtına bulutları yaklaşıyor gibiydi. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Lütfen."

Bakışlarını ayaklarına indirdi; duygularını, yaklaşan fırtınayı saklayacaktı. "Emir vermek yerine rica etmeni senden istememeliydim sanırım. Karşı konulmazsın!"

Maddox bunu unutmamalıydı.

"Belki sana daha önce söylemeliydim… şeyden önce biz… ama…"

Maddox'ın karnına bir sancı girdi. İtiraf edeceği her neyse, bunu duymalı mıydı? Evet. İstiyor muydu? Hayır. Şimdi değil. Suyu kapadı ve onu fayansa yasladı. Bu güzel yaratığın ona karşı bir komploda yer aldığını duyduğunda ruhun vereceği tepkiyi kestiremezdi. "Ashlyn…"

Ashlyn başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Dinle beni. Sadece benden nefret etmeyeceğine söz ver ve buna engel olamadığımı anlamaya çalış." Durdu. Ürpererek nefes aldı. "İşte başlıyorum. Kontrol edemediği bir şey tarafından ele geçirilen bir tek sen değilsin. Sesler duyuyorum. Bir konuşmanın olduğu noktada durduğum anda, üzerinden ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, söylenmiş her türlü sözü duyuyorum." Konuşurken gözleri onun dışında herhangi bir yere bakıyordu.

Maddox onu dinledi, şoke olmuştu. Avcılar, tanrılar ya da ona karşı olan herhangi bir kan davasından bahsetmiyordu, sadece sesler vardı. İçinde bir yerde, söylediklerinin yalan olmadığını biliyordu. Zira gerçek kolayca çürütülecek kadar karmaşık ve basitti. Yem daha az çürütülebilir olanı tercih ederdi. Bundan

daha karmaşık, daha mantıklı, geçen geceki bulmacanın parçalarına daha çok uyacak bir şeyi.

Şimdi bu adamları öldürdüğünü itiraf ederken neden canının sıkılmadığını anlamıştı. Muhtemelen onları tanımıyordu bile. Daha önce de şüphelendiği gibi, pekâlâ onu yakalamayı ve yeteneğini kendi lehlerine kullanmayı ummuş olabilirlerdi.

Parmakları bir bıçak aradı; hepsini bir kez daha öldürmek istiyordu. *Sakin ol.* Ashlyn henüz farkında olmasa da adamlar enstitü için çalışıyor olabilirlerdi. Hayır, bu doğru olamazdı. Kendilerini Ashlyn'e gösterirlerdi zira onu duyabilecek ve görebilecek kadar yakınındaydılar.

"Neden senden nefret edeceğimden korktun?" diye sordu.

Ashlyn, "Sırları da duyuyorum," diye fısıldadı. "Arkadaş edinmek zor oluyor, bilirsin. Ne yapabildiğimi bilen insanlar benimle bir şeyler yapmak istemiyor ve bilmeyenler de benimle nasıl baş edeceklerini bilmiyor."

Ses tonundaki yalnızlık Maddox'ı derinden etkiledi. Anladı. Ama yıllarca yaptığı vahşice şeyleri bilmesinden –duymasından– o da hoşlanmamıştı. "Benim hangi sırlarımı duydun?" Umursamıyormuş gibi konuşmaya çalışmıştı ama başaramadı.

"Hiçbirini. Yemin ederim." Gözlerini açmış ona bakıyordu. "Senin yanındayken dünya sessiz."

Bunu daha önce de söylemişti. Ona ilk yaklaştığında yüzünde oluşan ifadeyi anımsadı. Tam anlamıyla sevinç. Tıpkı söylediği gibi, sessizliğin tadını çıkarıyordu. Bu bilgi Maddox'ı şaşırttı ve aklını karıştırdı. Yine de bu iki duygunun altında sarsılmaz bir gurur vardı. Ona yardım etmişti, kendi işkencesinden kurtulamayan Maddox, bir şekilde onu kurtarmıştı.

"Sırlar duyduğunu söyledin. Bizimle ilgili neler duydun?"

"Sana söyledim. Kasabadaki çoğu insan sizin melek olduğunuzu düşünüyor. Bazıları da iblis. Ama çoğu, size karşı saygıyla karışık bir korku duyuyor."

"Saldırma planları yok?"

"Duymadım."

"Güzel." Ellerini Ashlyn'in beline sardı, onu kaldırdı ve küvetten çıkardı. Kendisi de çıktıktan sonra Ashlyn'e dolaptan bir havlu verdi. Havluyu omuzlarına sararak onu ısıttıktan sonra bir tane de kendine aldı.

"*Güzel* mi? Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Evet."

Ashlyn'in ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. "Tamam, artık söylediğime göre patronumu arayıp iyi olduğumu bilmesini istiyorum."

Maddox başını salladı. "Sanırım bu söz konusu değil. Kimse burada olduğunu bilmemeli. Hem kendi güvenliğin hem de bizimki için."

"Ama..."

"Tartışma bitmiştir. Yanıt şimdi de daha sonra da hayır."

Ashlyn'in ağzı karşı çıkacakmış gibi açıldı. Ama sadece, "Peki," dedi.

Maddox, onun ses tonundan bunu kabul etmediğini anladı. Muhtemelen arkasını döndüğü an bir telefon bulmayı planlamıştı. Kadınlar. İlk kez, lanet Paris'in ne demek istediğini anlıyordu. İç geçirdi. "Yemin ederim Ashlyn, hepimiz için en iyisi bu."

Ashlyn arkasını dönerek kollarını kuruladı. Hareketleri biraz yavaş ve ölçülüydü, sanki aklı başka bir yerdeymiş gibi.

"Neyin var?"

"Çok şey. Patronumu aramalıyım ve mutlaka bir an telefon bulacağım. Beni durduramayacaksın."

"Yani..."

Şimdi o, *Maddox'ın* sözünü kesmişti. "Ve ölümsüz, sen bile sana söylediklerimden sonra benim tuhaf olduğumu düşündün ama bunu neden inkâr ettiğini anlamıyorum."

Maddox saçındaki nemi kuruladı ve havluyu boynuna sardı. "Tuhaf değilsin. Bence güzel, akıllı, cesur ve en önemlisi de lezizsin."

Maddox'ın görüşünü engelleyerek havluyu vücuduna sardı. "Gerçekten mi?"

Güvensizlik içine işlemiş olmalıydı. Kaşlarını çattı, sözlü saldırılarını savurmakta kararlıydı. "Gerçekten." Ellerini Ashlyn'in omuzlarına koydu ve onu kendine çevirdi. Bakışları karşılaştı. "Burada olanların yarısını bilseydin..." Dudaklarını büzdü. Kahretsin, bunu söylememesi gerekiyordu.

"Yani burada ölüm ve yeniden dirilmeden fazlası var, öyle mi?" diye sordu Ashlyn umursamaz bir tavırla.

Çok daha fazlası.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" Kollarını açtı.

Günün geri kalanını onunla geçirmeyi dilemesine rağmen bunu yapamayacağını biliyordu. Hâlâ görevleri vardı; kalesini savunması gereken bir savaşçıydı, şimdi buna her zamankinden daha çok ihtiyaç vardı. Onu yatak odasına götürdükten sonra giyindi. Yerdeki bir gömleği, iç çamaşırını ve eşofman altını alıp ona attı. "Bunları giyin."

Ashlyn hiçbirini yakalayamadı ve onları almak için eğilmesi gerekti. Her hareketinde beyaz havlu kalçalarının üstüne çıktı. Maddox'ın erkekliği sertleşti. Yine. Yorgun olması lazımdı ama değildi. Ashlyn'le birlikteyken değil. Ashlyn onu her şeyiyle heyecanlandırıyordu.

"Yapmam gereken birkaç şey var," dedi onun sorusuna karşılık vermekten çok kendine hatırlatmada bulunmak için.

"Ve sen de beni yanına alıyorsun, öyle mi?" diye sordu Ashlyn kıyafetlere daha sıkı tutunarak.

"Evet ve hayır."

"Ne demek bu?"

Yalan söylemenin bir anlamı yok, diye düşündü. Nasılsa yakında öğrenecekti. "Ben... bazı işleri hallederken seni Danika'yla kilitleyeceğim. Bu şekilde yanında hem bir arkadaşın hem de yeniden hastalanırsan sana bakacak ve bana haber verecek birisi olur."

Ashlyn'in yüzünden önce bir panik dalgası geçti. Sonra öfke. Kaşlarını kaldırdı ve dilinin ucunu dudaklarında gezdirdi. "Bir, beni kilitlemene gerek yok. Sana kalacağımı söyledim ve iki, bana Danika'nın da mı kilit altında tutulduğunu söylüyorsun? O da mı bir tutsak?" Son kelime tiz bir sesle çıktı.

"Evet." Tuhaftı ama bu yanıtın onu daha çok kızdırmasını umuyordu; o dili bir daha görmek istiyordu.

"Ama Maddox, sahip olduğun ilk kadın olduğumu söylemiştin..."

"Onu ben kilitlemedim. Sana yalan söylemedim. Şimdi, bir kelime daha etme. *Lütfen.*" Danika'yı serbest bırakmasını isterse bunu yapardı. Diğerlerine karşı gelerek onun istediğini yerine getirmeyi isterdi. "Giyin yoksa seni odadan çıplak çıkaracağım."

Ashlyn sessizce onu inceledi. Sessizce onun bir şey yapması için yalvarıyordu. Ne için? Maddox bilemiyordu. Bir şey demedi. Diyemezdi. Zaman onun dostu değildi.

"Kararın nedir? Kıyafetli ya da çıplak?"

Ashlyn ona kaşlarını çattı, bu onun ilk gerçek sinir gösterisiydi. Arkasını döndü. Hareketleri sert ve savruktu, havluyu yere bıraktı. Havlu zarif sırtından... yuvarlak kalçalarından... aşağı kaydı. Maddox'ın ağzı sulandı.

"Bu konuda seninle kavga etmem gerek ama etmeyeceğim. Neden biliyor musun?" Cevap vermesi için ona fırsat vermedi. "Sen emrettiğin için değil, Danika'ya bakmak istediğim için!"

Çabucak giyindi, Maddox güzel kıvrımlarını kapadığı için mutlu olmalıydı. Kimse onu göremeyecek, kimse bu hazzı yaşamayacaktı. Ama bu onun da görmeyeceği ve bundan ötürü haz alamayacağı anlamına geliyordu.

"Çok büyükler," dedi ona dönerek.

Haklıydı. Kıyafetler üzerinde çuval gibi durmuştu ama yine de bu şekilde onun sevimli göründüğünü düşündü. Giysilerin altında onu neyin beklediğini biliyordu. Dokunuşunu neyin beklediğini biliyordu ve Ashlyn sadece onundu. "Elimde bir tek bunlar var. Şimdilik bunları giymek zorundasın."

Zihninde bir düşünce belirdi. Torin, siparişlerini Paris'in alması için her zaman bir posta kutusuna göndertirdi. Belki Maddox, Paris'le izlediği o aptal filmlerde gördüğü elbiselerden ısmarlatabilirdi. Kısa kesimli. Belki yüksek topuklar ve biraz da mücevher. Belki... –Paris onlara ne diyordu?– Ashlyn'in istediği seksi iç çamaşırlarından.

"Sonra konuşuruz," dedi Ashlyn, Maddox'ın yanından ayaklarını yere vura vura geçerken. Maddox bunun bir rica değil, emir olduğunu anladı.

"Evet." Gülümsememeye çalıştı. "Konuşacağız."

"Tüm sorularıma yanıt vereceksin. Kaçmak yok." Ashlyn başını kaldırıp gözlerini kısarak ona baktı.

Belki. "Ben yokken uslu ol. Unutma, beni delirtmenin tehlikeli olduğunu sana söyledim."

"Ne, kötü bir kız olursam bana şaplak mı atacaksın?"

Bu tahrik edici yorum onu şaşırttı. Tanrılar aşkına, bu çılgın nereden çıkmıştı? Onu korkak, şaşkın, hasta, tahrik olmuşken görmüştü ama hiç bu kadar enerjik olmamıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, ruh onun direncine karşılık patlamamıştı. Saldırması için Maddox'ı zorlamamıştı. Belki onun da... Hayır. İmkânsız.

Şiddet'in ruhu *gülümsemedi*.

"Ne yapacağımı bilmek istemezsin," dedi sesini bulduğunda, "bu yüzden beni tahrik etme."

Ashlyn parmak uçlarında yükseldi, kulağına vuran ılık nefes Maddox'ı ürpertti. Ashlyn'in sert göğüs uçları göğsüne yaslanmıştı. Bekledi, nefes alamıyor, şimdi ne yapacağını düşünüyordu. Bu çılgının nerden geldiğini bilemeyebilirdi ama onu heyecanlandırdığına emindi.

Ashlyn, "Belki seni tahrik etmeyi seviyorumdur," diye fısıldadı. Kulak memesini ısırdı. "İçerideyken bunu düşün."

Düşünecekti. Ah, evet. Kesinlikle düşünecekti.

tarama: ırmak
düzenleme: vero

On Üçüncü Bölüm

Ashlyn, Maddox'ın onu attığı bir diğer yatak odasının yüzüne kapanan kapısına baktı. Bir diğer hapishane. Ah! Bu adam sinir bozucuydu. Önce ona utanmasını gerektirecek kadar –ki sıcak dilinin muhteşem temasına kadar *utanmıştı*– çılgınca bir haz yaşatmış ve sevecen davranmıştı ama sonra yine sert, kaba ve kararlı savaşçı olmuştu.

Yine de onu arzuluyordu.

Onu başka masum bir kadınla birlikte bir yere kapatmakla tehdit etmişti ki o kadın *zaten* kapatılmıştı. Bu kesinlikle utanç verici bir davranıştı.

Buna rağmen onu arzuluyordu, kulak memesini ısırmış ve duşta başladıkları şeyi bitirmesi için onu tahrik etmeye çalışmıştı. Ama o direnmiş, koridorda ona eşlik edip bir öpücük bile vermeden ya da tek kelime etmeden onu bu odaya atmıştı.

Ve yine de aptal gibi onu arzuluyordu.

Hep hayalini kurduğu şekilde onu kucaklamasını istiyordu. Onunla konuşmasını, onu tanımasını istiyordu. Ve sonra onunla

deli gibi sevişmesini istiyordu! Bu kez her anlamda. Kendilerini hiçbir şekilde tutmadan.

Ona duyduğu arzu çok güçlüydü ama bunu anlamıyordu. Kaba, gizemli ve değişken mizaçlıydı. Cehennemden çıkmıştı. Ama aynı zamanda nazik ve ilgiliydi, ayrıca onun bedeninin başına gelen en iyi şeydi. Ah, evet. Ve o sessizlikti. Sanki bunu unutabilirmiş gibi. Kahretsin!

"Sen de kimsin?" diye sordu kadınlardan birisi aniden.

Düşüncelerinden sıyrılan Ashlyn arkasını döndü. Danika ve yaşları yirmili yaşlardan yetmişe kadar değişen diğer üç kadın ona, aynı kaygı ve ilgiyle bakıyorlardı. Aman Tanrım. Maddox dört kadın mı kapatmıştı? Bu bir ölümsüz haremi falan mıydı?

Eh, senin de kostümün var.

Danika ileri atıldı. "O hasta olan. Benim..." öksürdü, "iyileştirdiğim."

"Teşekkürler," dedi Ashlyn nazikçe. Artık bir yabancı olmayan bu yabancıya başka ne söylenirdi bilmiyordu.

Danika teşekkürünü kabul ederek başını salladı. "Daha iyi görünüyorsun." Biraz şüpheyle tekrar baktı. "Doğrusu, mucizevi bir şekilde daha iyi görünüyorsun."

"Keşke açıklayabilsem ama yapamam. Önce bulantı geçti, sonra gücüm geri geldi. O 'küçük çakıl taşları' işe yaramış görünüyor." Ashlyn de onu inceledi. "Sen de daha iyi görünüyorsun. O güzel yeşil ten renginden kurtulmuşsun."

"Eh, ilk kez ağrı kesici almak için bir adamın üzerine bindim." Danika ellerini kalçasına koydu. "Peki seni bu Hortlak Kalesi'ne getiren nedir? Sen de mi kaçırıldın?"

Ashlyn'in yanıt vermesine fırsat tanınmadı.

Danika'nın daha yaşlı versiyonu olan kadın, "Kim bu insanlar?" diye sordu. "*Onlar* ne? Danika bir tanesinin kanatları olduğundan bahsetti."

Eğer bilmiyorlarsa, onlara bunu söyleyecek kişi Ashlyn olmayacaktı.

Bir süre sessizce durduktan sonra gruptaki en yaşlı olanı, "Kaçış yolunu biliyor musun?" diye sordu.

Konuşurlarken kadınların hepsi Ashlyn'e yaklaşıp etrafını çevirmişti. Ona umutla bakıyorlardı, sanki tüm yanıtları biliyormuş ve onları kötü kaderlerinden kurtarabilecekmiş gibi.

Ashlyn avuçları dışa dönük şekilde ellerini kaldırdı. "Herkes sakinleşsin." *Kaçırılmış*, demişti Danika. Neden Maddox böyle bir şey yapmıştı? "Herhangi biriniz Avcı ya da Yem olabilir mi?" Maddox sesinde bir iğrenmeyle sürekli bu iki kelimeyi söylüyordu.

"Nasıl yani, hazine avcısı gibi mi? Oltadaki yem mi?" Danika kafa karışıklığıyla yüzünü buruşturdu ama yeşil gözlerinde keskin bir parıltı vardı. "Hayır."

"Benim de bir fikrim yok o zaman. Buradaki birisinin bileceğini ummuştum." Geçmişe ait sesler zihnine dolmaya başladı. Birbiri ardına konuşmaları duyuyordu. "Hayır. Hayır, yine olamaz." Renginin solduğunu hissetti, teninden ateş çıkıyor, geride sadece soğuk ve titreyen bir kabuk bırakıyordu. *Nefes al. Sadece nefes al.*

"Sanırım yine hastalanıyor," dedi Danika kaygılanarak. "Yatağa kadar gidebilir misin?" diye sordu Ashlyn'e.

"Ha... hayır. Sadece oturmak istiyorum."

Aniden bir çift el omzuna dokundu, onu sakinleştirerek yere oturttu. Ashlyn gönüllü bir şekilde ona uydu, bacakları onu taşıyamayacak kadar zayıftı. Ciğerlerine kesik bir nefes çekti.

Bizi öldürecekler.

Kaçmalıyız.

Nasıl? İsterik bir kahkaha.

Pencereden atlamamız gerekiyorsa o zaman atlayalım. Bize hastalık bulaştırmak istiyorlar.

Atlarsak ölürüz.

Kalırsak ölürüz.

Ashlyn seslerin bu kadınlara ait olduğunu anladı. Bu odada konuşulan her kelime zihnindeydi şimdi. Kahretsin, sessizliğe alışmıştı. Zindanın dışında kaldığı sürece, huzur içinde olacağını sanmıştı. Çok konuşma yapacak kadar burada kalmadıklarını umut etti.

Büyükbabamı özledim. O ne yapacağını bilirdi.

Ama burada değil, değil mi? Bizim bir yol bulmamız gerekiyor.

Tereyağlı bir çörek ve bir bardak elma suyu burnuna tutuldu. "İşte," dedi Danika nazikçe. "Bunlar işe yarayabilir."

Kim konuşuyor? Bunu kim dedi?

Dani, kiminle konuşuyorsun?

Ah, kimseyle.

Ashlyn ikisini de titreyen elleriyle kabul etti. Konuşmalar üst üste yığılmaya devam etti. Bazen, zindandaki gibi konuşmalar tek taraflıydı. Bu kadınların kiminle konuştuğunu duyamıyordu, sadece başka birisiyle *konuştuklarını* anlıyordu.

Danika'nın, "Eğer, eğer ben bir şifacıysam, annemin, kız kardeşimin ve büyükannemin canını yakmayacağınıza söz verir misin? Onlar yanlış bir şey yapmadı. Büyükbabama veda etmek,

her şeyden biraz uzaklaşmak için Budapeşte'ye gelmiştik. Biz... dediğini duydu.

Ama bundan önce söylenen şeyi duymamıştı. Ya da ondan sonrakini? Neden?

Bu adamlar ölümsüzdü ama daha önce ölümsüz yaratıkların konuşmasını duymuştu. Vampirlerin, *goblin*'lerin, hatta biçim değiştirenlerin. Neden buradaki iblisleri duymuyordu ki? Danika'nın konuştuğu kişi de onlardan biri olmalıydı.

Ashlyn ekmekten bir parça koparıp bir yudum elma suyu içerken yeni konuşmaları duymazdan gelmeye çalıştı. Meditasyon yaptı. Kadınlar onunla konuşmaya çalıştı ama Ashlyn yanıt vermedi. Dikkatini dağıtan çok fazla ses vardı.

Kadınlar birer birer pes ettiler. Kaç dakika ya da saat geçtiğini bilmiyordu. Pek çok kez neredeyse Maddox'a seslenecekti ama bu isteğini bastırıp ağzına kan tadı gelene kadar dilini ısırdı. Yapacak işlerinin olduğunu söylemişti. Ayrıca yük olmak istemiyordu. Onu sıkmak istemiyordu.

Bunun için buraya geldin, diye hatırlattı kendine. *Bu adamlardan güçlerini kontrol etmeni öğretmelerini istemek için, bu onların canını sıkman anlamına gelse bile.*

Ama bunlar Maddox'ın hayatına gerçekten girmesinden önceydi. Şimdi –kaba saba olsa bile– onun sevgilisi olmak istiyordu, hasta bakıcısı değil. Yine.

Sen bir... bir... ses duyuyorsun. Zihninde, öyle mi?

Evet.

Ve kendi sesin değil?

Belki, muhtemelen. Bilmiyorum.

Neyse ki mırıltılar durmuştu, Ashlyn nihayet kendine geldi. Rahatladı ancak birkaç küçük yeni şey öğrendiğini itiraf etmeliydi. İlk ve en önemlisi: Danika avcıları *duymuştu*, onlardan ailesine bahsetmişti.

"Avcılar," dedi Ashlyn bakışlarını kaldırarak. Danika odadaki tek pencereden dışarı bakıyordu, hiçbirinin aralayamadığı pencereden. Ashlyn açmaya çalışıp başarısız olduklarını da duymuştu. "Nedir onlar? Bu kez bana yalan söyleme. Lütfen."

Şaşıran Danika sıçrayarak dönüp elini kalbine koydu. "Daha iyisin, ha? Neden sana güvenelim? Bu adamlar için çalışıyor olabilirsin. Seni buraya bizden bir şeyler öğrenmen için göndermiş olabilirler. İstediklerini öğrenince de o adamlar içeri dalıp bizi öldürebilirler."

"Doğru." Ne de olsa bu kadınlar sadece onun hasta olduğunu ve düşmanlarına sokulduğunu biliyorlardı. "Ama sen beni kurtardın. Neden sana zarar vermek isteyeyim ki?"

Danika ona baktı ama bir şey demedi.

"Sizi tuzağa düşürmeyeceğime ve incitmeyeceğime güvenmek zorundasın. İkimiz de aynı durumdayız."

"Peki ya o öfkeli olan? Maddox. Flörtün."

Flört, bunun için kullanacağı bir kelime değildi. Ashlyn, Maddox'la bir restoranda mum ışığında oturup şarap içerken hafif müzik dinlediklerini hayal etmeye çalıştı. Hafifçe gülümsedi. "Belki. Ne olmuş?"

"Bu da seni onlardan birisi yapar."

"Değilim," diye ısrar etti. "Daha yeni geldim. Aslında dün geldim."

Danika'nın gözleri büyüdü, altın rengi kirpikleri aynı tondaki kaşlarına değiyordu. "İşte şimdi yalan söylediğini biliyorum. Sana özen gösteriyor, bu çok açık. Hiçbir erkek daha yeni tanıdığı bir kadına bu kadar şefkat göstermez."

Evet, şefkatliydi. Evet, nazikti. Sevecendi. Kesinlikle tatlıydı. Tanıdığı en yabani adam, alnını silmiş, yüzünü temizlemişti. "Bunu da açıklayamam. Yalan söylemiyorum ama."

Bir dakikalık sessizlik oldu.

"İyi." Danika omuzlarını umursamaz bir tavırla silkti. "Avcıları mı öğrenmek istiyorsun, söyleyeceğim. Gerçi önemli bir bilgi değil." Nefes alıp verdi. "Kanatlı adam, Aeron, beni şehre götürdüğünde bir grup adamı gördü. Asker gibi silahlılardı ve sanki görünmek istemiyorlarmış gibi arka sokaklarda sinsice dolaşıyorlardı."

O ana kadar bunlar bir şey ifade etmedi.

"Aeron, *Avcılar*, diye mırıldandı ve bir hançer çıkardı." Danika'nın yumuşak ses tonunda öfke belirmeye başlamıştı. Bu kesinlikle sevdiği anılarından değildi. "Beni taşımıyor olsaydı kesinlikle onlarla savaşacaktı. Öyle söyledi. Ayrıca o adamların onu ve arkadaşlarını öldürmeye gelecekleri söyledi." Son cümleyi, Aeron'ın tehlikeli, derin ses tonunu ve mimiklerini taklit ederek söylemişti. Ashlyn içinde bulundukları bu sıkıntılı duruma rağmen neredeyse gülümsüyordu. "Savaşmalarını istedim çünkü dikkati dağılacaktı ve ben de kaçabilecektim. Ama savaşmadılar. Bizi görmediler bile."

Ashlyn kaşlarını çattı. Ölümsüzlerin Avcıları. Enstitü için yaptığı şey de bu değil miydi? İnsan olmayanları bulmaları ve avlamaları için konuşmaları dinliyordu. *Dur bakalım. Enstitü inceler, gözlemler, ihtiyaç olduğunda yardım eder ve sadece tehdit olduğunda eyleme geçer.*

Bu düşünceyle rahatladı. Buldukları yaratıklarla uğraşırken personel kesinlikle bilimsel davranıyordu, saldırgan değil.

Ama ona karşı her zaman adil değillerdi.

Ona karşı yapılan ilk girişimin sebebi, personelden birisinin bir çocukla yaptığı konuşmayı tesadüfen duymasından kaynaklanmıştı. O tatlı, masum, küçük kızın aklını çelmiş... onu tehdit etmiş... ona korkunç şeyler yapmıştı. Durumdan rahatsız olan Ashlyn adamı ele vermişti. Adam da onu silahla vurmaya çalışarak intikam almaya çalışmıştı. Her zaman yanında duran McIntosh onu yere yapıştırarak hayatını kurtarmıştı.

İkincisinde az kalsın, gizli kaçamağını sır olarak saklamak isteyen bir kadın tarafından sırtından bıçaklanacaktı. McIntosh bir kez daha onun korumalığını yapmış, önüne geçerek bıçağın tadına kendi bakmıştı.

Üçüncü ve son olarak, yaklaşık on bir ay önce zehirlenmişti. Şans ondan yanaydı. Zehrin çoğunu kusmayı başarmıştı. Ah, güzel anılar. Birisinin gizli kalması uğruna öldürmeye istekli olacağı hangi sırra ortak olduğunu şimdiye kadar öğrenememişti.

McIntosh onu korumak için gücü dâhilindeki her şeyi yapmıştı. Ama bazen bu da yeterli olmuyordu, bu yüzden kendisinden başka kimseye güvenmemeyi öğrenmesi gerekmişti ki bu durumda, Maddox'a güvenmek istemesi çok daha kafa karıştırıcıydı.

"Aeron, ah, senin için kötü şeyler söyledi," dedi Danika düşüncelerini dağıtarak.

Ashlyn şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Benim hakkımda mı? Neden?"

"Senin bir Yem olduğunu söyledi, bu da her ne demekse."

Konuşurken Ashlyn'in omuzları çöktü. "Maddox da bana öyle söylüyor. Ne olduğunu hâlâ bilmiyorum." Anlamadığı bir şeyi nasıl çürütebilirdi? Tabii... bir dakika. Ölümsüzleri sinsice izleyen avcılar konusunda haklıysa, o zaman yem de tuzak oluyordu. Avcıların ölümsüzün önüne çıkardıkları bir yem, onu tuzağa düşürebilirdi.

O... o... pislik! Buraya yardım istemek için gelmişti, ağa takılıp öldürülmesi için değil. "Sersem!" diye hiddetlendi.

"Hey, doğru konuş," diye tersledi Danika.

"Sana demedim. *Kendime* dedim." Maddox'ın onu öpmesine, parmaklarının ve dilinin içine girmesine izin vermiş, daha fazlası için delirmişti. Ve tüm bunlar olurken onun alçakça, ihanet edebileceğini düşünmüştü Maddox. Muhtemelen onun kolay elde edildiğini de düşünmüştü, bu yüzden bakire olmasına şaşırmıştı.

Utanç gözyaşları gözlerini yaktı.

"Seni kandırdılar, ha?" diye sordu Danika nazikçe.

Başını salladı. Maddox biraz olsun onu istemiş miydi yoksa sözde kötü planını öğrenmek için mi onu baştan çıkarmıştı? İkincisinin söz konusu olduğunu düşündü ve canı yandı. Derinden. Kaç kez onu suçlamıştı ya da gözlerindeki kuşkuyla onu sorgulamıştı?

Başladıkları işi bitirmek için onu acemice baştan çıkarmaya çalışmasına, bu yüzden bu kadar kolay karşı koymuştu. Onu bu yüzden buraya terk etmişti. *Sersem!* diye düşündü yine. Evet, tam bir sersemdi. Erkekler üzerinde deneyiminin olmaması onun kabahatiydi. *İşte sebebi buydu!* Hepsi pislikti. İnsanları kullanıp baştan çıkarırlardı.

"Bana duyduğun sesten bahset," dedi Danika'ya. Aklından Maddox'ı çıkarmak, hayal kırıklığı ve kırgınlığı yüzünden hıçkırıklara boğulmamak için her şeyi yapardı.

Danika'nın yüz ifadesi buz kesti. "Sana sesten bahsetmedim. Bizi izliyorlar, değil mi? Burada bir yerde kamera mı var?"

"Bilmiyorum." Ashlyn dizlerini kendine çekti ve çenesini üzerine dayadı. "Belki bir kamera vardı ya da yoktu. Tylenol'e şaşırdıkları düşünülürse, kamerayı nasıl kullanacaklarını bilip bilmediklerinden emin değilim. Her neyse, sesi bu şekilde öğrenmedim zaten."

Danika'nın da Ashlyn'inkine benzer bir yeteneği mi vardı? Ashlyn kendine benzer birisiyle hiç karşılaşmamıştı ama burada beklenmeyen şeylerle karşılamayı öğreniyordu. "Hikâyenin geri kalanını anlat. Lütfen. Bu işte beraberiz. Birbirimize yardım edebiliriz."

"Anlatacak bir şey yok." Danika duvarları eliyle yoklayarak odayı arşınladı. "Deliriyorum. İtiraf etmemi istediğin şey bu mu? Bu sabah herifin birisi kafamın içinde konuşmaya başladı. Oldukça aydınlatıcı birkaç konuşmamız oldu."

Tek bir ses. Sadece bir adamın. Kadın ve erkek, birçok ses değil. Ashlyn'in yeteneğinden değildi. "Anlat bana," diye üsteledi yine. Sorusunun arkasından gelen sessizlikte midesi guruldamaya, rahatsız edici bir konçertoya başladı. "Ne söyledi sana?"

Danika kaşlarını çatarak süslü bir şekilde tabağa konan peynirden bir parça kopardı. Bir parça da Ashlyn'e fırlattı, bu sırada her ihtimale karşı ailesine kamera aramalarını emrediyordu. "Bizi burada tutanlarla ilgili bilgi istedi."

"Ne gibi?"

"Günlük yaşamları, kullandıkları silahlar ve kaledeki güvenlik sistemi gibi." Güldü ama sesinde neşe yoktu. "Sanırım olanlarla zihnimin baş etme şekli bu."

Ashlyn böyle düşünmüyordu. Bu sorular fazlasıyla istilaya yönelik, fazlasıyla özeldi; bir askerin düşmanını alt etmek için öğrenmek isteyeceği türden bilgilerdi.

O zaman... Bu adamlarla ilgili bilgileri Danika değilse kim istiyordu? Üstelik kimin bir bedene ihtiyaç duymadan böyle bir şey sorma gücü vardı?

"BU PİSLİKTEN BIKTIM ARTIK," DİYE GÜRLEDİ Paris. "Sadece bugün koştura koştura buraya gelmektense kasabada kalmak ve becerdikten sonra dinlenmek istedim. Hey, ben Lucien gibi ışınlanmıyorum." Televizyon ekranının önüne geçti ve en sevdiği *Xbox* oyununu açtı. Çıplak çamur güreşi. Yüzü parlamıyordu. "Bu kez ne için toplandık? Ve bilginiz olsun, hiç Avcı görmedim."

"Çünkü tüm gördüğün olası seks partnerlerin," diye yanıtladı Aeron.

"Bunda kötü bir şey mi var?" diye sordu Paris istifini bozmadan.

"Tartışmayı bırakın," dedi Lucien. "İlgilenmeniz gereken işlerimiz var ve duyacaklarından kimsenin hoşlanmayacağını biliyorum."

Maddox koltukta arkasına yaslandı ve eliyle yüzünü sıvazladı. Şiddet, sıcak ve karanlık bir şekilde içinde dolaşıyordu. Her zamankinden daha sıcak, her zamankinden daha karanlıktı. Onu zar zor zapt edebiliyordu. Ashlyn'den uzak kalmaktan hoşlanmamıştı.

Onu yatağa çekmeye çalışan kadından. Geri çevirdiği kadından. Ne tür bir salak onun gibi bir kadını geri çevirirdi?

Tanrı aşkına, Ashlyn onu istemişti. Onu deli gibi istemişti. Maddox da onu. Hâlâ istiyordu. Kıvrak bedeninin onunkine dolanmasını istiyordu, ağzının ya da erkekliğinin onun kadınlığında olmasını. Seçici değildi. Çığlıklarını kulaklarında, tatlı tadının ağzında olmasını istiyordu.

Şansı varken ona sahip olmalıydı. Bunun yerine Lucien'ın odasındaki barikatları kaldırıp onu orada bırakmıştı. Maddox'a göre kapının mükemmel bir kilidi vardı, geri kalanı aşırıya kaçmak olmuştu. Odasını topladıktan sonra televizyon odasına çağrılmıştı. Görünüşe bakılırsa, kötü haberlerden başka paylaşılacak bir şey yoktu.

"Anlat onlara, Aeron," dedi Lucien iç geçirerek.

Aeron durdu. Sonra, "Kuşku'nun konuşmalarını hissettim. Pek etkin değil. Henüz." Duvardan destek aldı. Bu itirafı noktalamak ister gibi arkasındaki taşa yumruk attı. "Kontrol edilebilir ama ne kadar süreceğinden emin değilim."

"Artık insanların kokusunu alabiliyor ve bu kokular burnundan çıkmıyor," dedi Reyes.

Maddox adamın ses tonundaki öfkenin nedenini merak etti.

Paris'in rengi attı. "Kahretsin. Bu çok çabuk oldu."

"Kimse bunu benden daha iyi bilemez," diye yanıtladı Aeron.

Maddox homurtusunu bastırdı. O ve diğerleri daha ne kadar sabretmeye zorlanacaklardı? Az önce kasabada saklanan Avcıların olduğunu öğrenmişti. Aeron'a göre atalarından çok daha güçlü ve yetenekli görünüyorlardı.

Ashlyn kendi yeteneğinden bahsetmesinden sonra Maddox, Avcıların *Ashlyn* için de burada olup olmadıklarını düşünmek zorundaydı. İşi insan olmayan yaratıkları dinlemek olan bir kadın, değerli bir araçtı. Bu düşünce, iblisini kızdırıp ikisinde de işkence etme, sakatlama ve *öldürme* isteği doğurdu.

"Onları incitmeden daha ne kadar dayanabilirim, emin değilim." Aeron ensesini sıvazladı. "Zihnimde şimdiden kanlı bedenler görüyor ve bundan zevk alıyorum." Son cümlede sesi çatladı. Hafif bir değişimdi ama oradaydı.

"Kimsenin bir fikri var mı?" Reyes bıçağını havaya fırlattı, yakaladı ve yine attı. "Onları kurtarabilecek bir şey."

Sessizlik.

"Bununla ilgili konuşmanın bir anlamı yok," dedi Torin sonunda. "Olmayan bir çözümü arayarak sadece kendimize işkence ediyoruz. Titanlara yaklaşamayız; bize hemen başka bir lanet gönderirler. Kadınları serbest bırakıp onlara saklanmalarını söyleyemeyiz. Sadece Aeron onları takip etmek zorunda kalır. Bu yüzden bence bırakalım, Aeron işini yapsın."

Reyes ona baktı. "Bu senin için bile biraz duygusuzcaydı, Hastalık."

Aeron'a Ashlyn'i öldürmesi emredilseydi ne yapardım, diye düşündü Maddox. Bu yeni tanrıların zalim olduklarını öğrendiğinden, böyle bir emri tereddütsüz vereceklerinden şüphesi yoktu. Haykırarak ayağa fırladı ve en yakınındaki duvara yumruğunu geçirdi.

Herkes sustu.

Bu kendini iyi hissettirmişti, bu yüzden bir daha vurdu. Ve bir daha. Elleri Aeron'la olan kavgasından sonra daha yeni iyileşi-

yor, dolayısıyla bu darbelerin ona bir yardımı olmuyordu. Ruh da kendini gerçekten Ashlyn'e bağlanmış hissediyor olmalıydı çünkü onu kaybetme düşüncesiyle o da bir şeyleri öldürmeyi istemişti. *Git onu al. O bizim. O bize ait.*

Daha önce o ve ruh neredeyse hiç aynı fikirde olmamıştı. İnsan ve canavar, biri diğerine karşı. Ortak bir arzuyu paylaşmak şoke ediciydi. Duvara bir yumruk daha attı ve taş ufalanarak yere döküldü.

"Bakıyorum da küçük kadın bizi sakinleştirmiyor," dedi Torin hafif bir kahkaha atarak.

Maddox arkasına döndüğünde Aeron ile Lucien'ın anlamlı bir şekilde bakıştıklarını gördü. "Ne var?" diye tersledi.

Lucien tüm masumiyetiyle ellerini kaldırdı.

"Hiçbir şey," dedi Aeron. "Sadece... hiçbir şey."

"Sana kaç kere söylenmesi gerekiyor? O bir Yem, adamım." Reyes hançerini son kez havaya fırlattı ve ucu Maddox'ın omzunun az üstündeki yere saplandı. "Bunu sen de biliyorsun."

"Bilmiyorsan aptalsındır," dedi Aeron rahat ses tonunu koruyarak. "Belki diğerlerini öldürürken senin değerli Ashlyn'ini de öldürürüm, böylece üzerindeki büyüyü bir kerede kaldırmış olurum."

Tam bu sırada ruh aniden patladı, tamamen onu ele geçirdi. *Kimse kadınımızı tehdit edemez.* Kimse. Görüşünü önce siyah noktalar kapladı, ardından hızla kırmızıya dönüştüler.

"Ah, kahretsin" dedi Lucien. "Yüzüne bakın. Sen daha iyi anlarsın, Aeron."

Masaları devirip sandalyeleri tekmeleyen Maddox, Aeron'a doğru gitmeye çalıştı. Ardında büyük bir yıkım bırakmıştı; plazma ekranı tutup yere fırlatınca televizyon darmadağın oldu.

Oyunu kapanan Paris, "Hey," diyerek karşı koydu. "Tam kazanıyordum."

Zihninden tek bir kelime geçiyordu: Öldür. Öldür, öldür, öldür. Öldür. Karşısına çıkacak kadar aptal birisinin vay haline. Aeron'a ulaşınca, adam çoktan bıçaklarını kınından çıkarmıştı. Maddox'ın silaha ihtiyacı falan yoktu: O pisliğin canına çıplak elleriyle okuyacaktı. Ellerine kan bulanmasını, kemiklerin dağılmasını istiyordu. Aniden Ashlyn'in yüzü zihninde belirdi.

Başını geriye atmış, ıslak, altın rengi saçları sırtına düşmüş. Su damlaları karnından damlar ve göbek deliğine girerken. Zevkle tüyleri ürperiyordu.

Reyes ve Lucien üzerine atlayıp onu yerde sürükledi. Ashlyn birden aklından uçtu. Haykırdı, o kadar yüksek sesli bağırmıştı ki camların çatlamasını bekledi. Yumruklar uçuştu; onunkiler, onlarınkiler, bilmiyordu. Birisi karnına dizini geçirmişti; nefesi kesildi ama durmadı.

Öldür. Öldür.

O kadar kana susamıştı ki kesici dişleri olsaydı onları ısırırdı. Birisini tamamen kuruturdu. Çizmeli ayağını kaldırıp birinin yanağına tekme attı. Bir feryat duyunca tatminkârca homurdandı.

"Kahrolası bacaklarını tutun."

"Tutamam. Kollarını tutuyorum."

"Onu yere ser, Paris."

"Tabii. Bunu yaparken kıçımdan da elmas çıkarmamı ister misin?"

Maddox çenesine bir yumruk yedi. Dişleri takırdadı ve arzuladığı kanın tadına baktı.

"Bu, oyunumu mahvettiğin için." Paris. "Bunny, Electra'ya yağ sürmek üzereydi."

"Seni öldüreceğim. Ben..." Ashlyn'in zevkten sırılsıklam görüntüsü bir kez daha gözünün önüne geldi. Ağzına alıp kadınlığının her damlasını yalarken zevkten dört köşe olmuş halde başını arkaya atmıştı.

Ona vurulduğunu fark ederek sakinleşti. Ne yapıyordu? Ne yapıyordu? Kan dökmek, öldürmek istemiyordu. İstemiyordu. O bir canavar değildi. O, Şiddet değildi.

Aniden yaptıklarından utandı. Kendini daha fazla dizginleyebilmeliydi. Daha iyisini yapabilirdi.

Nefes nefese kalmıştı, oturmaya çalıştı. Adamlar onu daha sıkı tuttular. Onları zorlamadan rahatladı. *Daha fazla yok*, diye yemin etti. *Arkadaşlarıma daha fazla saldırmayacağım.*

Şiddet, *Ashlyn'i korumalıyız*, diye hırladı.

Koruma arzusu? İblis?

Koruyacağız, ama bu şekilde değil. Böyle olmaz. Ruha ne kadar teslim olursa o kadar Şiddet oluyordu. Ruh onunla şevkle savaşmayı ne zaman bırakmıştı?

Yalnız olduğu bazı zamanlarda, bir insan olarak doğsaydı yıkımın aklına gelecek en son şey olacağını düşünmekten zevk alırdı. Evlenirdi, sevecen bir eşi ve oyma işini yaparken yanında gülüp oynayan çocukları olurdu. Mobilya oymak; sandıklar, dolaplar, yataklar yapmak bir zamanlar ona büyük zevk verirdi.

Yarattığı her şeyi yok ettiğinden beri bu hobisini bırakmıştı.

"Hareket etmeyi bıraktı," dedi Reyes şaşırarak.

"Ruhu göremiyorum," dedi Aeron. Kafası karışmıştı.

"Hey. Onu zincirlememiz bile gerekmedi," dedi Paris.

"Bu bir ilk," dedi Torin. Hâlâ gülüyordu.

Onu bırakıp hep birlikte geri adım attılar. Maddox başını salladı, düşüncelerini netleştirmeye ve az önce olanları anlamaya çalışıyordu. Şiddet onu ele geçirmiş ama karşısına çıkan herkesi öldürmemişti. Onu zapt etmek için arkadaşlarının bağlaması bile gerekmemişti.

Dikkatli bir şekilde oturdu ve odaya baktı. Tam bir yıkım duruyordu karşısında. Ahşap eşyalar parçalanmış, yastıkların içi boşalmış, siyah televizyon kırılmıştı. Evet, ele geçirilmişti.

Kafa karışıklığıyla kaşları kalktı. Genellikle sıkı bir dayak yiyip zincirlenmesi ya da Acı ve Ölüm onun için gelene kadar yatakta bekleyebilmesi için dövülmesi gerekirdi. Yine de Ashlyn'i düşünmek onu tamamen sakinleştirmişti.

Nasıl?

"İyi misin şimdi?" diye sordu Reyes.

"Evet." Sesi boğuk, pürüzlü çıkmıştı. Birisi boğazını sıkmış olmalıydı.

Ayağa kalıp tökezleyerek koltuğa gitti. Artık minderler yoktu tabii ama umurunda değildi. Yayların üzerine oturdu. Ağırlığının altında koltuk gıcırdadı.

"Neyse ki Torin nasıl yatırım yapacağını biliyor," dedi Paris, Maddox'ın yanına oturup etrafına bakarak. "Biraz müsriflik olacak ama yeni mobilyalar alma vaktimiz gelmiş gibi görünüyor."

"Nerede kalmıştık?" diye sordu Lucien önlerindeki meseleye odaklanmaları için. Alnında birkaç dakika önce orada olmayan bir kesik vardı.

Maddox biraz suçluluk duydu. "Özür dilerim."

Lucien şaşkınlıkla gözlerini kırptı ama başını sallayarak özrü kabul etti.

"Kadınlar," diye homurdandı Reyes, Maddox'ın yanına otururak. "Biraz daha zaman verelim, derim. Bazılarımızın aksine..." Maddox'a sert bir bakış attı, "...Aeron şu anda ruhu kontrol altında tutuyor, hareketlenmeye başlamış olsun olmasın."

"Katılıyorum." Lucien ters dönmüş bilardo masasına doğru yürüdü, üzerinden gül kokusu yükseliyordu.

Güzel bir kokuydu ama Ashlyn'inki kadar iyi değildi, onunki gizem ve ay ışığıyla karışmış balımsı bir kokuydu. Ashlyn... Onu düşününce yine sertleşmişti. Şansı varken ona sahip olması gerektiğini düşündü yine. O sıkı, ıslak kadınlığına girmeliydi.

"Ah, ben de sana yakın oturduğum için mutluyum ama *senin* bundan bu kadar hoşlanacağın konusunda hiçbir fikrim yoktu," diye mırıldandı Paris.

Yüzyıllardır ilk kez, Maddox yanaklarının kızardığını hissetti. "Senin için değil."

"Tanrılara şükürler olsun," dedi arkadaşı.

"Tanrılardan bahsetmişken, Maddox, diğerlerine duyduğun sesten bahsetmen için uygun bir zaman olabilir," dedi Lucien.

Maddox onlara daha fazla sıkıntı vermek istemiyordu ama başka seçeneği yoktu. "Pekâlâ. Birisi bana geldi, yani kafama ve bana sizleri bu gece mezarlığa silahsız olarak göndermemi emretti."

Lucien, Aeron'ı işaret etti. "Sen bu yeni tanrıları bizden daha iyi biliyorsun. Bundan ne sonuç çıkarıyorsun? Bu, Titanların yapacağı bir şey mi?"

"Onlar üzerinde uzman değilim ama sanmıyorum, hayır. Silahlar konusunda kaygılanmaları için bir sebep yok. Avcılarla savaşırken yararlı olabilirler ama tanrılarla savaşta silahlar başarısız olur."

Paris sevinçle bağırdı ve herkes ona şaşkın bir bakış attı. Savaşçı, mahcup bir tavırla omzunu silkti. "Mini televizyonumda oyunuma geri döndüm, böyle bir şey olursa diye onu gizli bir köşeye atmıştım."

Maddox gözlerini devirdi.

"Bu sesin bir Avcı'ya ait olduğunu farz edelim," dedi Lucien onları esas konuya getirerek. Yine. "Dehşet verici bir yeteneği olan bir Avcı'yla uğraştığımızı gösterir bu. Ve tek başına çalışmadığını da hesaba katarsak arkadaşlarının da benzer güçlere sahip olup olmadığını düşünmeliyiz."

Aeron, "Biz sadece ölümlülerden daha güçlüyüz ama onlar bile zaman zaman bizi incitmeyi başardılar. Şimdiyse, büyük olasılıkla mezarlığa bir tuzak kuruldu." Maddox her birine sırayla baktı. "Ben gidemem, ölü olacağım ama benim dışımda herkes gidebilir. Tuzağı onların aleyhine çevirebilir ve *onları* öldürebilirsiniz."

Lucien başını salladı. "Geceyarısı Reyes ve ben seninle burada olacağız. Torin de ayrılamadığına göre, geriye Paris ve Aeron kalıyor. Olasılıkları bilmediğimiz için ikisini de savaşa gönderemeyiz."

"O zaman şimdi gidelim," dedi Maddox. Kaleden çıkmaktan nefret ediyordu ama bunu yapardı. Ashlyn'i korumak için her şeyi yapardı. Eğer bu yeni Avcı soyu ona zarar verecekse... "Geceyarısına daha yedi saat var. Bu da savaşıp geri dönmemiz için yeterli bir süre."

Herkes sessiz bir şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Maddox daha önce şehre gitmeyi hiç önermemişti.

"Birisinin burada kalıp kadınları koruması lazım," dedi Reyes sonunda.

"Katılıyorum." Ashlyn'i burada tek başına, savunmasız bir şekilde bırakamazdı, bırakmazdı. Ya bir daha hasta olursa? Ya Avcılar kaleye girebilmeyi başarır ve ona zarar verirse?

"Pekâlâ, ben katılmıyorum." Lucien ikisine özür diler gibi gülümsedi. "Avcıları öldürmek, kadınları korumaktan daha önemli."

Yakında ölecekler nasılsa. Hepsi zaten bunu düşünüyordu, yüksek sesle ifade etmenin bir gereği yoktu.

Reyes ellerini yumruk yaptı. Maddox dişlerini gıcırdattı.

"Birisinin arkada kalıp onları koruması lazım, yoksa bensiz savaşırsınız." Aeron Gazap ve Lucien da Ölüm olabilirdi ama kimse Şiddet gibi dövüşemezdi. Onu savaşa götürmek zaferi garantilerdi.

"Peki, sensiz gideriz," dedi Lucien, ses tonunda kendinden emin bir hava vardı.

Öyle olsun. Ashlyn'i korumasız bırakmayacaktı. Kale güçlendirilmişti, evet ama bu, bir düşmanı yaralayıp onu etkisiz kılamazdı. Ashlyn'i tehlikeden uzaklaştırıp güvenliğini sağlayamazdı da. "Zaferinizi garantilemek için ne yapmayı düşündüğünüzü söyleyin."

Duraksama. Lucien ve Aeron birbirlerine gergin bir bakış attılar. Kimse yorum yapamadan önce Lucien eğildi ve Maddox'ın çırpınışları sırasında yere yuvarlanmış olan uzun bir kâğıt rulosunu aldı. Kanepeye doğru uzun adımlarla yürüdü ve ruloyu açıp koltuğun koluna yerleştirdi. "Bunu sehpada yapsak daha iyi olurdu," diye mırıldandı. "Hatta bilardo masasında. Ama şansa bak, sen ikisini de devirip kırdın."

"Özür dilemiştim," dedi Maddox artan suçluluk duygusuyla, "ve yarın onları onaracağım."

"Güzel." Lucien kâğıdı işaret etti. "Gördüğünüz gibi bu, şehrin planı. Siz başka şeylerle meşgulken, biz plan yaparak bu terk edilmiş alanda bir tuzak kurmaya karar verdik." Parmağıyla güneydeki tümsekli bir alanı gösterdi. "Burada tepeler var ama ev yok, dolayısıyla saldırmak için mükemmel bir yer. Burada bekleyip Avcıların peşimizden gelmesini sağlayacağız.

"Bu kadar mı? Planınız bu mu?"

"Evet, bu ve onları öldürmek." Lucien'ın gözleri tehdit edercesine parıldarken gül kokusu daha da güçlendi. "Bu iyi bir plan."

"Gelmeyebilirler. Mezarlıkta olabilirler."

"Gelecekler," diye ısrar etti Lucien.

"Nereden biliyorsun?"

Lucien durup bir kez daha Aeron'a baktı. "İçimde öyle bir his var."

Maddox homurdandı. "İçindeki his yanılıyor olabilir. En azından siz gitmeden önce tepeyi güçlendirmeliyiz ki, siz yokken ben öldüğümde kimse buraya sızmasın."

"Pekâlâ," dedi Lucien iç geçirerek. "İşe koyulalım."

tarama: ırmak
düzenleme: vero

tarama: ırmak
düzenleme: vero

On Dördüncü Bölüm

Taverna Oteli, Budapeşte

Kuşku'nun muhafızı Sabin yatağına uzanmış, süitinin bembeyaz tavanına bakıyordu. New York'tan Budapeşte'ye tek bir amaç için gelmişti: Pandora'nın kutusunu bulmak ve onu yok etmek. Tamam, iki amaç. Şimdiye kadar şansı yaver gitmemişti. Ama binlerce yıl önce onlardan ayrılan savaşçıları *bulmuştu*. Bir zamanlar yanında savaşan adamları. Bir zamanlar sevdiği adamları.

Şimdi ondan nefret eden adamları.

İç geçirdi. Buraya geleli üç gün olmuştu, Paris'i orada burada görmüştü ama henüz kendini ona göstermemişti, alacağı tepkiden emin değildi. Görünce saldırır mıydı, yoksa vefasız bir oğul gibi ona sarılır mıydı?

Kahretsin, neredeyse bunu öğrenmekten korkuyordu. Arkadaşları Baden'ın ölümünden sorumlu olan Avcılardan intikam almak çabasıyla Atina'yı yok etmeye çalışırken onu durdurmak isteyen Aeron'ın neredeyse kellesini uçuruyordu.

Buraya geldiğinden beri, bir zamanlar kardeş olarak düşündüğü ama şimdi bir yabancı olan savaşçılar hakkında her şeyi öğrenebilmek için Sabin birkaç kez aralarına çaktırmadan sızmaya çalışmıştı. Hiçbir şey ele vermemişlerdi. Bu yüzden dikkatini onların etrafındaki insanlara çevirmişti. Sadece bir tanesi onu duymuştu. Bir kadın. Gerçi o da yeni bir bilgi vermemişti.

Tüm bildiği altı savaşçının hayatta olduğu, tepedeki devasa kalede yaşadıkları ve tepeden tırnağa silahlı olduklarıydı.

Bunu da bir ay önce sorguladığı bir Avcı'dan öğrenmişti. Aynı Avcı ona büyük bir isteksizlikle Pandora'nın kutusunu aradıklarını da söylemişti. Kutuyu bulmak demek, Karanlığın Efendileri'nin sonu anlamına gelirdi çünkü iblisler kutunun içine hapsolacak ve savaşçılar da onlar olmadan yaşayamayacaklardı.

Görünüşe bakılırsa, Avcılar haftalardır kaleyi fethetmeyi ve içindeki savaşçıları esir almayı planlıyorlardı ama henüz bir giriş yolu bulamamışlardı. Sabin'i yok etmekten çok, sorularla esir etmek istemişlerdi. Savaşçılar kutunun nerede olduğunu biliyorlar mıydı? Umurlarında mıydı? Bugünlerde Avcılarla ilgili ne hissediyorlardı? Bir kere savaştan kaçmışlardı. Yine kaçarlar mıydı?

Bir kez daha iç geçirdi. Bunun üzerinde daha sonra düşünecek zamanı olacaktı. Şu anda, çözülmesi gereken başka bir gizem vardı. Muhafızların değişmesi. Müdahale etmeyen Yunanlardan kontrol manyağı Titanlara, işte bu beklemediği bir sıkıntıydı.

Bu yeni tanrıları bilmiyordu ama onlardan hoşlanacağını düşünmüyordu. Onu çağırıp tanıdık olmayan yüzlerden oluşmuş bir çemberin içinde dururken sorularını yanıtlamaya zorladıklarında tüm ilahî güçlerde savaş ve egemenlik söylentileri dolaşıyordu.

En büyük hedefin ne?

Neye ulaşmayı arzuluyorsun?

Ölmekten korkuyor musun?

Neden diğerlerini değil de onu çağırmışlardı, bilmiyordu. Gerçekten artık hiçbir şey bilmiyordu. Maddox'ın diğerlerine mezarlığa gelmelerini söylediğinden bile emin değildi.

Gelmelerini umdu. Varlığından haberdar oldukları zaman, avantajlı tarafın kendisi olmasını istiyordu.

Keşke yalan söyleyebilseydim... O zaman her şey daha kolay olurdu.

Ama Sabin yalan *söyleyemezdi*, bunu denediği takdirde iblis delirir ve Sabin kendinden geçerdi. Bu, günaha tuhaf bir karşılıktı ama buna engel olamıyordu. Tek yapabildiği, düşüncelerini başkalarının zihnine yansıtabilmek, onları güvensizlik ve kaygıyla doldurarak soru ve gözlemlerden oluşan bir kuşku ağı dokumaktı.

Ne sorular ne de gözlemler yalandı, değil mi?

İblisinin ona bahşettiği lanet kuşkuydu. Sabin, Maddox'ın insan kadın için dua ettiğini duymuştu ve zihnine girerek, kızın bir tanrının yardımı olmadan hayatta kalıp kalamayacağına dair daha fazla kuşku duymasını sağlamıştı. Eğer kız, Sabin'in yardımıyla hayatta kalmışsa Maddox bunun bedelini ödemeliydi.

Savaşçılar geldiği takdirde verdiği emre rağmen silahlı olacaklardı, bundan emindi. Sabin ve adamları da orada bekliyor olacaklardı. Umut ederek. Bu beklenmeyen birleşmeye nasıl tepki vereceklerdi?

Büyük olasılıkla kinle.

"Lanet olası çeneni kapa," dedi ruha. Onu başkalarına karşı kullanmaktan çekinmiyordu ama bu aptal şeyin *onu* zayıflatmaya çalışmasından nefret ediyordu.

Süitin kapısı ardına kadar açıldı.

Sabin ensesindeki bıçağını kılıfından çıkardı, saldırmaya hazırdı. Davetçilerini tespit edince rahatladı.

"Bu nasıl bir karşılama böyle?" diye sordu Kane.

Cameo, Amun ve Gideon onun yanına geldiler. Baden'ın ölümünden beri birlikteydiler, kendilerini iblislerine teslim etmişlerdi. Onlara ait olanı ellerinden alanları cezalandırmak için her şeyi yaparlardı.

Sebep oldukları yıkım, zarar verdikleri insanlar... Sabin bunları hatırlayınca ürperdi. Kendilerini tekrar bulmaları uzun zaman almıştı ama o zaman da her şey için çok geçti. Hiçbir zaman topluma karışamaz; ayrıca yeniden savaşçı da olamazlardı.

Avcılar izin vermezdi.

Baden'ı yok etmekten daha fazlasıyla karşılık vermişlerdi, savaşçıların sevdiği insanları öldürmüş ve yaptıkları her şeyi yok etmişlerdi. Bu yüzden Sabin hayatının sonuna kadar onlarla savaşacaktı. Yani sonsuza dek. Son Avcı da düşene, yenilene kadar dövüşecekti.

Sabin oturdu ve ağırlığını dirseklerine vererek yatak başına yaslandı. "Yeni bir şey var mı?"

"Oldukça," dedi Gideon.

"Hiçbir şey," diye karşı çıktı Kane gözlerini devirerek.

Gideon, Yalan tarafından ele geçirilmişti. Sabin'in aksine, bu adamın ağzından tek bir gerçek çıkmazdı. Odadaki herkes, o ne söylerse tersinin doğru olduğunu bilirdi.

Sabin ona *bir-dahaki-sefere-çeneni-kapa* bakışı attı ama Gideon istediği şeyi istediği zaman yapacağını belirtmek ister gibi sadece

omzunu silkti. "Gibi" yanlıştı, Gideon ne isterse onu yapardı. Her zaman öyleydi. Kanında asilik akıyordu.

Uzun boyluydu ve Sabin gibi o da bir savaşçıydı ama benzerlikleri burada sona eriyordu. Sabin'in kahverengi saçları, kahverengi gözleri ve kaba hatlı bir yüzü vardı. Gideon ise modern *Goth* görünümünü benimseyen tam bir *punk*'tı, salaşlık ile film yıldızı gösterişini büyük bir beceriyle harmanlamıştı.

Soluk renkli saçlarını parlak, metalik maviye boyamıştı. Gözlerinin belirginleşmesi için bunu yaptığını söylemişti. Tabii ki bu da yalandı. Muhtemelen insanları uyarmak için böyle bir görüntü çizmişti. *Ölümüne gel.*

Tüm vücudu *piercing* ve dövme kaplıydı. Sadece siyah giyinirdi ve asla silahlanmadan evden çıkmazdı.

Gerçi hiçbiri silahsız çıkmazdı.

"Strider nerede?" diye sordu Sabin.

Gideon yanıt vermek için ağzını açtı –tabii yalan söyleyecekti– ama Felaket'in sahibi Kane araya girdi. "Yenilgiyi hazmedemedi. Hâlâ aranıyor."

Elbette. Tahmin etmeliydi. Strider içinde Yenilgi'yi taşıyordu, konu ne olursa olsun –savaş, kartlar, pinpon– kazanmak zorundaydı yoksa fiziksel olarak acı çeker, günlerce yatağından çıkamayabilirdi.

Sabin takımına, kaledekiler ya da kutuyla ilgili yeni bir şey duyup duymadıklarını yerel halktan öğrenmeleri için konuşmalarını söylemişti, bu yüzden Strider öğrenene kadar dönmeyecekti.

Cameo, lanetli gruptaki tek kadındı, karşısındaki rahat kanepeye kuruldu. Bir zamanlar o da tanrıların ölümsüz savaşçılarındandı. Diğer savaşçılar gibi o da *dimOuniak*'ı korumak için Pandora'nın

seçilmesine gücenmişti. Ama onların aksine, bir dişinin seçilmesine değil, kendisinin seçilmemesine gücenmişti. Pandora'yı devirmeye karar verdiklerinde Cameo'nun yüzünde beliren geniş gülümsemeyi hâlâ hatırlıyordu. Sabin'in onun yüzünde gördüğü son gülümseme oydu.

"Yerel halk bize bilgi vermek istemiyor," dedi. "Hiç anlamadığım bazı nedenlerle savaşçıların *melek* olduklarını düşünüyor ve onlara ihanet etmek istemiyorlar."

Sabin onu dinlemekte hep zorlanırdı. Cameo gördüğü en mutsuz varlıktı.

Ah, çirkin değildi. Bunun tam tersiydi. Küçük ve narindi, siyah saçları ve inanılmaz bir parlaklıkta gümüşî gözleri vardı. Ama içinde Sefalet'in ruhunu taşıyordu; bu yüzden kahkaha, hoppalık ve sevinç, yaşamının bir parçası değildi.

Sabin yüzyıllardır onu güldürmeye çalışıyordu. Ama ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin Cameo hep intiharın eşiğinde gibi görünürdü. Aslına bakılırsa dünyadaki tüm üzüntü, o gümüş rengi gözlerinde yüzer ve sesine yansırdı. Nasıl delirmeden devam edebildiğini hep merak ederdi.

Amun'u gözleriyle süzerken çenesini sıvazladı. "*Sen* bir şey öğrendin mi?"

Amun uzaktaki bir duvara yaslanmıştı, odanın beyazlığına tezat, karanlık bir görüntü sergiliyordu. Koru ten rengi, koyu gözler; her şeyi koyuydu. Amun birisinin yakınında durduğunda sırlarını –derinlerdeki en gizli sırlarını– sezebilirdi.

Etrafındakilerin en çirkin sırlarını bilmek zor bir yük olmalıydı.

Amun belki de bu yüzden nadiren konuşurdu. Hayal bile edilemeyecek gerçeklerin ağzından dökülmesinden korkuyordu. Geniş çaplı paniğe neden olmaktan korkuyordu.

"İşimize yarayacak hiçbir şey yok," diye yanıt verdi Cameo onun yerine, ses tonunda ölümün sıcaklığı vardı. "Paris ile Maddox'ın yattığı kadınlar hariç, onlar da sadece penislerinin ebatlarını biliyor; kasaba halkı savaşçılardan hep uzak durmuş, bu yüzden Amun sırlarını öğrense de hakkında yeterince bilgileri yok."

Cameo'nun bunu kendine yapmasını beklemektense o anda, tam orada, Sabin onun kalbine bıçak saplamayı istedi. Üzüntüsünü durduracak herhangi bir şey yapabilirdi.

Sabin yanıt veremeden kapı ikinci kez açıldı, Strider içeri girdi ve herkesin dikkatinin ona yönelmesini bekledi.

Açık renkli saçları yüzüne bukleler halinde dökülüyordu, parlak mavi gözleri vardı. Sert elmacık kemikleri kirlenmiş ve çenesine de kan sıçramıştı. Ama sağlam ve rahat adımlar atıyordu. Bu yüzden de Sabin adamın bir şey bulduğunu anladı.

Anında doğruldu. "Anlat."

Strider odanın ortasında durdu ve sırıttı. "Düşündüğümüz gibi Avcılar çoktan hazır."

Cameo intihar edecekmiş izlenimi veren yüz ifadesiyle uyuşmayan bir zariflik ve incelikle duruşunu değiştirdi. "Onları esir alıp sorgulayalım ve bizden daha fazlasını bilip bilmediklerini öğrenelim."

"Gerek yok," dedi Strider. "Bir tanesini zorla alıkoydum bile."

"Ve?" diye sordu Sabin heyecanla.

"Geçen ay o Avcı'nın sana anlattığı gibi, tepedeki savaşçıları esir almak için buralar. Ve içeride bir adamları var."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Gideon.

Strider onu umursamadı. Hepsi gibi.

"Kutudan bahsetmedi mi?" diye sordu Kane. Konuşurken yanındaki lambada ampul kısa devre yapıp her tarafa kıvılcımlar saçtı.

"Hiç bahsetmedi."

Lamba düşüp Kane'in başına indi.

Sabin başını salladı. Bu adam yürüyen bir felaketti. Kelimenin tam anlamıyla. Kane ne zaman odaya girse, bir şeyler çok çabuk çığırından çıkıyordu. Sabin tavanın da çökmesini bekliyordu. Evet, daha önce bu olmuştu.

Kane kafasındaki küçük kıvılcımları eliyle silkeleyip şakaklarını ovdu, ela gözlerinde duygu yoktu. Tek kelime etmeden tehlikeli lambadan uzaklaştı ve elinden geldiğince herkesten uzakta durdu.

Sabin şehrin romantik manzarasını gözler önüne seren, konforlu balkona açılan çift kanatlı Fransız kapılarına baktı. Hayır, hayatında romantizme yer yoktu. Kadınlar çığlık atarak ondan uzaklaşmaya meyilliydi, tabii önce o çığlık atarak kaçmazsa.

Bunu yapmak istemiyordu ama kadınların mümkün olan her şekilde kendilerinden kuşkulanmalarına neden oluyordu. Yaşam tercihlerinden, görünüşlerinden, her şeyden. Ağlıyorlardı. Her zaman. Bazen kendilerini öldürmeye bile çalışıyorlardı. Ve Sabin daha fazlasını kaldıramamıştı. Durduramadığı eylemleriyle gelen suçluluğu kaldıramamıştı. Bu yüzden onlardan uzaktı şimdi. Çok, çok uzak.

Sabin pişmanlık duygusunu bastırdı. Gece yaklaşmıştı ve şehrin parıldayan ışıklarını görebilecekti. Ay dolunay biçimindeydi, parlak ve net. Siyah kadife gökyüzünde altın bir fener gibiydi. Soğuk hava içeri süzülüp sade, beyaz perdeleri hareket ettirdi.

Sevgililer için bir gece.

Ya da ölüm.

"Avcılar nerede şimdi?" diye sordu.

"Kaynağıma göre bir kulüpte toplanıyorlar. Araştırdım, buraya beş dakika uzaklıkta," dedi Strider.

Sabin mezarlıkta olmayı istiyordu ama şimdi kulüpte de olmak istiyordu. Ne yazık ki aynı anda iki yerde olamazdı. Kendini yüzyıllar önce yüzleştiği seçimin bir benzeri karşısında, Avcılar ile eski arkadaşları arasında bölünmüş bir halde buldu.

Odayı bir daha taradı aradığı cevap sanki gölgelerin içinde bir yerde gizlenmişti. "İçinizden birisinin mezarlığa gitmesine ihtiyacım var bu gece. Tamamen silahlanmış olarak. Savaşçıları oraya çekmek için elimden geleni yaptım. Onları görürseniz ne yapacağınıza karar verebilirsiniz. Geri kalanımız kulübü ziyaret edecek."

"Ben mezarlığa giderim," dedi Kane. Sesi heyecanlı gelmiyordu. Daha çok, boyun eğmiş gibiydi. "Aksi takdirde kulüp çökebilir."

Doğru.

O anda bir alçı parçası duvardan kopup Kane'in başına düştü. Neyse ki adamın kabarık ve gür saçları vardı da darbe biraz hafiflemişti. Yine de yüzünü buruşturdu.

Sabin iç geçirdi. "Her şey yolunda giderse umduğumuz yanıtları alabiliriz ve sonunda, nihayet Pandora'nın kutusunu yok edebiliriz." *Avcılar bulmadan ve iblislerimizi içine tıkıp bizi öldürmeden önce.* "Şimdi harekete geçelim."

tarama: ırmak
düzenleme: vero

On Beşinci Bölüm

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Zaman ondan uzaklaşıyordu. Maddox dikkatini tamamen tepeye tuzakları yerleştirmeye vermişti: içine düşülecek çukurlar, tökezletecek gergin teller, ağlar. Bunları daha önce yapmış olmalıydı ama teslimatçıları ya da Paris'i aramaya gelen kadınlara zarar vermek istememişlerdi.

Lucien'ın ona verdiği görevin bittiğini düşündü.

Artık saat on bir buçuktu ve Ashlyn'i görecek, öpecek ya da kucaklayacak zamanı yoktu. Tabii *eğer* onu görmeye karar verirse. Bugün kendini kaybettikten sonra, bir masuma tekrar yaklaşacak kadar aptal olamazdı. Yine de onun yanında olmak istiyordu. Bunun için can atıyordu. Kesinlikle bunun bir yolu olmalıydı. Şimdiye kadar onun yanında kendini kontrol edebilmişti.

Peki Ashlyn onun sınırlarını zorlarsa ne olurdu? Ruh kendini kaybettiğinde –ki bu kaçınılmazdı– ne yapardı?

"Tanrılar bu akşam yüzümüze gülsün," diye mırıldandı Lucien.

O, Reyes ve Lucien, Maddox'ın yatak odasına doğru ilerlerken kalenin karmaşık koridorlarını hızla geçtiler. Onu erkenden

zincirlemeleri en iyisiydi. Böylece daha az yıkıma neden olurdu. Karnı şimdiden ağrımaya başlamıştı.

Reyes çoktan kılıcını çıkarmıştı; bu, Maddox'ın yıllar önce Pandora için kullandığı kılıçtı. Savaşçının belinde asılıydı, pencerelerden gelen ay ışığının altında parlıyor, şimdi bile Maddox'la âdeta alay ediyordu.

Lucien'ın odasını geçerken parmak uçlarını kapıda gezdirdi. Ashlyn içerideydi. Ne yapıyordu? Onu düşünüyor muydu?

Köşeyi döndüler, yakınlaşıyorlardı... biraz daha... *Ben hazır değilim*, diye inledi ruh. Kana olan susuzluğunu giderdiğinden beri bu ilkti. Maddox da ölmeye hazır değildi. Bu kez değil.

Ayak sesleri uğursuzca yankılanıyordu.

Koridordaki büyük pencerelerin sonuncusunun da yanından geçtiler. Pencere tepeden aşağı uzanan karla kaplı ağaçların manzarasına açılıyordu. Keşke ağaçların arasında kaybolabilseydi. Keşke karı teninde hissedebilseydi. Ay ışığının altında bir orman perisi gibi görünecek olan Ashlyn'i de yanına alıp onunla sert zeminde sevişebilseydi. Şiddet olmadan. Sadece tutkuyla.

"Belki bu Titanları seni lanetten kurtarmaları için ikna edebiliriz," dedi Lucien onu düşüncelerinden sıyırarak.

Maddox yüzyıllardır ilk kez içinde bir umut kıpırtısı hissetti. Belki her şeye rağmen Titanlar onu serbest *bırakırdı*. Bir zamanlar dünya için barış ve düzen arzulamışlardı. Kesinlikle... *Bu kadar emin olma*. Aeron'a yaptıklarına bak.

Maddox'ın umudu kışın bir ağaçtan düşen yapraklar gibi küçük parçalara ayrıldı. Titanlar çoktan Yunanlardan daha zalim olduklarını ispatlamışlardı. "Bunu riske atmak istediğimi sanmıyorum."

"Belki bu tanrılar için alternatif bir yol vardır," dedi Reyes.

Öyle olsaydı şimdiye dek bunu bulmuş olmaları gerektiğini düşündü ama bunu yüksek sesle söylemedi. Birkaç saniye sonra kalın ahşap kapıyı yollarından çekip odasına girdiler. Yatağa çıkarken Maddox'ın kanı korkutucu bir şekilde kaynadı. Uzandı. Temiz pamuklu çarşaf soğuktu, kokusuzdu ve Ashlyn'in izini taşımıyordu. Yine de anıları canlandı.

Burada son uzandığında kollarında onu tutuyordu, onu rahatlatıyordu. Nefes alışını anımsadı. Onunla seviştiğini düşündü. Tadı damağında kalmıştı.

Reyes el, Lucien da ayak bileklerinden onu zincirlerken korkusu daha da arttı. "Bu iş bittiğinde," dedi, "Ashlyn'i kontrol edin. İyiyse onu diğer kadınlarla aynı odada tutun. İyi değilse başka bir odaya kilitleyin, onunla sabah ben ilgilenirim. Ama sakın zindan olmasın. Daha fazla zalimlik istemiyorum. Karnını doyurun ama şarap vermeyin. Anladınız mı?"

İki adam daha önceki gibi uzun uzun birbirine baktı, ardından yataktan uzaklaştılar.

Maddox uyarıcı bir tavırla, "Reyes," dedi. "Lucien," diye ekledi âdeta küfrederek. "Neler oluyor?"

"Kadınla ilgili," diye başladı Lucien, Maddox'ın yüzüne bakmayı reddederek. Keskin bir duraksama oldu.

"Sakin kalmaya çalışıyorum," dedi gözünü karanlık bir perde örtse de. "Ona bir şey yapmadığınızı söyleyin."

"Yapmadık."

Derin bir nefes verdi, görüşü normale döndü.

"Ona hiçbir şey yapmadık," diye devam etti Lucien, "ama yapacağız."

Maddox'ın kulakları duyduklarını ancak bir saniye sonra zihnine iletebildi. Zincirlerini çekiştirdi. "Çözün beni. Şimdi!"

"O Yem, Maddox," dedi Reyes sakince.

"Hayır. Değil." Paniklediğini hissetti, sanki uyanamadığı bir kâbustaydı, onlara Ashlyn'in yeteneğinden ve takip edildiğine dair duyduğu şüpheden bahsetti. "O lanetlenmiş, tıpkı bizim gibi. Eski konuşmaları duymakla lanetlenmiş."

Lucien başını salladı. "Onun gerçeği itiraf etmesini sağlayamayacak kadar esir olmuşsun ona. Tuhaf bir yeteneğinin bulunması onun Yem olduğuna dair sahip olduğum inancımı güçlendirir, tıpkı bugün zihninde duyduğun ses gibi. Hakkımızda nasıl daha iyi bilgi sahibi olabilirdi ki? Bizi yenmek için en iyi yolu daha iyi nasıl keşfedebilirdi?"

Maddox başını geriye attı, neredeyse tendonlarını koparacaktı. "Onu incitirseniz sizi gebertirim. Bu bir tehdit değil, yemin. Geriye kalan günlerimi işkencenizi ve ölümünüzü izleyerek geçiririm."

Reyes elini saçlarında gezdirince simsiyah saçları dikleşti. "Şu anda net düşünmüyorsun ama bir gün bunun için bize teşekkür edeceksin. Onu şehre götürüp Avcıları çekmek için kullanacağız. Sana söylemediğimiz planın parçası buydu."

Pislikler. Hainler. Hiçbir zaman arkadaşlarından şüphelenmemişti, kendi sefilliğini paylaşan bu savaşçılar bunu yapabilir miydi? "Bunu neden şimdi söylüyorsunuz? Bunu neden yapıyorsunuz?"

Reyes bakışlarını kaçırdı ama yanıt vermedi. "Onu aynı şekilde geri getirmek için elimizden geleni yapacağız."

Maddox tüm gücünü kullanarak bir kez daha kalın zincirleri hareket ettirdi. İnanılmaz derecede güçlü olan zincirleri parçalayamadı –bu zincirleri bizzat tanrılar yapmıştı– ama metal yatak başlığını eğdi. İçindeki öfke o kadar ateşli ve şeytani bir şekilde patladı ki göremedi, nefes alamadı. Ashlyn'e ulaşmalıydı. Onu korumalıydı. O masum ve kırılgandı. Bir savaş olursa asla hayatta kalamazdı.

Ve eğer düşman onu esir alırsa...

Bir daha sıçradı ve haykırdı, direndi. "Ashlyn!" diye çığlık attı. "Ashlyn!"

Lucien'ın belli belirsiz, "Bir kadın yüzünden nasıl bu kadar vahşileşebilir, anlamıyorum," dediğini duydu.

"Böylesi bir bağlılık tehlikeli," diye yanıtladı Reyes.

Konuşmalarını böldü. "Ashlyn!" Onu duyarsa koşup zincirleri çözebilir, böylece Maddox da onu koruyabilirdi. Hayır, koruyamazdı. Lucien'ın odasında kilitliydi ve onu Maddox oraya koymuştu. Kaçamayacağından emin olmuştu. Ve şimdi buraya kaçabilse bile, arkadaşı sandığı bu iki adam ona saldırır mıydı?

Dudaklarını birbirine bastırıp dilini ısırdı. Saatler, dakikalar, saniyeler? Önce sessizce savaşmış ama kendini kurtaramamıştı. Lucien ve Reyes tek kelime etmeden onu izliyordu, kesinlikle yumuşamamışlardı. İntikam alacağına yemin ederek onları gözleriyle lanetledi.

Ashlyn'in saklanmasına yardım et, diye dua etti. *Ben onun için gelene kadar gizlenmesini sağla.*

Yan tarafına sert bir ağrı saplandı.

Nihayet geceyarısı olmuştu.

İnledi. Ruh içinde zehirli bir kasırga, bir şimşek demeti, yıkıcı bir fırtına gibi köpürdü. Adam ve iblis ortak bir hedefte birleşti. Buradan kurtulurlarsa kadınlarını savunabileceklerdi.

Ama Reyes elinde kılıcıyla üzerine çıktı. Yüz ifadesinde duygu yoktu. "Üzgünüm," diye fısıldadı.

Kılıç Maddox'ın karnına saplanıp derisini, organlarını ve kemiğini kesince haykırışlarını daha fazla tutamadı.

YATAK ODASININ KAPISI YAVAŞÇA GICIRDAYARAK AÇILDI ve Ashlyn ile Danika hariç herkes mümkün olduğunca uzağa kaçtı. Birbirlerinin ellerini tuttular. Bütün gece boyunca, Ashlyn, Maddox'la karşılaşma ihtiyacıyla yanıp tutuşmuştu. Danika da Reyes'le karşılaşmak istemişti. Bu sırada birbirlerine hayat hikâyelerini anlatmışlardı.

Danika, Ashlyn'in geçmişini dinleyince korkudan aklını kaçırmak yerine, şüphelerinden arınmış gibi görünmüştü. Buna karşılık, Ashlyn de Danika'nın kaçırılmasına öfkelenmişti. Ashlyn'in ilk sevgilisini ve aynı zamanda ilk gerçek arkadaşını burada bulduğu göz önüne alınırsa, bu kaleyi ölüm ve korkuyla özdeşleştirmek ne kadar da tuhaftı.

İçeri bir melek girdi.

Gümüş renkli saçı başının etrafında bir hale oluşturmuştu; yeşil gözleri zümrüt gibi parlıyordu. Bir iblisin bu kadar güzel olmaması gerekirdi. Ama Ashlyn'in de beklediği gibi baştan aşağı siyah giymişti: siyah bir gömlek, siyah pantolon ve siyah eldivenler. Daha da kötüsü, öne doğru uzattığı ellerinden birinde tabanca vardı.

Onu daha önce de görmüştü, Maddox'ın odasında. Önceki gece, Maddox öldürüldüğünde. Bu adam katillere katılmamış ama onları izlemişti. Yardım etmeye de çalışmamıştı.

"Ashlyn," dedi gözleriyle onu ararken.

Korku Ashlyn'in boğazında düğümlendi. Adını biliyor muydu? Neden Maddox gelmemişti? Ondan elini eteğini çoktan çekmiş miydi? Şimdi onun ölmesini mi istiyordu?

Ağlamamaya çalışarak Danika'nın önüne geçti. "Buradayım." Ağlamamayı başarmıştı. Bir yanı her an vurulmayı bekliyordu.

Vurulmadı.

Adam olduğu yerde kaldı, bakışlarıyla odayı tarıyordu gerçi, gözleri onunkiyle buluşana kadar yatağı, dolabı falan gördü. "Benimle gel."

Yere kök salmış gibi donakalmıştı. "Neden?"

Omzunun üzerinden sinir bozucu bir bakış attı. "Yolda açıklarım. Şimdi acele et. Bizi görürlerse seni kurtaramayabilirim."

Danika aniden kızgınlıkla önüne atıldı. "Seninle gelmiyor. Bize kaç tane silah doğrultacağının bir önemi yok. Sen ve kankaların gidip kendinizi becerin."

"Belki sonra," dedi adam duygusuzca. Gözlerini Ashlyn'den ayırmıyordu. "Lütfen. Çok zamanımız yok. Maddox'ı bir daha görmek istiyor musun?"

Maddox. Sadece ismini duymak bile kalbinin hızlanıp göğsüne batmasına neden oldu. *Dünyadaki en salak kız ben olmalıyım.* Danika'ya sarıldı ve, "İyi olacağım," diye fısıldadı. Öyle umuyordu.

"Ama..."

"Güven bana." Danika'dan uzaklaştı ve zorlukla yürüdü. Beyaz saçlı melek, Ashlyn sanki bir dinamitmiş gibi kendini geri çekti.

"Kimse kıpırdamasın," dedi, aralarında mesafe yaratmak için âdeta takla atarak aceleyle kenara çekilirken. "Önce çekileyim, sorularını sonra sor." Koridorda durdu, hâlâ Ashlyn'i izliyordu.

Ashlyn onun önünde durunca, "Bana dokunma. İnsanlar bana dokunduğunda kötü şeyler oluyor. Eğer takılırsan üzerime düşebilirsin, bu yüzden o kadar yakın durma," diye ekledi. Bakışları sakin olmasına rağmen ses tonu son derece ciddiydi.

Kafası karışan Ashlyn, "Tamam," dedi. Yine de unutma ihtimaline karşılık ellerini arkasında bağladı ve yolu göstermesini bekledi.

Adam silahı ileri doğrultarak Ashlyn'in etrafında geniş bir çember çizdi ve kapıyı kapayıp kilitledi. Ashlyn onu zorlamaya çalışmadı. Korku bir kez daha onu olduğu yere yapıştırmıştı.

Yüzünü ona dönünce dayanamayıp, "Ne gibi kötü şeyler?" diye sordu.

Adam omzunun üzerinden bir bakış attıktan sonra vakit kaybetmeden harekete geçti. "Hastalık. Acı. Ölüm." Silahını belindeki kınına koydu. "Tenimle temas edildiği takdirde büyük belaya neden oluyorum."

Aman Tanrım. Doğru olsun olmasın, bunun düşüncesi bile ondan uzak durmasına yeterdi. Yine de doğruyu söylediğini düşünüyordu. Onu ne zaman görse, adam etrafındaki herkesten uzakta, mümkün olan en uzak noktada duruyordu. Bu, kötü bir adamın yapacağı şey değildi, bu daha çok başkalarını kendinden fazla düşündüğünü gösteriyordu. Kalbi ona karşı yumuşadı. *Aptal sersem.*

"Adın ne?"

Adam bunu önemsemesine şaşırmış görünerek, "Torin," dedi.

"Beni öldürmeyi planlamıyorsun, değil mi Torin?"

Homurdandı. "Zor bir ihtimal. Öldürürsem Maddox kalbimi yerinden söker ve kahvaltı niyetine kızartır."

"Tamam, ihtiyacım olan bilgiden fazlasını aldım." Yine de aptal, okullu bir kız çocuğunun mutluluğunu yaşamaktan alıkoyamadı kendini. Şu halde Maddox onu hâlâ önemsiyor muydu? Birazcık olsun? Eğer öyleyse, neredeydi? Neden *o* gelmemişti?

Torin sessiz sedasız, ayak sesinin bile çıkmamasına özen göstererek Ashlyn'i koridorlardan geçirdi. Birkaç kez durdu ve etrafı dinledi. Birkaç kez ona gölgelerin arasında saklanmasını işaret etti. Ashlyn soru sormak için ağzını açtığında, "Çeneni kapalı tut," dedi.

Ashlyn, "Konuşmaya hazır olduğunda neler olduğunu dinlemeye *hazırım,*" diye fısıldadı.

Torin onu görmezden geldi. "Neredeyse geldik."

"Nereye?" Ashlyn yürüdükçe daha fazla şey duyduğunu düşündü... *Nedir bu?*

Bir an sonra anladı.

Ses daha da netleşmişti, karnına bir sancı girdi. Çığlık atıyordu. Acı dolu, ızdırap yüklü bir çığlık. Bu işkence ve acı dolu çığlığı daha önce de duymuştu.

"Maddox." Nefesini yuttu. Yine mi!

Şimdi seslere çok yakındı, onun ve bazen yükselen ikinci sesin derin tınısını duyabiliyordu; ikisi de boğuk ve çatlaktı. Kusmak istedi. Acele etmek istedi. Neredeyse rehberinin önüne geçecekti ama adamın onu durdurmak için dokunmasından korkarak olduğu yerde durdu. "Acele et, Torin. Lütfen acele et. Ona yardım etmeliyim. Onları durdurmalıyız."

Torin kapıyı açıp yoldan çekilerek, "Buraya," dedi. Ashlyn hızla odaya girdi, gözleri Maddox'ı arıyordu. Antika bir sandık, ayı postundan bir kilim ve üzeri örtülü bir yatak gördü ama Maddox yoktu. Kafası karışmış ve kaygısı artmış bir halde etrafında döndü.

"Nerde o?" Ona ulaşmalıydı. Ashlyn'e ne yaptığının ya da nasıl hissettirdiğinin önemi yoktu.

Maddox'ın bu şekilde acı çekmesi gerekmiyordu.

"Maddox için endişelenme. İyi olacağını biliyorsun. Kendin için endişelen. Seni şehre götüreceklerdi ama buna izin veremezdim. Maddox hepimizi uykuda keserdi. Bu yüzden, kendi hayatın için değilse bile benimki için sessiz ol. Seni aramak için fazla zamanları yok. İtaat et ki hayatta kalabilesin." Kapıyı yavaşça yüzüne kapadı.

Kapı kilitlenirken bir *klik* sesi yankılandı.

Berbat bir korku ve belirsizlik, Ashlyn'in içinde savaş verdi. Torin'in doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyordu ve bu umurunda da değildi. Maddox'a ulaşmalıydı. Genç adamın bağırışları bir kez daha havayı yırtıp Ashlyn'in etrafını sardı.

Yaşlar gözlerini yaktı. Kapıya koşup titreyen eliyle kolu çevirmeye çalıştı. Yerinden kımıldamadı. Kahretsin! Sessiz olacaktı ama bu odada *kalmayacaktı*.

Ashlyn etrafında dönüp çevreyi tarayarak odaya bir hırsızın gözüyle bakmaya çalıştı. Sanki yıllardır unutulmuş gibi odanın her yerini toz kaplamıştı. Süslü eşyalar yoktu. Kilidi kırabileceği hiçbir şey yoktu.

Pencereye yönelip perdeleri kenara çekince dağın beyaz ve muhteşem manzarası çıkıverdi ortaya. Ashlyn nefesini tuttu, pencere bir balkona açılıyordu. Balkonsa metrelerce boşluğa. *Tabii eğer düşersen*. Neyse ki çift camlı pencere kolayca açılmıştı. Aniden içeri dolan buz gibi havayı umursamayarak önce sağa, sonra sola baktı. Diğer balkonla arasında bir iki metre vardı.

Maddox yüksek sesle haykırdı.

Zihninde bir fikir şekillenirken avuçları terlemiş halde yatağa koştu. Tehlikeli bir fikir. Aptal bir fikir. "Tek fikir," diye mırıldandı elinin tek hareketiyle örtü ve çarşafları kaldırırken.

Toz yuttu, öksürdü ama yavaşlamadı. Örtüleri birbirine bağladı. "Filmlerde böyle oluyordu. İyi olacaksın." Belki. Aktörlerin ağları ve dublörleri vardı. Ashlyn'de ikisi de yoktu.

Bir haykırış daha yükseldi.

Balkona dönünce karnına ağrı girdi. Giydiği aşırı büyük tişört ve eşofman altı onu soğuğa karşı pek korumuyordu. Ama tereddüt etmeden balkona adım attı ve nefesini hızla içine çekti. Çıplak ayağının altındaki taş buz gibi soğuktu ve rüzgâr şiddetle esiyordu.

Parmakları titriyor, ağzından buğu çıkıyordu. Çarşaftan yaptığı halatını balkon tırabzanına bağladı. Çift düğüm attı. Sonra bir tane daha. Çekiştirdi.

Sıkıydı.

Ama ağırlığını taşıyacak mıydı? Fazlasıyla kusmuştu. Muhtemelen normalde olduğundan daha hafifti. Bu durum onun lehine olmuştu.

İpi daha şiddetli sallayarak metal korkuluğa tırmandı. Pas, kıyafetinin üzerinde kirli bir iz bıraktı. Aşağı baktı. "Kaygılanacak bir şey yok. Aşağısıyla aranda sadece on milyon kilometrelik bir mesafe var."

Kendini battaniyeye bıraktı. Bir çatırtı. Gıcırtı. Neredeyse kalbi duracaktı. "Maddox'ın sana ihtiyacı var. Seni önemsemeyebilir. Ya da senin yalancı, hatta kötü bir katil olduğunu düşünebilir, senden hoşlanmayabilir ve senden yanıt almak için seni baştan çıkarmaya çalışmış da olabilir ama öyle ya da böyle, bunu

hak etmiyor. Burada böyle düşünen bir tek sensen, öyle olsun. Bu onun tek umudu."

Tanrım. Yıldız Savaşları'ndaki prenses gibisin.

Ama ulaşmak istediği sessizliği doldurmak için o kadar çaresizdi ki. Aksi takdirde düşüp ölmek konusunda ya da daha kötüsü, başarısız olma konusunda düşünecekti. "İyi gidiyorsun. Devam et."

Boşlukta sallandığını fark edince sesini kaybetti. Boğazına bir yumru oturdu. *Lütfen, Tanrım. Düşmeme izin verme. Ellerimin daha fazla terlemesine izin verme.*

Çarşafı sallayarak öne eğildi... bir santim. Kahretsin. Arkaya eğildi. Bir santim. İleri, geri. Öne, arkaya. Çok geçmeden iyice sallanacaktı. Ama çarşaf biraz daha kaydı -ya da o kaymıştı- ve çığlık attı.

Biraz daha. Bunu yapabilirim. Hızlanarak ileri geri sallanmaya başladı. Sonunda ikinci balkona uzanıp korkuluğu yakalayacak kadar yaklaşmıştı. Kahretsin! Kaçırmıştı.

İkinci salınışında bir daha uzandı, bu kez sıkıca tutunabilmişti ve halatın onu sarsmaya çalışmasına rağmen elinin kaymasına izin vermedi. Homurdanarak ağırlığını öne doğru attı, diğer eliyle de korkuluğu yakaladı ve çarşafı bıraktı. Sonra aşağı bakma hatasını yaptı.

Vücudunun alt kısmı, on beş metrelik sivri kayalıklardan oluşan dağın üzerinde sallanıyordu.

Kendini tutamayıp ciyakladı.

Kalbinin hızla attığı birkaç saniye boyunca bacaklarını ileri geri hareket ettirdi, bir taraftan da parmaklarıyla korkuluğu tutmaya çalışıyordu. Kayıyordu... kayıyordu... sonunda dizini korkuluğa değdirdi.

Kendini yukarı çekerken kasları yandı ve gerildi. Dışarısı soğuktu ama terliyordu. Yeni odaya girmek için pencereyi aralaması lazımdı. Pencere hareket etmedi. Birkaç saniye pencereye vurup tekmeledikten sonra sonunda onu açabildi. İçeri tırmandı, neredeyse olduğu yere yığılıp kalacaktı.

Tıpkı diğer odalar gibi burası da karanlık ve tozluydu ama Maddox'ın inlemesini ve dövüşmesini duyabiliyordu. *Lütfen çok geç kalmış olmayayım.* Şimdi daha yakındı... Çok daha yakın...

Parmak ucunda kapıya gitti ve hafifçe araladı. Koridorda kimse yoktu. Aniden Maddox'ın sesi kesildi. Etraf çok sessizdi. Çığlık atmasını engellemek için eliyle ağzını kapadı. Mırıldanmalar vardı...

"... ona söylememeliydin."

"Sakinleşmek için zamana ihtiyacı vardı. Şimdi zamanı var."

"Asla sakinleşmeyebilir."

"Fark etmez. Doğru olan buydu." Duraksama. İç geçirme. "Bunu bitirmeye niyetliyim, yaşamlarımızdaki yüklerden en azından birini kaldıralım. Kızı alalım ve gidelim."

Ashlyn titreyerek duvarla bütünleşti ve gölgelerin arasına çekildi. Ayak sesleri yankılanıyordu. Bir kapı gıcırdayarak açıldı, sonra kapandı. Ayak sesleri ondan uzaklaşıyordu.

Ashlyn hızla harekete geçti. Koridora koştu, bir an için köşeyi dönen iki adamı gördü ve ardından Maddox'ın odasının kapısını açtı.

Neredeyse kusacaktı.

Maddox yatakta uzanıyordu, sadece birkaç saat önce onu şefkatle tuttuğu yatağın etrafında şimdi kan vardı. Göğsü açıktı ve bir kılıcın meydana getirdiği altı açık yarayı görebiliyordu. İç organlarını görebiliyordu. Aman Tanrım. Elleriyle ağzını kapadı.

Kendini, şoka girmiş bir şekilde transa geçerek ona doğru yürürken buldu. *Yine mi,* diye düşündü. *Yine mi!* Bu zalimliğe inanamıyordu.

Neden bu kahrolası adamlar bunu ona yapmaya devam ediyorlardı? Bir iblis olabilirdi ama onlar da iblisti, dolayısıyla bu yeterli bir sebep değildi. "Yeterince iyi bir sebep değil," diyerek hıçkırıklara boğuldu. Zalim ve kalpsiz, bu iki kelime onları iyi tanımlıyordu.

Yavaşça uzandı ve elini Maddox'ın alnında gezdirdi. Gözleri kapalıydı; kan yüzüne rastgele sıçramıştı. Hayır, rastgele değildi. Ashlyn tüm açıları ve keskin kıvrımlarıyla yüzünde bir kelebeğin şeklini gördü.

El ve ayak bileklerinden kan akmıştı, belli ki bağlarını çekiştirmişti.

Boğazında bir hıçkırık daha düğümlendi ve gözyaşlarına boğuldu. Dizlerinin bağı çözüldü ve aniden yanında diz çöktü. "Maddox," diye fısıldadı kesik kesik. "Buradayım. Seni bırakmayacağım." Zincirlerini çözmek için bir anahtar aradı ama hiçbir şey bulamadı.

Uzanıp cansız elini yakaladı. Ölümsüzdü. Bir kez daha dirilecekti. Bunu yine yapabilirdi, değil mi?

ALEVLER VÜCUDUNU YALIYORDU. Asit gibi yakıyordu. Çok sıcaktı. Onu eritiyor, yavaş yavaş yok ediyordu. Hava ağır, karanlık ve yoğundu; bedenini parçalarına ayırıyordu. Çok acı vardı.

"Maddox."

Onun o tatlı ve tanıdık sesini duyunca kıvranmayı bıraktı, sıcağı aniden unutmuştu. "Ashlyn?" Gözleri cehennemin derinliklerinde onu aradı ama gördüğü sadece alev mağaralarıydı. Duyduğu sadece inlemeler ve bağırışlardı. Ashlyn ölmüş müydü? O da buraya acı çekmesi için mi gönderilmişti?

Bu da Lucien ve Reyes'in onu öldürdüğü anlamına geliyordu. "Piçler!" diye feryat etti. Onu öldürmüşlerdi ve şimdi Maddox da onları öldürmek zorundaydı. *Zevkle,* diye hırladı ruh.

"Buradayım," dedi. "Seni bırakmayacağım." Bu kez bir hıçkırık sesi duydu.

"Ashlyn," diye seslendi. Yeni ve zalim tanrılarla pazarlık yapacaktı. Onu buradan çıkaracaktı. Ne gerekirse yapacaktı. Hatta sonsuza dek burada kalmayı bile kabul ederdi. Onu özgür bırakmak için ne gerekirse yapardı.

"Gitmene izin vermeyeceğim. Uyandığında burada olacağım. *Eğer* uyanırsan. Ah, Tanrım."

Maddox bir kez daha erimeden önce kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. Sesi cehennemin içinde yankılanmıyordu. Zihninde yankılanıyordu. Ama mantıklı değildi. Mümkün değildi.

"Bunu sana nasıl yapabildiler? Nasıl?"

O... bedeninin yanında mıydı? Evet, öyleydi. Elini tuttuğunu neredeyse hissedebiliyordu, ılık gözyaşları açık göğsüne damlıyordu. Tatlı ve balımsı kokusunu neredeyse alabiliyordu.

Kavrulan bedeni yandı ve yeniden bir araya geldi; yandı ve yeniden bir bütün oldu, Ashlyn ise onu fısıltılarla teselli etti. "Yine uyan, Maddox. Benim için uyan. Açıklayacak çok şeyin var ve bana gerçeği söyleyene kadar gitmene izin vermeyeceğim."

Maddox ona itaat etmek istedi ve içinde bulunduğu derin, derin çukurdan kaçmak için uğraştı, ruhunu bedenine yansıtmak için elinden geleni yaptı. Onu görmek, tutmak, onu korumak istiyordu.

Ama ateş için için yanarak onu kucaklıyor, içine hapsediyordu. Dişlerini gıcırdattı, boğuştu, tekrar tekrar savaştı. Gerekirse tüm gece savaşırdı. Lucien onun için gelene kadar savaşırdı.

Tekrar Ashlyn'le olacaktı.

Onunla olan bağı reddedilemeyecek ya da görmezden gelinemeyecek kadar çok güçlü, derin ve köklüydü. Bu kadar kısa zaman içinde bir şekilde dünyasının merkezi olmuştu. Tek yaşam amacıydı. Sanki ona aitti. Sanki sadece onun için doğmuştu.

Ve şimdi onu bulduğuna göre, artık hiçbir şey onları ayıramazdı.

Ashlyn, "Tüm gece burada kalacağım," dedi. "Gitmene izin vermeyeceğim."

Alevler Maddox'ı tekrar yutarken gülümsüyordu.

tarama: ırmak düzenleme: vero

On Altıncı Bölüm

Savaş zamanı gelmişti.

Aeron memnundu. Savaşma ve öldürme ihtiyacıyla heyecanlanmıştı. Belki birkaç Avcı'yı sakatlarsa, bıçağını Danika'nın, ardından kız kardeşinin... annesinin... ve son olarak da büyükannesinin boğazından geçirmeyi düşünmek zorunda kalmazdı.

Diğerlerine söylememişti ama öldürme ihtiyacı şimdi içinde görmezden geldiği bir kıvılcımdan fazlasıydı. Bu fikir, her düşüncesine yansımaya başlamıştı ve onu delirtiyordu. Tanrılar abartmamıştı. İçindeki canavar, verilen emri yerine getirmeye istekliydi.

Daha kötüsü, geçen her saat arzusu artıyor gibiydi.

Giderek daha da güçleneceğini biliyordu. Bu arzu, sonunda o dört kadını yok edene kadar büyüyecekti.

Çenesini sıktı. Kana susamışlığını bir süre için de olsa bastırabilmeyi umuyordu. *İçimdeki ruh kadar kötüyüm, bir canavarım.* Eğer savaşçılar bu kadınları kurtarmanın bir yolunu bulamazlarsa, Aeron kendinden arta kalan son parçalara da veda edeceğini biliyordu. Bir iblis olacaktı.

Zaten değil misin?

"Maddox'ın kadınının buradan gittiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Paris, Aeron'ın derin düşüncelerini bölerek.

"Olabilir. Onu bulamadılar ve aramayı bıraktılar, şehre geliyorlar." Yem'in çoktan serbest kalmış olabileceğini düşünerek sinirlenmişti.

Avcılar, Karanlığın Efendileri'nin gelişiyle ilgili uyarılmışlar mıydı?

Lucien önce mezarlığa astral seyahat yapmış ama şüpheli hiçbir şey görmemişti. Yine de beklemesi, gözlemlemesi ve birkaç oyuncağıyla gözetleme amaçlı fotoğraf çekmesi için Torin oraya gönderilmişti. Onu göndermek, başvurulacak son çareydi. Torin karşı çıktı ama sonunda gitmeyi kabul etti. En azından mezarlığın sakinleri çoktan ölmüşlerdi, bu da Hastalık'ı zararsız kılıyordu.

Şimdi Aeron ve diğerleri Budapeşte'nin parke taşlı sokaklarını hızlı bir şekilde geçiyorlardı. Avcıları Ashlyn olmadan, başka bir şekilde çekmek zorundaydılar. Kendileri Yem olmaya karar vermişlerdi.

Saat geceyarısını geçiyordu ama şehir uyumaktan çok uzaktı. İnsanlar aydınlatılmış masalarda oturuyor, masum olanlar satranç oynuyor, daha hafifmeşrep olanlar birkaç saatlik zevk satıyorlardı. Binalar yan yana, kıvrımların ve sivri uçların senfonisi halinde, birer kule misali yükseliyordu. Birkaç araba kıvrımlı yollardan geçiyordu.

İnsanlar savaşçıların yollarına çıktılar, ay ışığının altında dedikodu ve düşünce parçaları dolaşıyordu. *Melekler dağlarından inmişler... Herhalde onların hakkında sorular soran Kader Kulübü'ndeki adamların peşindedirler...*

"Adamlar bizi soruyormuş," dedi Aeron dişlerini sıkarak. O konuştuğu sırada sokağın karşısına geçen bir kadın onları selamladı, Paris'e bakarken yüzü parladı.

"Bir öpücük," diye yalvardı kadın.

"Her zaman." Paris gülümsedi ve ricasını yerine getirmek için başını eğdi.

Aeron, "Sonra. Önce bizi Kader Kulübü'ne götür," diye hırladı. Şehvet öpüşmeye başlarsa, kıyafetler saçılana ve tutku dolu çığlıklar atılana kadar duramazdı.

"Başka sefere," dedi Paris kadına; sesinde pişmanlık vardı, ardından harekete geçti ve kulübe giden yola yöneldi.

"Söz mü?" diye seslendi kadın. Yanından geçen Lucien'ın yaralı yüzünü görünce rengi attı ve şehvet pusu dağılıverdi.

Birkaç dakika sonra, savaşçılar manzarayı inceleyerek kulübün girişinde duruyorlardı. Kalabalıktı; insanlar hızlı, hareketli bir ritimle dans ediyorlardı, etraflarını rengârenk ışıklar sarmıştı. Onları fark edenlerin nutku tutuldu. Çoğu geri çekildi, melekler gerçekten de gelmişti. Cesur ve sersem olan birkaçı onlara yaklaştı.

Aeron bir şey... hissediyordu. Belki hafif bir uğultu. Kaşlarını çattı.

"Onları gördün mü?" diye sordu Reyes, bakışlarıyla odayı taramaya devam ederken. Duruşu gergindi. Acı, bu akşam hiç olmadığı kadar sınırdaydı. Sanki o da Maddox gibi bütün bir odayı birbirine katmış gibi elleri şişmişti.

"Henüz değil ama burada olduklarını biliyorum." Aeron yan tarafında saklı bir halde duran bıçağa dokundu. *Neredesiniz? Kimsiniz?*

"Merhaba, cennet. O tatlı, küçük parçalara bakın," dedi Paris. Sesi, duyduğu tahrikle coşkulu çıkmıştı.

"Aklını iç çamaşırlarından uzaklaştır," diye sataştı Reyes.

Aeron *kendisinin* tek kaygısının bu olmasını isterdi. Sekse ihtiyaç duymak. Dişi insanlar ona korkuyla bakıyordu. O sarışın mesela, Aeron ona dokunur korkusuyla bugün neredeyse kendini aşağı atıyordu. Gerçi bu hoşuna gitmişti. Ondan *korkmalıydılar*. Tek ısırışta başlarını koparıp yere tükürebilirdi.

"Beş dakika," dedi Paris, sözlerinden zevk akıyordu. "Tüm ihtiyacım olan beş dakika."

"Sonra."

"Şimdi."

"Nesin sen, çocuk mu? Penisin bir oyuncak değil, bu yüzden kahrolası bir gece de onunla oynama."

"Tanrılar aşkına. Bu olamaz," dedi aniden Lucien. Afallamış ses tonunda öfke vardı. Çenesini keyifsizce hareket ettirerek kulübün arkasını işaret etti. "Bakın."

O tarafa doğru atılan her bakışa, kulübün arka tarafına yakın duran bir gruptan karşılık verildi.

Aeron tısladı ve bıçaklarından birini eline aldı. Günün sürprizleri bitmemişti. "Sabin." Kuşku'yu bir daha göreceğini hiç düşünmemişti. Eskiden arkadaşı olduğunu sandığı bu adam zamanında boğazına bir bıçak dayamış, derin bir kesik açmıştı. "Burada ne yapıyor? Neden şimdi?.." Yanıt zihninde belirirken cümlesi yarım kaldı. "Hâlâ Avcılarla savaşıyor. Muhtemelen onları kapımıza getiren *o*."

"Bunu öğrenmenin tek yolu var," dedi Lucien ama hiçbiri öne çıkmadı.

Aeron neden kendi ayaklarının ileri atıldığını biliyordu. O karanlık, uğursuz gece zihninde canlanmıştı.

"Onları öldürmek zorundayız," diye bağırmıştı Sabin. "Baden'a yaptıklarına bak."

"Yeterince şey yaptık," diye yanıtlamıştı Lucien sakin ses tonuyla. "Onların bize çektirdiğinden çok daha fazla acıyı onlara ve sevdiklerine yaşattık."

Sabin'in yüzünden soğuk bir öfke geçmişti. "O halde Baden senin için bir şey ifade etmiyor."

Aeron arkasını dönerek, "Onu en az senin kadar seviyordum ama daha fazla yıkım onu geri getirmeyecek," diye karşılık vermişti. Sabin'in gözlerindeki acıyı görmeye dayanamamıştı. İçindeki acı ona yansımıştı. "Daha fazlasını kaldıramıyorum çünkü kalbim her gün daha da kararıyor. Huzura ihtiyacım var. Bir sığınağa."

"Tek bir Avcı'yı bile hayatta bırakmaktansa ölürüm daha iyi."

"Baden'ın başını alan adamı öldürdük. Yeter artık."

"Yeter mi? Baden'ın cansız bedenini kollarıma aldığımda kanı tüm ruhuma aktı ve sen, benden çekip gitmemi mi istiyorsun? Sen Avcılardan daha kötüsün." Bunun ardından Sabin saldırmış, Aeron fark etmeden önce ona bir bıçak saplamıştı.

Adil bir dövüşü affedebilirdi. Arkadan saldırmayı? Asla.

Aeron onunla dövüştükten sonra sadece oradan ayrılmak istemişti. Yunanistan'ı, savaşı, nefret dolu anıları terk etmek. Ama Sabin ve diğer birkaçı hâlâ daha fazla kan dökmek istiyordu.

O zaman savaşçılar ayrılmışlardı. Sonsuza dek.

Şu anda onları inceliyordu, bir zamanlar onları tanıyordu. Şimdiyse yabancılardı. Giyimleri zamanla değişmiş olsa da aynı

görünüyorlardı. Gideon'ın mavi saçları vardı, çelik mavisi gözlerinde kötücül bir parıltı, yırtıcılıktan daha fazlası vardı. Ona Lucien'ın kendini kaybettiği o tek seferi anımsatmıştı; o gün hiçbir şey ve hiç kimse onu durduramamıştı.

Cameo hâlâ gördüğü en hoş kadındı ama kahretsin, eğer ona biraz daha bakarsa, kendini kalbine bir bıçak saplayacaktı. Strider hâlâ yakışıklıydı ve yüzüne acımasızlık kazınmıştı. Amun cübbesini siyah bir tişört ve kot pantolonla değiştirmişti.

Kane neredeydi? Avcılar onu da mı öldürmüştü?

Sabin ve diğerleri yavaş, ciddi adımlarla yaklaşıyorlardı. Sabin gözlerini onlardan ayırmıyordu. O ve diğerleri sonunda ileri adım attılar. Dans alanının ortasında iki grup karşılaştı, insanlar çabucak yoldan çekildiler.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Lucien. Aeron muhtemelen dansçıların anlamaması için onun İngilizce konuştuğunu fark etmişti.

"Aynı soruyu ben de size sormalıyım," diye yanıtladı Sabin aynı dilde.

"Birisini sırtından bıçaklamak için mi, Kuşku?" diye sordu Aeron.

Sabin çenesini öne çıkardı. "İki bin yıl, Gazap. Affetmek diye bir şey duydun mu hiç?" Savaşçının sağ gözünde bir kas seğirdi. "Sizinle dövüşmeye gelmedik. Avcılarla dövüşmeye geldik. Kasabadalar, duymadıysanız söyleyeyim."

Aeron homurdandı. "Duyduk. Onları buraya siz mi getirdiniz?"

"Biraz zor." Sabin dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Sizi bizden *önce* öğrenmişlerdi."

"Nasıl?"

Sabin omzunu silkti. "Bilmiyorum."

"Budapeşte'ye kadar tüm o yolu, sadece dövüşmek için teptiğinizden oldukça şüpheliyim. Bunun için Yunanistan'da kalabilirdiniz," dedi Lucien. Ses tonunda hafiften bir acı vardı.

"İyi. Gerçeği mi duymak istiyorsunuz?" Strider silahsız olduğunu göstermek için kollarını iki yana açtı. "Yardımınıza ihtiyacımız var."

"Kahretsin, hayır," diyerek başını salladı Paris. "Nedenini ya da nasıl olduğunu duymak bile istemiyoruz çünkü yanıt değişmeyecek."

Bu adamları yenebileceğini gerçekten düşünmüyorsun, değil mi? Aeron'ın zihninde alışılagelmemiş bir şüphe dalgası yankılandı, ardından hızla somutlaştı ve sert pençelerini düşüncelerine geçirdi.

"Eskisi gibi değiliz," dedi Cameo dikkati üzgün gözlerine çekerek. "En azından bizi dinleyin."

Herkes irkildi. Sanki dünyadaki tüm üzüntüler onun hassas omuzlarındaymış gibi konuşuyordu. Muhtemelen öyleydi de. Onu dinlerken Aeron bir insan bebeği gibi hıçkırarak ağlamak istedi.

"Sizin yardımınıza ihtiyacımız *var. dimOuniak*'ı arıyoruz. Pandora'nın kutusunu. Nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Sabin.

"Geçen onca yıldan sonra, kutuyu mu istiyorsun?" Lucien'ın kafası fazlasıyla karışmıştı. "Neden?"

Onlara bulaşırsan, öldürülebilirsin. Ya da sakatlanabilirsin. Neden istediklerini vermiyorsun? Böylece yaşamın normale dönebilir. Aeron yumruklarını sıktı. Kahretsin. Çok güçlü ve yetenekliydi. Kendinden böyle kuşkulanması için bir sebep yoktu. *Kuşku...*

Eski arkadaşının yeteneğini hatırlayınca boğazının gerisinden bir hırıltı yükseldi. "Çık kafamdan, Sabin."

"Pardon," dedi savaşçı hafiften bir gülümsemeyle. "Alışkanlık."

Hançerini oraya buraya saplamalıydı. "O zaman silahsız mezarlığa gelmemiz için uğraşan sensin." Bu bir soru değildi. "Bizimle savaşmak istemediğini sanıyordum," diye ekledi tatsızca.

Sabin utangaç bir tavırla gülümsedi. "Hoş karşılanacağımdan emin değildim ve Kader'i kışkırtmak istemedim. Ve sizi oraya çekmekte başarısız olduğuma göre, Kane cesetlerle sıkıcı bir gece geçirecek demektir. Aklıma gelmişken, siz burada ne yapıyorsunuz? Avcıların da burada olacağını mı duydunuz?"

"Biz de Torin'i mezarlığa gönderdik, bu yüzden Kane'in gecesi sıkıcı olmaktan fazlasıyla uzak olacaktır," dedi Lucien bakışlarıyla kulübü tararken. "Ve evet, Avcıları buraya kadar izledik, gerçi şu an onları görmüyorum."

"Hastalık, Kane'le mi?" Sabin kaşlarını çatıp cebinden siyah bir kutu çıkardı. Bunu yaptığı sırada, Reyes onun boğazına sivri bir bıçak dayadı, savaşçının silah çıkardığını sanmıştı. Bunun bir telsiz olduğunu anlayınca bıçağını indirdi.

Kaşlarını iyice çatan Sabin telsizi ağzına götürdü ve, "Kane. Geri çekil. Dost ateşi," dedi.

Telsizden, "Anlaşıldı. Biliyorum," diyen cızırtılı bir yanıt geldi.

Sabin telsizi cebine attı. "İyi miyiz şimdi?"

"Yakınından bile geçmiyoruz," diye lafı yapıştırdı Aeron.

Strider öfkeli bir şekilde sallanıyor, sert bakışlarıyla alanı tarıyordu. Birkaç kişi dans etmeye başlamıştı, oldukça alkollüydüler ve vücutlarını şehvetle birbirlerine değdiriyorlardı. "Titanlardan haberiniz var mı?"

Lucien başını sallamadan önce Aeron'a baktı. "Evet."

Cameo dudağını ısırdı. "Bizden ne istediklerini bilen var mı?"

Tanrılar aşkına, Aeron bu kadının ağzını kapalı tutmasını isterdi. Onun adına "Hayır," diye yanıtladı bir başkası, konuşmadan önce. Kendisine emredilen şeyi başkalarının bilmesini istemiyordu.

"Dinleyin eski arkadaşlarım, bizden nefret ettiğinizi biliyorum," dedi Sabin. "Farklı şeyler istediğimizi de biliyorum. Ama hepimizin tek bir ortak amacı var: Yaşama isteği. Yaklaşık bir ay önce, Avcıların Pandora'nın kutusunu aradıklarını öğrendik. Bunu bulurlarsa, iblislerimizin, kutunun içine çekilme tehlikesi var. Bu da ölüm tehdidi altında olduğumuz anlamına geliyor."

"Çoktan yok edilmediğini nereden biliyorsun?" diye sordu Reyes kaşını kaldırarak.

Bir dakika geçti, seğiren kaslar ortamdaki tek ses gibiydi.

"Bilmiyorum ama kaybolmuş olma riskini göze alamam."

Tüm bu yıllar boyunca, Aeron kutuyu çok az düşünmüştü. İblisi bir zamanlar onun içindeydi, şimdiyse değildi ve bu eylemlerinin sonuçlarını kabul etmişti, konu da burada kapanmıştı.

İblisinin serbest kaldığı o uğursuz geceyi yeniden düşünerek olanları hatırlamaya çalıştı. Lucien kutuyu açmaya çalışırken Pandora'nın muhafızlarını alt etmesinde ona yardım etmişti. İblisler içinden fırlamış, muhafızlara yönelip onların etlerini sindirirlerken de durdurulamamışlardı.

Kan ve ölüm kokusu çığlıklarla karışarak havayı sarmıştı. Bir şey Aeron'ın boynuna sarılmış –şimdi onun iblis olduğunu biliyordu– ve nefes alamamıştı. Dizlerinin üzerine düşmüş, kendi ağırlığını taşıyamaz olmuştu. Tüm odayı sürünerek geçmiş, umut-

suz bir şekilde kutuyu aramıştı. Ama hiçbir şekilde bulamamıştı. Kutu sanki hiç var olmamış gibi yok olmuştu.

Lucien elini gece karası saçlarının içinden geçirdi. "Nerede olduğunu bilmiyoruz. Tamam mı?"

Aniden bir kadın Paris'e yapışıp boynunu emdi. Paris gözlerini kapadı ve Reyes başını salladı. "Bu sohbeti başka yerde devam ettirmeliyiz."

"Kalenize gidelim," diye önerdi Sabin. "Belki birlikteyken kutunun ortadan kaybolmasıyla ilgili *bir şey* hatırlarız."

Aeron ve Reyes aynı anda, "Hayır," dedi.

"Şey, ben tüm geceyi burada mutlu mesut geçirebilirim," dedi Gideon, rahatsız olduğu belliydi.

Aeron, Gideon'ın yalanlarının sinirlerini nasıl kaldırdığını unutmuştu.

"Kaleniz?" diye ısrar etti Sabin. "İstediğinizde ayrılmaya hazırım."

"Hayır," dedi Aeron yine.

"Peki. Burada kalıyoruz. İnsanları evlerine göndermem için bir dakika verin." Sabin gözlerini kapadı, yüz ifadesi giderek yoğunlaştı.

Aeron onu dikkatli bir şekilde izlerken hançerini sıkıca kavradı, neler olabileceğini bilmiyordu. Müzik aniden kesildi, dansçılar dans etmeyi bıraktılar. Her birinin yüzünde kararsızlık belirdi, mırıldanmaya başladılar ve kapılara doğru yöneldiler. Birkaç dakika içinde tüm bina boşalmıştı.

Sabin'in omuzları düştü ve uzun, yorgun bir nefes verdi. Göz kapaklarını açtı. "İşte. Yalnızız."

Tüm sohbet boyunca tek kelime etmemiş olan Amun, başını yana eğdi ve doğrudan Aeron'a baktı, gözleri alnına tutulan lazer ışıkları gibiydi. Amun'un yüzündeki ifade anlaşılmıyordu ve bu, Aeron'ı rahatsız ediyordu. Sırlar tarafından ele geçirilen savaşçı, Aeron'ın ruhunun derinlerinde neyi sakladığını tahmin edebilir miydi?

Amun'un bakışları aniden onunkilerle buluştu, koyu renk gözlerinde pişmanlık ve mana vardı. Aeron kaskatı kesildi. Ah, evet. Tahmin edebilirdi.

Sabin göğsünü şişirdi, sabretmeye çalıştığı anlaşılıyordu. "Neden bir anlaşma yapmıyoruz? Kutuyu bulmamıza yardım ederseniz, şehrinizi istila eden Avcıların icabına biz bakarız. Bu adil bir takas olur. Onlarla yıllardır savaşıyor ve nasıl üstesinden gelineceklerini biliyoruz."

"Bir tanesini bulup sorguladım," dedi Strider. "Kulübe geleceklerini bu şekilde öğrendik ama şimdiye kadar izlerine rastlamadık."

Aeron uzaktaki gölgelerdeki bir hareketi yakaladı ve kaşlarını çattı. "Birisi geride kalmış," diye mırıldandı. Herkes kaskatı kesildi.

O zaman Aeron dört insan silüeti daha gördü; hepsi erkek ve kaslıydı, bu silüetlerinden bile anlaşılıyordu. Barut kokusunu içine çekerken kaşları çatıldı. "Avcılar," diye hırladı. "İz olarak buna ne dersin?"

Baden'ı öldürmüş olmalarına rağmen Aeron onları kendi hallerine bırakmaya hazırlanmıştı. Ne de olsa onlar da yüzyıllarca önce yeterince acı vermişlerdi. Ama buraya gelmişlerdi. Fırsat bulsalar yeni bir savaş daha başlatacaklardı.

Fark edildiklerini anlayınca, insanlardan biri bir adım öne çıktı.

Disko topu hâlâ dönüyor, her yöne ışık hüzmeleri yayılıyordu. Ölümlü gencin kararlı yüzünde ışık dans ediyordu. Gülümsüyordu. Sol başparmağıyla sağ bileğini sıyırdı ve hareket halindeki ışıkta Aeron sonsuzluk sembolünü seçti.

"Dünyanın tüm kötülüklerini aynı anda, aynı odada toplayacağımızı kim düşünürdü?" Adam iki yanından tel sarkan küçük, siyah bir kutu tutuyordu. "Cidden, Noel'de miyiz?"

Savaşçıların birkaçı homurdandı. Bazıları silahlarını çekti, bazıları da en keskin hançerleri tercih etmişti. Hepsi savaşa hazırdı. Aeron beklemedi, istememesi gerekse de harekete geçmeye *hevesliydi*. Gazap bu adamı çoktan yargılamış ve savaşçıları öldürme arayışında masumları öldürmekten dolayı onu suçlu bulmuştu.

Aeron bıçaklarını fırlattı, ikisi adamın göğsüne saplandı.

Adamın gözlerinden öfke fışkırdı ve beyaz dişlerini gösterdiği sırıtışı yüzünde dondu ama Paris'in filmlerindeki gibi hemen ölmedi. Dizlerinin üzerine çöktü, nefes almaya çalışıyordu, acı içindeydi. Yine de bir süre yaşadı ama onu kurtarmak için kimsenin yapacağı bir şey yoktu. "Seninle işimiz bittiğinde ölmek için dua edeceksin," dedi soluk soluğa.

Diğer ölümlülerden birisi, "Cehennemde yan, iblis!" diye bağırdı kendi hançerini fırlatarak.

Bıçak Aeron'ın göğsünü yararken savaşçılardan birisi tabancasını ateşledi. Aeron kaşlarını çattı. Işıkta parıldayan inci kabzaya baktı. Kalbi atmaya devam ediyor, her atışta bıçak biraz daha kesiyordu. Ah! Refleksleri hızlıydı. Bunu hatırlaması gerekirdi.

Lucien ve diğerleri ileri fırladılar.

Avcılar geri adım atmadı. "Dilerim ateşin tadını çıkarırsınız," dedi birisi, ölen arkadaşının düşürdüğü siyah kutuyu hızla yere atarak. *Güm!*

Patlama tüm binayı sarstı, taşı ve metali parçaladı. Aeron'ın ayakları yerden kesildi ve bir tüy çuvalı gibi havaya savruldu.

İnsanlar tarafından yenilmişti. İnanılmazdı.

Dünyası kararmadan önce aklından geçen son düşünce bu oldu.

tarama: ırmak
düzenleme: vero

On Yedinci Bölüm

Maddox bulunduğu ortamın bilincine varınca şaşırdı. Birkaç saniye önce ölüydü. Şimdiyse bilinci tamamen yerine gelmişti. Ashlyn koluna kıvrılmış uyuyordu, yumuşak bedeni onunkine sarılmıştı.

Kendine baktı. Onu temizlemiş, zincirlerine rağmen çarşafları bile değiştirmiş olmalıydı çünkü kan yoktu. Karnı ve kaburgaları üzerindeki yaraları yine kabuk bağlamıştı.

Ashlyn'in yumuşak, bal rengi saçları çenesine değiyor, sıcak nefesini teninde hissediyordu. Hayatta ve burada. Onunla. Bunu hayal bile edemezdi. *Cehennemden cennete.*

Sabah olduğunda genellikle bir şeyi yok etme ihtiyacı duyardı. Dövüşmek. Ruhun karanlığına ve hissizliğine teslim olarak alevleri ve duyduğu acıyı unutmak isterdi. Ama şimdi böyle değildi.

Buna inanmaya bile cesaret edemese de, kendini huzurlu hissediyordu.

Ashlyn çok huzurlu görünüyordu, onu uyandırmak istemedi. Ama daha yakından bakınca huzurlu olmadığını anladı. Gözyaş-

larının izleri hâlâ yanaklarında duruyordu ve sanki sürekli ısırmış gibi dolgun dudaklarının üzerinde de diş izleri vardı.

Parmak ucuyla yanağının kıvrımlarına dokunmak için can atıyordu ama bunu yapamadı. Kahretsin, zincirlere bağlıydı. "Ashlyn. Güzellik. Uyan, hatırım için."

Hafif bir inilti, Ashlyn'in dudaklarını ayırdı.

Bunu kendisi yapmak için can atarken gün ışığı onu kucakladı, parlak tenini yıkadı, güzelliğine güzellik kattı. Uzun kirpikleri, çiyle kaplı kurdele şeritleri gibi hâlâ gözyaşlarıyla ıslaktı.

Çektiği acı yüzünden ağlamıştı. En son ne zaman onun için birisi ağlamıştı?

"Ashlyn."

İnledi.

Maddox başını eğdi ve burnunun ucunu öptü. Her zamanki gibi, aralarında bir akım oluştu. O da bunu hissetmiş olmalıydı, soluk soluğa ismini söyledi ve hemen kalktı. Örtü beline indi, üzerinde bol bir tişört vardı. *Maddox'ın* tişörtü. Üzerinde kendi kıyafetinin olması hoşuna gitmişti, daha önce kendisinin giydiği şey şimdi onun vücudunu sarıyordu. Saçları bukleler halinde omuzlarına ve sırtına düşmüştü.

Bakışlarını Maddox'a çevirince titrek bir hıçkırıkla kendini onun açık kollarına attı. "Yaşıyorsun. Yeniden dirildin."

"Çöz beni, güzellik."

"Anahtarım yok."

"Yatağın altında." Yıllar önce Maddox boynundaki zincirinden onu yürütmeyi başardığında Lucien anahtarı yanında taşımayı bırakmıştı. "Neden seni götürmediler?"

"Torin beni sakladı. Ah." Aceleyle yaylı yatağın altına girdi, anahtarı buldu ve onu serbest bıraktı. Ardından tekrar yanına uzandı; teninin kokusu, Maddox'ı Torin'in neden böyle bir şey yaptığını merak etmekten alıkoydu. "Bana geri geldiğin için çok mutluyum."

Maddox kollarını Ashlyn'in beline sardı, ellerini sırtında aşağı yukarı gezdirerek onu sakinleştirdi. Eklemleri karşı koydu ama Maddox durmadı. "Geri geldim. Her zaman geleceğim."

Ashlyn titrek bir nefesle, "Anlamıyorum," dedi. Vücudundan bir ürperti geçti. "Neden sana bunu yapıp duruyorlar?"

"Başka bir lanet." Sesi hissettiği duygularla çatladı. "Bir kadını öldürdüm ve şimdi onun öldüğü gibi ölmeliyim." Ashlyn'in yaptığı şeyi bilmesini istemiyordu. Ama o tüm sırlarını açmışken ona bunu söylememek adil olmazdı.

Ashlyn ona sıkıca sarıldı. "Kimdi o? Neden onu öldürdün?"

"Sana bahsettiğim kadın. Savaşçı olan, bana verilmesini çok istediğim görev ona verilmişti. Pandora."

Gözleri kocaman açıldı. "O Pandora mı?"

"Evet."

"Açtığın kutu *o* mu? Aman Tanrım, neden daha önce parçaları bir araya getiremediğimi bilmiyorum. Neden tanrılar iblisleri tekrar kutunun içine koymadılar?"

"Ceza. Dahası kutu kayboldu, tekrar yapılması da mümkün değil."

"Onu nasıl öldürdün?.."

"İblisim beni ele geçirdi ve..." Sesinde yine o işkence çeken ton vardı, Ashlyn'in ne düşündüğünü merak ediyordu. "Kontro-

lümü kaybettim, tamamen Şiddet oldum ve kılıcım ona geri dönüşü olmayan bir zarar verdi. O zamandan beri yaptığım şeyden pişmanlık duyuyorum."

"Ama ölümsüzler sonsuza dek öldürülemezler. Değil mi? Yani, sen bunun kanıtısın."

"Çoğu *öldürülebilir*. Kolay değil, ama mümkün."

"Ama herkes hata yapar ve sen, kendininkinin bedelini ödemişsin." Gösterdiği anlayış Maddox'ı şaşırtmıştı. Isıtmıştı. Sersemletmişti. "Keşke seni lanetleyen tanrıları da öldürseydin çünkü onlar iğrenç, korkunç..."

Maddox ürküp eliyle onun ağzını kapayarak sözünü kesti. "Bunu kastetmedi," dedi gözlerini tavana dikerek. "Ona verilecek cezayı ben seve seve üstlenirim."

Yıldırım çarpmadı. Dünya sarsılmadı. Çekirgeler başlarına üşüşüp etlerini yemedi. Maddox yavaş yavaş rahatladı. "Asla tanrılara lanet etme. Hepsini duyarlar." Ne yazık ki.

Ashlyn istemeyerek başını salladı, Maddox'ın elini çekti.

"Ben Yem değilim," dedi.

"Olmadığını biliyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu Ashlyn umutlu bir şekilde. Başını yana eğip ona baktı.

"Gerçekten."

Ashlyn'in yüz ifadesi yumuşadı, hatta gülümsedi. "Seni ne ikna etti?"

"Sen." Genç kadına merakla baktı çünkü bu onu hâlâ şaşırtıyordu. "Tatlılığın, yeteneğin. Bekâretin."

"Yani sen... beni istedin?" diye sordu Ashlyn kendinden pek de emin olmayarak. "Benden sorularına yanıt almak istediğin için değil de..."

Maddox, "Beni baştan çıkardın," diyerek onu temin etti.

Ashlyn'in gözleri, geceyi bastıran gün ışığı gibi mutlulukla ışıldadı. Yanına biraz daha sokuldu, göğüsleri Maddox'ın göğsünde ezildi. "Enstitünün beni Budapeşte'ye getirmesine sevindim."

Maddox'ın bedeni hareketlenmeye başlamıştı, hazırdı, daha fazlasını istiyordu... Ta ki enstitünün adı geçene kadar. Şiddet hırladı. "Onlara geri dönmüyorsun."

"Sen ve isteklerin." Ondaki ani içsel değişimi fark etmeyerek neşeyle devam etti. "Bilirsin, Pandora'nın kutusuyla ilgili orada burada birkaç küçük şey duydum. Enstitünün tarih boyunca mitlerde ve efsanelerde bahsedilen doğaüstü kutsal emanetleri izlemeyle ilgilendiğini söylemiş miydim?"

Maddox kaskatı kesildi. "Kutudan haberdar olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bir bakalım..." Çenesini tuttu. "Kutunun saklandığını duydum. Nereye saklandığını bilmiyorum. Ama sanırım Argus tarafından korunuyor ve tanrılar bile kendi başlarına gidip onu alamazlar."

Maddox bu bilgiyi duyduğu şokla sindirdi. Argus, her zaman olan biteni görebilen ve yüzden fazla göze sahip devasa bir canavardı. Efsaneye göre Hermes tarafından öldürüldüğü iddia edilmişti ama efsaneler genellikle aptal ölümlülere tanrılar tarafından söylenen bir yalandı.

"Karmaşık bir hikâye de duydum," diye devam etti Ashlyn. "Kutunun Argus tarafından değil de aslında Hydra tarafından ko-

runuyor olduğuna dair. Gerçi her iki hikâyede de ortak payda..." Birden nefesini tuttu.

"Ne?"

"Eğer kutu ortaya çıkacak olursa iblisler içine çekilecek. Bu iyi bir şey, değil mi?"

Maddox başını salladı. "Dünya için belki ama benim için değil. İblissiz ölürüm."

"Bunu nasıl bilebilirsin? Yani..."

Ashlyn'in söylediklerini düşünürken, "Biliyorum," diyerek onun lafını böldü. Hydra. Çok başlı, zehirli bir yılan. Bu doğruysa, kutu okyanusun derinlerindeydi. Ama hangi hikâye doğruydu? Biri mi, ikisi birden mi yoksa hiçbiri mi? Eğer Maddox'ın söylediği diğer şeyler doğruysa, kutu bulunduğunda iblisler içine çekilebilirdi...

"Bilmiyorum, belki de kutuyu daha fazla araştırabilirim. Bunu birinci önceliğim yapacağım."

"Hayır!" Bu onu kalede yalnız bırakmasına yol açar, onu tehlikeye atardı. "Bana her şeyi anlatmanı söylediğimi biliyorum ama şimdi daha hafif bir konu seçmeliyiz." Şiddet kafasının içinde sinsice geziniyor, her kelimede daha çok tedirgin oluyordu. Maddox iblisin Ashlyn'i incitmek istemediğine inanana kadar bu durumu riske atmayacaktı. Eğer sakinleşip iç huzurunu koruyabilecekse çiçekler ve ay ışığından –irkildi– bahsedecekti.

"Ölüm lanetini kaldırmanın bir yolu var mı?" diye sordu Ashlyn. Çiçekler ve ay ışığı buraya kadarmış.

"Hayır." Başını salladı. "Hiçbir yolu yok."

"Ama..."

"Hayır." Onu kurtarmak için bir yol bulmayı umarak tanrılarla anlaşma yapmasına ya da bunu denemesine izin vermeyecekti. O

kurtarılamazdı. Dahası, bu çabaya değmezdi. Bazen kendini bunun aksine ikna etmeye çalışsa da o insandan çok bir canavardı. "Bu konuyu da kapatalım."

Ashlyn parmağını onun göğüs kafesinde gezdirdi, hoş nefesi tenine çarpıyordu. "O zaman hangi konuda konuşabiliriz?"

Maddox parmaklarını onun kalçasına koydu ve sıktı. "Buraya geldiğinden beri hiç başka sesler duydun mu?"

"Ne yazık ki." Ona daha yakın olma çabasıyla hafifçe vücudunu öne itti, hareketi belli belirsizdi. "O dört kadının konuştuğu her kelimeyi duydum, bu arada onlar hemen serbest bırakılmalı."

"Kalacaklar."

"Neden?"

"Bunu sana söyleyemem."

Parmaklarını göğsüne vurarak, "En azından onlarla ilgili planını söyle. İyi insanlar. Masumlar. Korkmuşlar," dedi.

"Biliyorum, güzellik. Biliyorum."

Ashlyn, "O zaman onları incitmeyeceksiniz, değil mi?" diye üsteledi.

"Hayır. *Ben* incitmeyeceğim."

Genç kadın Maddox'ın kalbinin üzerindeki avuçlarını açtı. "Bu başka birisinin mi bunu yapacağı anlamına geliyor?"

Maddox'ın kanı erotik bir şekilde kaynayarak damarlarını yaktı. "İncitilmeyeceklerinden emin olmak için elimden geleni yapacağım. Tamam mı?"

Ashlyn dudaklarını onun boynuna değdirdi, nabzında gezdirdi. "Pekâlâ, incitilmemeleri için *benim* gücüm dâhilinde olan her şeyi yapacağım."

Onu herhangi bir konuda reddetmekten nefret ediyordu, bu yüzden onu yüzüne bakması için zorlayarak çenesini tuttu ve ona verebileceğini verdi. "Onların konuşmalarını dinlemek zorunda kaldığın için üzgünüm. Bir daha seni insanların bulunduğu bir odaya almayacağım."

"Bu kez o kadar kötü değildi." Parmakları yumuşak ve nazikçe belinde kıvrıldı. "Ve kim konuşursa konuşsun, sen etraftayken hiçbir şey duymuyorum."

"Nedenini merak ediyorum. Şikâyet etmiyorum, memnunum, sadece merak ediyorum."

"Belki sesler senden korkuyordur."

Maddox neredeyse sırıtıyordu.

"Aslında, arkadaşlarının geçmiş sohbetlerinden herhangi birini neden duyamadığımı merak ediyorum. Yani, diğer doğaüstü varlıkların konuşmalarını hep duyabilmiştim."

"Belki varoluşun daha yüksek bir seviyesinde çalışıyoruzdur."

Ashlyn sırıttı.

"Yine de her zaman etrafında olduğumdan emin olacağız," dedi Maddox. Ve bu onun için bir zevk olacaktı. "Böylece sesler bir daha canını sıkmayacak." Öldüğünde ne olacaktı peki? Bu düşünce gerilmesine neden oldu. O zaman onu gözetmenin bir yolu yoktu. Onu koruyacak kimse yoktu.

Öfkesini hisseden Ashlyn kaşlarını çattı. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey." Şimdi önündeki ölümü düşünmeyecekti. Ashlyn kollarındaydı ve bunun tadını çıkaracak, birlikte geçirdikleri bu kısa zamanın tadına varacaktı. "Kadınlar ya da lanetler hakkında daha fazla konuşmayalım."

"O zaman ortak noktalarımızın çoğunu kaldırdın demektir." Bakışlarını aşağı indirip gözlerini Maddox'ın dudaklarına dikti. Ürperdi. "Enstitü için tüm dünyayı dolaştım ama asla senin gibi birisini hiç hayal etmedim."

"Güçlü?"

Ashlyn kendini tutamayarak kıkırdadı. "Evet."

"Yakışıklı?"

"Tabii ki."

"Keskin bir zekâ ve kılıç ustalığı?"

"Kesinlikle." Yine kıkırdadı. "Ama kastettiğim bir adamın... arkadaşın... insanın. Ah, sana nasıl hitap edeceğimi bilmiyorum!"

Maddox onun şaşkınlığının ve içten sözlerinin keyfine vardı. "Senin olarak hitap et. Tüm istediğim bu."

Ashlyn her anlamda eridi. "Bana kendinle ilgili bir şey anlat." Yüzünü Maddox'ın ellerinden çekti ve bir kez daha onun bedenine sokuldu. Ellerini Maddox'ın bileklerinden çekmedi ama onları kollarından yukarı kaldırıp boynuna doladı, sanki bir an için olsa bile gitmesinden korkuyordu. Maddox da bundan korkuyordu. Onu ölesiye istiyordu. Ve ona sahip olacaktı, tabii birlikte banyo yapıp kan ve ölüm izlerini yok ettikten sonra. "Daha önce kimseye söylemediğin bir şey olsun."

Arkadaşlarının tercih ettiği *hard rock*'tan çok klasik müziği sevdiğini söyleyebilirdi ama görünüşe bakılırsa bu, onun arzuladığı o çok özel bilgi olmaktan uzaktı. Ve Maddox bir anda onun kendisini dünyadaki herkesten daha iyi tanımasını istediğini fark etti.

Huzur –gerçek huzur– hissi derinleşti. Çünkü Ashlyn onunlaydı. Çünkü onun için ağlamış ve ona bakmıştı. Çünkü onun geçmiş günahlarını yargılamamış ya da onu yargılamamıştı. Onu

tanımak istemişti. Çünkü sadece Maddox onun çektiği işkenceyi hafifletmişti.

Çünkü Ashlyn ona baktığında, Şiddet'i görmüyordu. Bir erkek gördüğünü düşünüyordu. *Onun* erkeğini. Çarpıcı bir düşünceydi bu. Sarhoş edici. Şoke edici. Kendini ona sonsuza kadar adaması için yeterliydi bunlar.

"Yıllar içinde insan olmayı dilediğim birkaç zaman olmuştur. Ve bir eşe ve..." diye itiraf etti yutkunarak, "... çocuklara." Bunu arkadaşlarına hiç söylememişti, söyleseydi buna gülerlerdi. Aslında buna *kendisi* de gülmeliydi.

Şiddet? Çocukların yakınında?

Ashlyn gülmedi, ona çıkışmadı. "Güzel bir hayal," dedi, sesinde arzu vardı. "Harika bir baba olursun. Şevkli ve koruyucu."

Söylediklerini kanıtlamak için asla bir fırsat verilmeyeceğini bilmesine rağmen Maddox onun yanıtıyla eridi, genç kadının sırtındaki her omurun üzerinde parmaklarıyla daireler çizdi. "Şimdi de sen bir şey söyle."

Ashlyn ürpererek parmağını Maddox'ın kabarık meme ucundan çekti. Erkekliği buna anında karşılık verdi, kanı kaynadı. Artık sadece yanmıyordu, şimdiden cehennem ateşine dönüşmüştü. Yine de onu öpmedi, üzerine çıkmadı. Her ne kadar bedeni acı çekse de şimdi konuşma zamanıydı.

"Geçen yıla kadar okumayı bilmiyordum," diye itiraf etti utanarak. "O zamana kadar tüm raporlarımı yazılı değil, sözlü olarak verdim ve herkes bunun nedenini biliyordu. Harfleri öğrenecek kadar uzun süre konsantre olamıyordum. Sesler her zaman etrafımdaydı, beni rahatsız ediyordu. Çocukken patronum bana hikâyeler anlatırdı, peri masalları o kadar büyüleyiciydi ki neredeyse

tüm fısıltıları engelleyebiliyordum. O zaman kendi yöntemimi öğrenmeye karar vermiştim. Ama bunu gerçekten başarmak çok zamanımı aldı."

Okuyup okuyamaması Maddox'ı ilgilendirmiyordu. Ama Ashlyn ilgilendiriyordu ve onu teselli etmenin bir yolunu aradı. "Bunu öğrenmiş olman takdire değer."

Parlak bir gülümseyişle ödüllendirildi. "Teşekkürler."

"İblis tarafından ele geçirildiğim ana kadar okumayı bilmiyordum, sonra öğrendim çünkü diğerlerinin bilip benim bilmediğim bir şeyin olmasından hoşlanmamıştım. Gördün mü, sen bir adım önümdesin."

Ashlyn kıkırdadı, daha da rahatlamıştı. "Öğrenince internete girdim ve bulabildiğim bütün aşk romanlarını sipariş ettim. Bunlar da yetişkinler için masaldı. Doğrudan kapıma getirildi ve elimden gelen hızla hepsini bir çırpıda bitirdim."

"Paris'e kasabadan birkaç tane aldırırım senin için. Bir kutu dolusu."

"Harika olur. Teşekkürler." Yine o harika gülümsemelerinden birini sunmuştu.

Maddox onu başının üzerinden öperken göğsü ağrıdı. "Birkaç aşk romanı görmüştüm." Paris kalede oraya buraya bu kitaplardan birkaç tane bırakmıştı ve Maddox –belki, muhtemelen bunu yüksek sesle itiraf etmemeliydi– onları almıştı. "Okusaydım..." öksürdü, "... muhtemelen onların..." seksi, eğlenceli, aydınlatıcı, "... enteresan olduğunu düşünürdüm."

Ashlyn'in minnettarlığı muzipliğe dönüştü. "Belki... belki birlikte bir tane okuyabilir ya da buna benzer bir şey yapabiliriz."

"Buna bayılırım."

Her ne kadar ona aç olsa da Maddox konuşarak zaman geçirmenin de inanılmaz hoş olduğunu fark etmişti. Ona çocukluğunun bir kısmını laboratuvarda nasıl geçirdiğini, bazen acı veren testlere tabi tutulduğunu –ki bu da şimdi Maddox'a öldürülecek bir dizi bilim insanı listesi vermiş oluyordu– ve zamanını sadece seslerden kaçmak için nasıl yalnız geçirdiğini anlatmıştı. Sadece bir adam ona hayvandan farklı davranmıştı ve Maddox bu insana karşı kendini borçlu hissediyordu.

Maddox bu anıları silip yerlerine daha iyilerini, daha mutlu olanları yerleştirme ihtiyacıyla yanıp tutuştu. Dahası, hıncını çıkarmak istedi. "Daha iyisini hak ediyordun," dedi. Sonunda Şiddet kollarını uzatıp esnemişti.

"Nasıl büyüdüğümü önemsemiyorum," dedi. "Genel olarak tüm hayatım böyleydi zaten. Her zaman bir şeyler duyuyordum, sessiz geçirdiğim bir an yok neredeyse."

Ama oynamaya, dokunulmaya, sevilmeye hasret kalmıştı. Bunu sesinde duymuştu, saklayamadığı bir ihtiyaçtı bu. *Onu çok iyi anlıyorsun, değil mi?* Evet, diye düşündü. Anlıyordu. Derinlere gömülmüş olan bir parçası –o kadar derinlere ki Ashlyn hayatına girene kadar orada olduğunu fark etmemişti bile– sanki onu hep tanıyordu.

Ashlyn onundu. Onun kadınıydı. Onun… her şeyi.

Kolunu okşadı ve küçük, sert, doğal olmayan bir yumru hissetti. Kaşlarını çattı ve aşağı baktı. "Bu ne?"

"Doğum kontrolü," dedi Ashlyn yanakları pembeleşerek. "Standart prosedür. Bir süre önce, görevdeki bir kadına azgın bir *goblin* tarafından tecavüz edildi. Hamile kaldı ve çocuk… normal değildi. Şimdi enstitü kendini savunma yöntemlerini öğretiyor ve tüm kadın çalışanlarına implant seçeneğini sunuyor."

Şiddet sırtını dikleştirdi ve gözlerini açtı, tamamen uyanmıştı. Bu hassas güzelliğin bir şeye zorlandığı düşüncesi hem adamı hem de ruhu tiksindirmişti. Bir bakireydi ama bu tamamen kendi haline bırakıldığı anlamına gelmiyordu. "Hiç incitildin mi?"

"Hayır," diyerek onu temin etti. "Ama sesler beni ele geçirseydi, kendimi koruyamayacağımı biliyordum."

Şiddet rahatlamadı.

"Bana *kendi* çocukluğundan bahset," dedi. Parmak uçlarını meme ucunda gezdirdi yine. Kendini onu okşarken buldu, ne yaptığını fark edince kendini tuttu ve durdu.

Maddox'ın teni duyduğu uyarılmayla gerildi. Ashlyn'inki de gerilmişti; Maddox bunu biliyordu. En başından beri onun ne zaman tahrik olduğunu anlıyor gibiydi. Ve şimdi kesinlikle tahrik olmuştu. "Çocukluk dönemim olmadı. Bir erkek, bir asker olarak yaratıldım."

"Üzgünüm," dedi yumuşakça. "Unutmuşum."

Onu çok istiyorum. Geçen sefer ona tamamen sahip olamamış çünkü bakire olduğunu fark etmişti. Bir önceki gündekiyle aynı adamdı, daha önce bir bakireyle birlikte olmamıştı ve bunu yapmanın en iyi yolunun ne olduğundan hâlâ tam olarak emin değildi ama şu anda hiçbirinin önemi yoktu. Az kalsın onu kaybedecekti. Az kalsın onu Maddox'tan alacaklardı.

Başka bir zamanı bekleyemezdi.

Elinden geldiğince nazik olacaktı. Ve eğer ruh içine girmenin yolunu bulursa, Ashlyn'den onu zincirlemesini isteyecekti. "Seninle sevişmek istiyorum, Ashlyn."

Parmaklarını onun karın kaslarında gezdiren Ashlyn'in nefesi boğazında düğümlendi. Yaralarının üzerinde durdu, sonra

göbek deliğinin üzerinde bir daire çizdi. Biraz daha indi. Yine durdu. "İstiyor musun?"

Onu istiyorum, ona ihtiyacım var, istiyorum, ihtiyacım var. Çok geçmeden... şimdi... Maddox onun daha aşağılara, belki de erkekliğine dokunmayı arzuladığını düşünmek istedi ama buna cesaret edemedi. *Evet, evet.* Gülümserdi ama o ve iblis fazlasıyla kendilerinden geçmişlerdi.

Ashlyn ona dokundukça, o –onlar– daha fazlasını istiyordu. Tatlı kokusu burnuna dolmuş, kanını daha da tutuşturmuştu. Tatlılığı iliklerine işlemiş, duyduğu her türlü ihtiyacı tetiklemişti. "Ah, evet."

Ashlyn, "Ben de seni istiyorum," diye fısıldadı ürkek bir sesle. "Ama..."

Beklemek yok. Yapmalı, yapmalı, yapmalı. Yırtıcılık hissi içine akıyordu. *Bizim*, dedi ruh. *Benim*, diye düzeltti Maddox. "İçine girmek istiyorum. Daha fazla beklemek istemiyorum."

Ashlyn kalakaldı, hırıltılı bir şekilde soluyordu.

"Seni burada tutacağımı anlaman lazım. Burada benimle kalacaksın ve seni koruyacağım. Birlikte sesleri durdurmanın bir yolunu bulacağız."

"Ma... Maddox." Dudaklarını birbirine bastırınca söylemek istediği şey yarım kaldı.

Evet. Onu burada tutmalı. "Sana zarar vermeyeceğim," dedi. Bunu ondan çok kendisine ve ruha söylemişti.

"Bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Ama benim bir işim ve hayatım var."

Burada tut!

"Kalmak istediğim kadar kalacağım ama beni bir daha kilitlemeyeceğine dair söz vermelisin. Arkadaşların senin için ..." yutkundu, "... seni öldürmek için geldiklerinde, seninle olmak istiyorum. Yemin ederim, onlara saldırmayacağım, ama elini tutmaya ihtiyacım var. Tek başına ölmen düşüncesine katlanamıyorum."

O anda Maddox tamamen, kesinlikle, geri dönülemez bir şekilde ona âşık oldu.

Benim, benim, benim. Ashlyn nefes almaktan, hatta yemekten, sudan ve barınaktan bile daha önemliydi. Binlerce yıllık savaştan, şiddetten ve öfkeden sonra ona iyilik getirmişti. Huzur. Şefkat. Güven. Ona zarar vermeyi deneyenlerin, Karanlığın Efendileri'nin, hatta tanrıların bile vay hallerine. Bunu daha önce düşünmüştü ama şimdi kanının üzerine yemin ediyordu. Şu andan itibaren ona kim zarar verirse, Maddox'ın ayaklarının dibinde can verecekti.

Lucien ve Reyes söyledikleri gibi dün gece onu yanlarına almamışlar ve sefil postlarını kurtarmışlardı. Zar zor. Yine de bir bedel ödeyeceklerdi. Ah, ödeyeceklerdi. Şiddet'in bunu unutmadan önce bir tür öce ihtiyacı vardı.

"Bunu izlemek zorunda olmanı istemiyorum. Yalnız olacağım, tatlım. Acı ve Ölüm benimle birlikte olacak."

"Evet ama sana sarılmayacaklar."

Maddox gülümsemesini bastırdı. "Benimsin ve ben de seninim. Sen gelinceye kadar hayatım bomboştu. Hayattaydım ama gerçekten yaşamıyordum. Şimdi yaşıyorum, ölüyken bile." Bu sözler ağzından neredeyse bir evlilik yemini gibi çıkmıştı. Ashlyn hep onun olacaktı ve Maddox da onun.

Amber rengi gözleri yaşlarla doldu. "Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel şey."

"Yapmanı istediğim tek şey istediğin şeyi düşünmen." *Ashlyn'in* tekrar tekrar ölümünü izlemek zorunda kalsaydı... Midesi düğümlendi. "Kanı, vahşeti..."

"Ne istediğimi biliyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Yine de seninle kalmak istiyorum."

Bir kez daha, ona duyduğu ihtiyaç her şeyin önüne geçti. "Duş alacaksın. Paris insan kadınların duşu sevdiğini, rahatlamalarını ve sakinleşmelerini sağladığını söylemişti." Oturup onu kendine çekti. *Sonunda, sonunda.*

Hayır, henüz değil. Yakında. Bu Maddox'ı öldürse bile Ashlyn'in ilk seferini özel kılacaktı.

Ashlyn saçlarını parmaklarına doladı. "Yine bana katılacak mısın?"

Maddox kendini başını sallamaya zorladı, ruh öfkeyle gürledi. *Neden şimdi değil?* "Seninle duş alırsam, sana sahip olurum. Her anlamda."

Ashlyn ona bir bakış attı, o kadar seksiydi ki Maddox bunun güçlü titreşimlerini içinde hissetti. "Dediğim gibi, ne istediğimi biliyorum," diye fısıldadı.

Tanrılar aşkına, onu öpmek istiyordu. Ama onu öperse içine girene, içinde gidip gelene, kayana kadar öpüşmeyi bitiremezdi. "Önce yapmam gereken bir şey var."

"Sonra..." Cümlesini bitirmemişti ama buna gerek yoktu.

"Sonra," diye söz verdi. Ah, evet. Sonra.

Ruh yavaşça gülümsedi. İki günde ikinci kez, adam ve iblis kesinlikle hemfikirdi.

tarama: ırmak düzenleme: vero

On Sekizinci Bölüm

Ashlyn, Maddox'ın yapması gerektiği şeyi merak ederek aceleyle duşa girdi. Su sıcaktı, rahatlatıcıydı ve gecenin yorgunluğunu alıp götürdü. Aşkının kanlı bedenini kollarına almasının nefret dolu anısı değilse bile fiziksel etkiler kaybolmuştu. Yorgunluk, neredeyse tüketici bir umutsuzluk hissi, sevmeye başladığı adama yapılanlara duyduğu öfke.

Ashlyn'i sevmeye başlamış olan adama.

Bu duygular ikisini de oldukça hızlı bir şekilde ele geçirmişti ama çok doğru geliyordu. Maddox'la olmayı ölesiye istiyordu. Ona dokunmayı, ona sarılmayı, zevk vermeyi ve zevk almayı arzuluyordu. Bu yeni duyguların keyfine varmayı. Onu artık Yem olarak görmüyor ve kendisiyle kalmasını istiyordu. Şimdi ve daima. Dudakları mutlu bir sırıtışla yavaşça aralandı.

Bu laneti nasıl bozacağım?

Bu düşünce zihninde dolaşıp karşısına çıkan her şeyi gölgede bıraktı. Gülümsemesi soldu. Onu sonsuz kere ölmekten, tekrar tekrar ölmek zorunda olduğunu bilerek yeniden dirilmekten kurtarmanın bir yolu olmalıydı. Kimse böylesi bir işkenceyi hak etmiyordu.

Ashlyn alnını ıslak fayansa dayadı. Kesinlikle dünyada bir yerde, bir zaman, bir insan tanrılar hakkında konuşmuş ve onların aptal, haksız lanetini nasıl bozacağından bahsetmişti. Muhtemelen yıllardır bir şeyler duymuştu ama eğer böyleyse bile duydukları diğer seslere karışmıştı.

Şimdiyse, en azından neyi dinleyeceğini biliyordu.

Maddox bunun için kaleyi terk etmesini istemeyecekti, bu kadarından emindi. Bu yüzden ona söylemeden gitmek zorundaydı. Ayrıca o etrafındayken sesleri duyamıyordu.

Sen gelinceye kadar hayatım boşmuş, demişti. *Hayattaydım ama gerçekten yaşamıyordum. Şimdi yaşıyorum, ölüyken bile.* Ateşli bir koruyucuydu, onu güvende tutmak için çektiği acının küçük bir bedel olduğunu düşüyordu. Ashlyn daha şimdiden bu kadarını biliyordu.

Gece, onu durduracak hiçbir şey yapamadığı zaman buradan ayrılacak, sonra sabah gizlice geri gelecekti.

Şimdi düşünme bunu. Casusluk oyunları için yeterince zamanın olacak. Kısa bir süre sonra, bir erkekle sevişecekti. Maddox'la. Büyük, güçlü elleri tüm bedenini okşayacaktı. Ağzıyla onu tadacaktı. Penisi içinin derinliklerine girecekti.

Ürperdi. *Daha önce gitmek için çırpınıyordun, şimdiyse kalmak için çırpınıyorsun.* Bir şekilde McIntosh'la bağlantıya geçecek ve iyi olduğunu bildirecekti. Ancak şimdi değil. Sonra. En özel anları yaşadıktan ve birisiyle bir bütün olmanın nasıl bir duygu olduğunu tattıktan sonra.

Bencillikti bu, evet. Ama ne olursa olsun, kendini bundan alıkoymayacaktı.

Şüphesiz, Maddox bu kez başladıkları şeyi bitirecekti. Söz verdiği gibi onu yatağa taşırken sıkı kasları belirginleşecekti. Maddox odadan çıkmadan önce ona attığı yakıcı bakıştan anlaşılıyordu bu.

Sonrasında –erkeklerin kadınlara yüzyıllardır yaptığı gibi– terk edilmek konusunda endişelenmeyecekti. Maddox etkileyici, tutkulu ve farklıydı. Yalan söylemesine ya da istediğini elde etmek için sahte vaatlerde bulunmasına gerek yoktu. İstemesi yeterliydi.

Ama Maddox yine de istememişti. Vermek istemişti.

Sıcak su birazdan soğuyacaktı. Ashlyn suyu kesmek için muslukları çevirdi. *Tip, tıp.* Nerdeyse zamanı, diye düşündü ve bacaklarının arası anında ıslandı. Meme uçları taş gibi sertleşmişti.

Su damlaları teninden aşağı kayıyor, ürpermesine neden oluyordu. Maddox'ın onları yalayarak kuruladığını hayal edince yine ürperdi, neredeyse inliyordu. Bir havlu aldı ve elinden geldiğince kendini kuruladıktan sonra yumuşacık havluyu kollarının altından sardı, böylece göğüslerinden dizine kadar örtünmüş oldu. Buhar bulutuyla birlikte hevesli bir şekilde banyodan çıktı.

Maddox yatak odasında değildi.

Kaşlarını çattı... ta ki ayak parmaklarına yumuşak bir şey değinceye kadar. Yere baktı. Menekşe rengi ipek eşarplar yılankavi bir şekilde banyodan bitişik odaya uzanıyordu. Eşiğe gelince keyifli bir şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Daha önce bu odada bulunmuştu. Ama çarşafla balkona inip pencereden girdiğinde böyle görünmüyordu. Her şeyin üzerinde toz vardı. Çarşaflarda bile. Şimdiyse haz için yapılmış bir odaydı. Duvarlardaki aplikler parlıyor, siyah ipek yatağın üzerinde altın ışıklar dans ediyordu. Maddox temizlemişti. Onun için. Kalbi göğsünden fırlayacaktı, deli gibi atıyordu.

Maddox neredeydi?

Balkonun kapıları açıktı temiz, soğuk hava içeri giriyordu. Yaklaştı, kaynayan kanı, onun buz gibi hava karşısında umursamaz davranmasına yol açmıştı. Maddox sırtı ona dönük bir halde balkon korkuluğunda duruyordu, koyu renk saçlarının karışık ve ıslak olduğunu fark etti. Omuzları geniş, bronz rengi ve çıplaktı.

Sırtını daha önce hiç çıplak görmemişti.

Omuzlarının üzerinden belinin altına kadar inen ve kanatları açılmış, devasa bir kelebek dövmesi vardı sırtında. Kırmızıydı, neon ışıklarını andırıyordu ve öfkeli görünüyordu. Kötücül. Sırtından çıkacak ve onu ikiye bölecek gibi duruyordu. Tuhaf, diye düşündü. Kelebekler hassas varlıklardı, onların böyle tehlikeli görünebileceğini hiç düşünmezdi. Ya da Maddox kadar maskulen birisinin sırtına böyle bir desen yaptırmasını hayal edemezdi.

"Maddox," diye fısıldadı, nefesi kesilmişti.

Maddox, Ashlyn sanki bağırmış gibi arkasını döndü. Çekici dudakları öfkeyle sarkmıştı. O anda, Ashlyn'i duşta bırakıp saatler sürecek bir haz hazırlığı yapmış bir sevgiliye benzemiyordu. Onu ormanda terk etmeye çalışan savaşçıydı.

"Her şey yolunda mı?"

"Bu balkona bağlanmış bir çarşaf var." Sağ tarafı işaret etti ama kısık bakışlarını onun yüzünden çekmemişti. "Bununla ilgili bir şey biliyor musun?"

Ormandaki gece hariç, ona ikinci defa böylesi bir öfkeyle bakmıştı. Genellikle bir başkasına böyle bakardı. O eflatun gözlerin –şimdi dövmesindeki neon kırmızısıyla çevriliydi– ona suçlayıcı bir parmak gibi yönelmiş olması bir parça kaygı vericiydi.

İyi haber mi? Öfkeliydi ama o tuhaf, iskeletimsi maskesi yüz hatlarını ele geçirmemişti. Bundan güç alan Ashlyn çenesini kaldırdı ve ona doğru adım attı. "Evet. Çarşafla ilgili bir şey biliyorum."

"Başka birisi olsaydın," dedi dişlerini sıkarak, "Böylelikle avcıların kaleye çıkabilmesi için onu korkuluğa senin bağladığını düşünürdüm."

"Ama benim o olduğumu düşünmüyorsun?" Bu sorunun dişleri olsaydı, Maddox'ı ısırırdı. Sertçe.

"Hayır." Ashlyn rahatladı. Biraz. "O halde anlat," diye devam etti. "Bunu ne için *kullandın*?"

İtiraf zamanı. "Torin'in beni sakladığını söylemiştim, hatırlıyor musun? Beni kilitledi, böylelikle arkadaşların beni bulamayacaktı, ki bu kısmı tam olarak anladığımı söyleyemem, o yüzden sorma. Senin bağırdığını duydum ve yanına gelmek için gereken neyse onu yaptım."

Maddox ona doğru tehditkâr bir adım attı, sonra kendini durdurdu, ona çok yaklaşmaktan korkuyor gibiydi. "Düşüp ölebilirdin," dedi yavaşça.

"Ama ölmedim."

"Havada asılıydın, Ashlyn."

Geri adım atma. Bu kritik anda olmaz. Birbirlerinden hoşlandıklarını daha yeni kanıtlamışlardı ve ikisi de ilişkilerini bir sonraki aşamaya taşımak istiyordu. Burada olacak olanlar, gelecekteki kavgalarındaki durumu belirleyecekti. Ve kavgalar olacaktı. Maddox aşırı inatçı ve Ashlyn de aşırı kararlıydı.

"Evet," diyerek ona katıldı. "Asılı kaldım."

"Bir daha –asla!– bunu yapmayacaksın." Aralarındaki mesafeyi kapayıp ve öne eğildi. "Anladın mı?"

Kalbi sesten daha hızlı bir tempoyla çarpmaya başladı. "Arkadaşlarına beni bir yere kilitlememelerini söyle, *o zaman* yemin ederim."

Maddox'ın gözleri açıldı, inanamıyordu. Onun hıçkırarak özür dilemesini mi beklemişti? "Onları öldüreceğim," diye hırladı onu şaşırtarak. "Orada ölebilirdin."

Maddox, Ashlyn'in yanından geçip giderken, Ashlyn onun gözlerinde ölümü gördü. Ah, hayır, hayır, hayır. Bu sefer onu bırakmak yoktu. Arkadaşlarını dövmek yoktu. Şimdi değil. Ashlyn tereddüt etmeden ona doğru uzandı, korkmadan eliyle büyük ve sert pazısını tuttu. Maddox hırlayarak geri döndü ve onun yüzüne baktı.

"Bugün daha fazla acı çekilmeyecek," dedi Ashlyn.

"Ashlyn."

"Maddox."

Onu elinin tersiyle yolundan çekebilirdi. Onu reddedebilir, ona küfredebilirdi. Ona vurabilirdi. Bunun yerine, duygularının odağını yeniden değiştirdi. "Orada ölebilirdin." Kısık, hayvani bir hırıltıyla dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Dili sertçe ağzının içine girdi.

Sonunda. Teşekkürler Tanrım, sonunda. Ashlyn öfke, tutku ve ateş karışımının tadına baktı, bu şimdiye kadar tattığı en muhteşem lezzetti. Sarhoş ediciydi. Kanı anında tutuştu.

Maddox, "Seni... incitmek... istemiyorum," diye homurdandı öpücüklerinin arasından.

"İncitemezsin."

"İncitme..."

"İncitmeyeceksin."

Maddox öpüşünü derinleştirirken başını yana eğip içindeki, derinlerdeki açlığı besleyerek daha çok ağzının içine girdi. Ashlyn bunu sevdi, istekle kabul etti. Maddox tutkuluydu, nefes kesici tutkusu sınırsızdı ve öpüşürken yırtıcıydı. Ashlyn'in istediği, ihtiyaç duyduğu gibi.

"Arzuladığın şeyi sana vereceğim ve tanrılara yemin ediyorum, seni incitmeyeceğim."

"Seni ve vereceğin her şeyi istiyorum. Her şeyi."

Kalçasını tutup kendisine çekerek Ashlyn'in ciğerlerindeki havayı boşalttı. Soluğu kesilen Ashlyn bacaklarını beline sardı. Maddox onu duvara yasladı. Soğuk taş çıplak tenine değdi ama Ashlyn umursamadı.

Vahşilik hiçbir zaman yaşamının bir parçası olmamıştı. Evden işe, işten eve. Tüm hayatı bundan oluşuyordu aslında. Maddox'a yalnızlıktan hoşlandığını söylemişti ancak gerçek şuydu ki; bir dokunuşun açlığını çektiği anlar vardı. Herhangi bir dokunuşun.

Bu, şimdiye dek hayal ettiğinin çok ötesindeydi.

Sertliğini bacaklarının arasına bastırdı, içine girmedi, henüz değil ama havluya ve iç çamaşırına rağmen sert ve sıcaktı, özellikle en çok ihtiyaç duyduğu yerine sürtünüyordu. Aniden inledi. Onu sıkıca kavrayıp tırnaklarını göğsüne geçirdi. Maddox'ın meme uçları o kadar sertti ki, Ashlyn'in tenine battı.

"Çok güzel," dedi göğüslerinden birini avuçlarken. Dokunuşu nazik değildi ama kaba da değildi, zevkin ve acının mükemmel bir dengesiydi. Maddox, tek bir kontrol ipiyle kendine hâkim oluyormuş gibi sallandı.

"Evet." *Evet*. Ashlyn'in içi ürperdi, zevk veren darbeleri yakıyor ve bedeninin geri kalanı da eritiyordu. Tekrar tekrar erkekliğine sürtünerek bedenini ileri geri hareket ettirdi. Hiç bu kadar ıslanmamıştı. Hiç bu kadar muhtaç ve bu kadar cilveli olmamıştı. Hiçbir zaman boğulmayı, ölmeyi, yaşamayı ve uçmayı aynı anda istememişti ama şimdi istiyordu.

"İstiyor musun... okuduğun kitaplardaki gibi?" Maddox çenesinin altını ve sonra da boynunu ısırdı.

"Sana söyledim. Seni istiyorum. Sadece seni." Isırıklar canını yakıyordu ama her acı dolu ısırıktan sonra zedelenen yer hassaslaşıncaya ve arzularını daha da ateşleyene kadar orayı yalıyordu. Havluyu çekiştirdi ve sonra meme uçlarını çimdikledi, parmakları dişlerinden biraz daha sertti. Maddox'ın göğsünden bir gürleme yükseldi; Ashlyn'in içini yansıtan, ilkel bir arzu sesiydi bu.

"Havlu. Bırak." Yanıt vermesini beklemedi ama havluyu çekip aldı ve omzunun üzerinden fırlattı.

Buz gibi hava Ashlyn'in tenini öptü. Maddox, onu kollarına alıp ısıtmak yerine, geri çekildi ve ona baktı. Yavaşça inceleyerek, tadını çıkararak baştan aşağı süzdü. Bir şekilde bakışı, dokunuşundan daha sıcaktı ve soğuğu engellemişti.

Ashlyn, Maddox ona bu şekilde baktığında kendini tanrıça gibi hissetti. Bir siren gibi. Bir kraliçe gibi.

"Güzel" dedi. "Çok güzel." Elleri de gözlerinin izlediği yolu takip etti. Tüm bedenine, keşfedilmemiş tek yer bırakmadan dokundu.

"Seninim."

"Benimsin." Köprücük kemiğini yaladı ve sızlayan bir iz bırakarak emdi. "Gördüğüm en mükemmel şeysin." Elleriyle tekrar göğüslerini kavradı. "Mükemmel pembe meme uçları ağzım için yaratılmış."

"Tatlarına bak."

Dilini ileri geri hareket ettirerek birini yaladı ve sonra dikkatini diğerine verdi. Ardından Ashlyn'i odanın ortasına geri getirdi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Ashlyn'in gözleri katışıksız bir teslimiyetle kapanmıştı. Adam dizlerinin üzerine çöktüğünde inanılmaz şeyler oldu; itibarını yitirmiş bir şeyler. Bir eliyle beline sarılıp onu sıkıca kendine çekti. Ve onu yalamaya devam ederken, boşta kalan eliyle uyluklarını okşadı.

Oraya dokun... tam oraya... Ah! Parmaklarıyla klitorisine her dokunuşunda, tam olarak keşfetmeden elini geri çekiyordu. Ashlyn buna neredeyse öfkelenmişti. Maddox onu kaldırdı ve dişlerini teninde gezdirdi. "Daha fazlasına ihtiyacım var," dedi Ashlyn.

"Birazdan."

"Maddox," dedi umutsuzca. Sadece parmağını içine soksa, gelecekti. Her ne kadar gelmek istese de, onu keşfetmeyi daha çok istiyordu. "Ben de sana dokunayım." Soluk soluğa kalmıştı, kelimeler ağzından zar zor çıkıyordu.

Maddox, Ashlyn gözünü açıp kapayana kadar ayağa kalktı. Ona; gözlerinde kırmızı, siyah ve eflatun rengi birbirine karışmış bir ateşle dik dik baktı. Tek kelime etmeden, onu kaptığı gibi yatağa attı. Serin ipek, ateşli bedeninin üzerinde kaydı. Sonra Maddox onu olduğu yere çivileyerek üzerine çıktı. Ağırlığı şaşırtıcı derecede tatlıydı, düşünebileceğinden çok daha şehvetliydi.

Altın rengi ışık, Maddox'ı baştan aşağı sarmış, başında hare oluşturmuştu. O an gerçekten bir melek gibi göründü. *Onun* meleği.

Kurtarıcısı ve sevgilisi. "Pantolonunu çıkar," diye emretti Ashlyn. Çıplak göğsü Ashlyn'i nefis bir biçimde yakıyordu ve onun çıplak bacaklarını hissetmek için sabırsızlanıyordu... ve sert, şişmiş penisini; hiçbir şeyi istemediği kadar.

Maddox boyun eğmedi. Ashlyn titreyerek pantolonunu indirmek için kemerine uzandı.

Maddox onu yatıştırarak başını salladı. "Eğer onları çıkarırsan, içine girerim." Sesi kısık ve pürüzlü çıkmıştı.

"Güzel. Ben de seni içimde istiyorum."

"Tadına bakma kısmı henüz bitmedi." Maddox onu biraz gevşetti ve bir parmağını karnının üzerinden aşağıya doğru kaydırdı.

Ah Tanrım. "Evet, daha fazla tadına bak. İstiyorum... Buna ihtiyacım var..." *Her şeyden çok.* Pantolonunu çıkarmasına izin vermeyecekse, başka bir yolunu bulacaktı. Elini içine soktu ve onu kavradı.

Maddox nefesini tıslayarak verdi. Gözlerini kapadı. "Ashlyn."

Çok büyüktü, parmaklarını kapatamıyordu. Kalın, dolgun ve inanılmazdı. Elini Maddox'ın duşta yaptığını gördüğü gibi yukarı aşağı kaydırırken –ah, o kadar güzeldi ki durmasını hiç istemiyordu– sonunda o da parmağını Ashlyn'in içine soktu. Ashlyn baş döndürücü bir şehvetle nefesini tuttu.

Maddox sakinleşti. "İyi mi?"

"Harika," dedi Ashlyn inleyerek.

Tekrar harekete geçerek parmağını içeri sokup çıkardı. İlk başta yavaşça... daha hızlı... daha hızlı... Ashlyn, parmağı içeri girince bedenini geri attı, onu sevgiyle daha derinde tutmaya çalışarak kaslarını gerip sıkılaştırdı.

"Daha fazlasını ister misin?"

"Evet," diye soluk soluğa yanıt verdi.

İkinci parmak da içine girdiğinde, onu daha fazla sıktı. Dizleriyle her kıvrımını sararak Maddox'ın uyluklarını sıktı. Bakışları onunkiyle buluştu. Yüzünde ter birikmişti ve gerginliği yüzünden dudakları kenetlenmişti.

"Sıcak," dedi. "Ve ıslak."

"Büyük," dedi, onu sıkarak. "Sert."

"Hepsi senin."

"Benim," diye onayladı Ashlyn. *Onu sonsuza dek istiyordu. Şimdi ve her zaman.* "Daha fazlasını istiyorum."

Üçüncü parmağını da soktu ve hafif bir yanma oluştu. Buna bayıldı; onun, içinde olması mucizesine bayıldı. "Benimsin," dedi Maddox. Penisi Ashlyn'in elinde kabardı. "Hazır mısın, güzellik?"

"Evet. Ah, evet. Fazlasıyla hazırım." Hazırdan da öte bir durumdaydı. Hiçbir şeyi bu kadar yoğun istememişti. Bu, uğruna hayatını bile seve seve verebileceği bir deneyimdi. "Evet. Lütfen."

Maddox'ın sırtını ovdu ve o tenine tırnaklarını geçirirken, Maddox da pantolonunu bileklerine indirerek tekmeleyip attı. İç çamaşırı yoktu. Sonunda tamamen çıplaktı.

"Bana bak."

Ashlyn ona baktı, bakışları da bedenleri gibi birbirine karıştı.

Penisinin sert ucunu bacaklarının arasına bastırdı ama tamamen içeri girmedi. Ashlyn, onu devam etmeye zorlayarak kalçalarını kaldırdı. Daha derine girmedi. Kıyafetlerini çıkarır çıkarmaz içine gireceği iddiasına rağmen direndi.

"Bir ana ihtiyacım var... ruhu... kontrol altına... almak için," diyebildi. "Gitmek istemiyorum. Ayrılmak istemiyorum. Ama istekleri..."

"Hımm, istekler. Evet."

"Hayır. Karanlık. Şiddet. Sertlik."

"Ben korkmuyorum." Hayır, Ashlyn heyecanlıydı. Onu ve ruhu içine almaya istekliydi. Ruh, onun bir parçasıydı, bu yüzden onu da seviyordu.

"Korkmalısın." Şakaklarında biriken ter Ashlyn'in yanaklarına damladı. Buz gibi hava Maddox'ı serinletememişti. "Binlerce yıldır bu şekilde yapmadım. Şey sırasında hiç bir kadına bakmadım..."

Bitirmemişti ama Ashlyn söyleyemediği şeyin ne olduğunu tahmin etmişti. Sevişirken bir kadına hiç bakmamıştı. Ashlyn bir daha gözlerine baktı, ona duyduğu aşk ışıltılı bir biçimde gözlerinde parlıyordu. Bunu saklamaya çalışmıyordu, saklayamazdı. "Daha fazla beklemek istemiyorum."

"Beklemelisin."

İleri gitmesi için onu zorlayarak dizlerini yukarı çekti ama Maddox kımıldamayı reddederek avucunu yatak başlığına koydu. *Ah!* Maddox'ın onu incitmekten korkmasını istemiyordu. "İçime gir. Isır."

"Hayır. Seninle olmaz."

"Vur. Isır beni. Kırılacak bir eşya değilim ben."

"Sana zarar vermeyeceğim." Ona bakmayı reddederek başını salladı. "Sana zarar vermeyeceğim. Söz verdim."

Kontrolünü kaybetmesini sağla. Ne yaparsa yapsın seni incitemeyeceğini kanıtla ona. Evet, diye düşündü. Çenesini tuttu ve onu

kendisine bakması için zorladı. Bu kez de geri çekilirse, onunla yapmak istediği şeylerden korkmaya devam ederse, sonunda ona dokunmayı tamamen bırakacaktı. Onu terk edecekti.

"Neyin varsa hepsini ver. Şimdi yap bunu," dedi ona inleyerek, bir kez daha onun kalın, uzun penisini içine kaydırmaya çalıştı. "O kadar çok ıslandım ki, zaten acı çekiyorum."

Maddox'ın sığ nefesi kulaklarına doldu. "Sadece birkaç dakika daha. Sadece sana sarılacağım, sonra da gitmek zorunda kalacağım."

Hayır, olmaz.

Elektriklenmiş çeliğin üzerine dökülen kadife hissine bayılarak parmak uçlarını sırtında gezdirdi. Dövmesi çok gerçekçi görünüyordu. Sertleşmesini bekledi ama olmadı. Ereksiyon olmamıştı ve geri kalan her yeri kadar ılıktı.

"Eğer bana sahip olmazsan..." Kalçalarını ellerken masum görünmeye çalıştı. Kasları temasıyla kasıldı. "Ben sana sahip olacağım."

Bir uyarı daha yapmadan tutuşunu sıkılaştırdı ve bedenini öne doğru kaydırdığı anda sarsıldı. Maddox'ın kolu kıvrıldı ve hızla Ashlyn'in içine girdi. Dudaklarından aniden acı ve mutluluk dolu bir çığlık koptu.

Maddox kontrolünü kaybetti.

Yüksek sesle ve uzun bir süre kükredi; tekrar tekrar geri çekilip bir daha girdi. Ashlyn nefesini tuttu, onu içinde o kadar derin hissetti ki, bir daha kendini sadece Ashlyn olarak düşünemeyecekti. Şimdi Maddox'ın kadınıydı.

Boynunu ısırdı ve Ashlyn titredi. Kaymaya ve gidip gelmeye devam etti. Tüm yatak sallanıyor ve metal ayakları zemini gıcır-

dıyordu. Ashlyn'in dizlerinden birini alıp bacaklarını iyice birbirinden ayırarak ve daha derine girerek koluna geçirdi.

"Özür dilerim," diye söylendi. "Özür dilerim."

"Dileme. Evet, evet!" diye bağırdı Ashlyn.

Maddox'ın temposu arttı ve daha sert girmeye başladı. "Ashlyn," diye soludu. "Ashlyn."

Ashlyn içten dışa yanıyordu. Kalp atışı Maddox'ın vuruşlarıyla uyumlu olarak çarpıyordu. Aklı, zevkten başka hiçbir şeyi umursamayacak kadar başından uçup giderken, başı ileri geri atılıyordu.

Maddox, Ashlyn'in göğüs uçlarını sıktı ve daha da alev almasına neden oldu.

Dişlerini Ashlyn'in boğazında gezdirdi ve daha da ıslanmasını sağladı.

Uyluklarını daha da sıktı ve kendini daha fazla istetti. "Üzgünüm," dedi yine. "Çok üzgünüm. Nazik olmak istiyordum."

"Serti sevdim. Daha sert istiyorum." Nezaket sonra da gelebilirdi, Ashlyn'in ihtiyacı giderildikten sonra. Maddox daha sonra onun vereceklerini alabildiğini –ve bundan çok mutlu olduğunu– anladı. "Yakın. Çok yakın." Neredeyse gelmişti. İhtiyacı olan tek şey...

Elini Ashlyn'in saçlarına doladı ve yüzünü kendisininkine çekip dilini ağzına soktu. Muhteşem tadı bir uyuşturucu, bir eroinmişçesine Ashlyn'in ağzına aktı. O anda, Ashlyn sarsıldı. Boşaldı. Zevk alevleri onu yuttu.

Tüm bedeni sarsıldı. Gelmişti. Zihninde beyaz ışıklar ve gölgeler çakarken, bir çığlık attı. Yavaşça ölüyordu, çabucak ölüyordu. Sadece... ölüyordu. Cennete uçuyordu.

"Ashlyn," diye bağırdı Maddox da patlarken. Sıcak tohumları içine aktı, derine... çok derine, içine girip çıkmaya devam ederken. Kasları gerildi. "Benimsin." Sanki kendini tutamıyormuş gibi tekrar boynunu ısırdı.

Bu kez kan geldi.

Bu canını acıtmış olmalıydı, acıtmıştı –çok iyiydi, çok iyi- ama onun yine gelmesine neden oldu. Ashlyn titredi ve ona doğru eğildi, baş döndürücü bir mutlulukla çığlık attı. Böylesi bir zevkin ve acının birbirine bu kadar etkili karışabileceğini asla düşünemezdi. Hiç birinin diğerini bu kadar tetiklediğini düşünmemişti. Ama böyle olmuştu ve mutluydu.

Maddox yine soluk soluğa Ashlyn'in üzerine çöktü. "Üzgünüm. Çok üzgünüm. Böyle olsun istememiştim."

"Özür dileme. Memnunum." Onun ağırlığını kabul ederken tatminkârlıkla inledi. Tatminkârlıkla ve gerçek bir mutlulukla... "Hep böyle olsun istemiştim."

Maddox onu da üstüne alarak sırt üstü yuvarlandı. Kemiksiz, göğsünde uzanıyordu. Maddox kollarını ona sarmıştı, ellerini sırtında gezdiriyordu. "Daha nazik olanından hoşlanman gerekirdi. Özellikle de ilk seferinse."

Yavaşça gülümsedi. "Bundan şüpheliyim ama deneyip beni ikna etmene seve seve izin veriyorum."

Maddox'ın gözlerinde bir an şaşkınlık belirdi. Sonra Ashlyn'i kucağına oturttu. "Bu, benim için büyük bir zevktir."

tarama: ırmak
düzenleme: vero

On Dokuzuncu Bölüm

Tüm hayatı boyunca Maddox hiç bu kadar tatmin olmamıştı. Binlerce yıllık yaşamı boyunca hiç...

Ashlyn'le üç kez sevişmişlerdi ve genç kadın şimdi yanında uyuyordu; ona sokulmuş, nefesi alıp verirken göğsü inip kalkıyordu. Sert ve hızlıdan sonra, yumuşak ve naziği denemişler ama Ashlyn sert ve hızlının nasıl olduğunu hatırlaması gerektiğini iddia ettiğinden, bir daha sert ve hızlı yapmışlardı.

Bu sözleri karşısında Maddox şoke olmuş, ağzı açık kalmış ve boyun eğmişti. En kötü, hayvani ve iğrendiği parçasını göstermiş ama Ashlyn çığlıklar atarak kaçmamıştı. Ağlamamıştı. Hayır, daha fazlasını istemişti.

Bunu hatırlayınca sırıttı. Gerçek, frenlenmemiş bir sırıtış, diye düşündü hayret ederek. Ruh, Maddox'tan onu ısırmasını istediğinde, buna itaat etmekten başka bir şey yapamamıştı. Bu yüzden onu ısırmış ve kanatmıştı. İçindeki erdemli olan her şey ona karşı çıkarak utançla çığlık atmıştı. Ama Ashlyn bundan hoşlanmış, gerçekten umursamamıştı; hatta o da buna karşılık onu ısırmıştı.

Ve şimdi Maddox kendini özgür hissediyordu. Ona verdiği tepkilerinden korkması gerekmiyordu. *Korkması gerekmiyordu.*

İhtiyacı olduğunu hiçbir zaman bilmediği, onsuz yaşayamayacağı her şeydi Ashlyn. Onu... ehlileştirmişti. Ruhu büyülemişti. Ona, onu burada tutma planını anlatmıştı ve bu konuda ciddiydi. İtiraz etmemişti. Maddox'a aitti, şimdi ve her zaman.

Parmağını yavaşça omurgasının üzerinde gezdirdi. Ashlyn uykusunda mırıldandı ve ona daha fazla sokuldu. Göğsü kolunun altında ezilerek ona ateşten oklar sapladı. Ne hazineydi ama. Ormana bir canavar aramaya girmişti ama bunun yerine kurtuluşu bulmuştu.

Ashlyn'leyken Şiddet gerçekten şiddetli değildi. Bunun yerine ruh güzel bir şeye dönüşmüştü. Tehlikeliydi, evet. Her zaman tehlikeliydi. Ama tensel olarak, hayır. Kötü değil, muhtaçtı. Yıkıcı değil, sahipleniciydi. İki gün önce böyle bir şeyin mümkün olacağını düşünemezdi.

Ashlyn. İblis terbiyecisi. Onu uyandırmamaya özen göstererek hafifçe kıkırdadı. Yaşadıklarından sonra enerji toplaması gerekiyordu. Onu baştan çıkarma planları...

Aşağıda kapının çarptığı duydu. Birisi küfrediyordu. Maddox bu kaba, bariton sesi hemen tanıdı. Reyes geri dönmüştü.

Maddox'ın ruh hali anında öfkeye dönüştü. Onun ve Reyes'in bitmemiş bir hesabı vardı. Hemen bir uyarının verilmesi gerekiyordu. Savaşçıya Ashlyn'i incitme teşebbüsünün sonuçları olacağını gösterecek bir şey.

Maddox dönüp yataktan kalktı, Ashlyn'i rahatsız etmediğinden emin olmak için durdu. Gözleri hâlâ kapalıydı, kirpikleri, pembeleşmiş yanaklarının üzerinde gölge yapmıştı.

Sessizce tişörtünü, pantolonunu ve çizmelerini giydi. Bıçakları. *Ashlyn bizim. Kimse onu incitemez.* Ruh öç istiyordu ve Maddox'ın teninin altında, kanının içinde, kaynıyor, alevler saçıyor, kabarıyor... eriyordu... Yine de Maddox kontrolünü kaybetmedi.

Öfkeliyim ama yine de kendi eylemlerimi kendim belirliyorum, diye düşündü hayret ederek. *Karar verdim.* Bu ilginç. Harika ve keyif verici. Ve bu yeni hâkimiyeti Ashlyn'e borçluydu.

Genç kadının uykudaki haline bakmak için arkasına döndükten sonra odadan çıktı. Ruh ondan uzaklaştığı her an kararıyordu ama yine de emir verme gücünü kazanamadı.

Maddox, Reyes'i giriş salonunda buldu ama yalnız değildi. Savaşçıların geri kalanı da oradaydı, her birinde kesikler vardı, yaraları kanıyordu ve siyah isle kaplıydılar. Ayrıca yanlarında Maddox'ın tanımadığı adamlar da vardı.

Hayır, kesinlikle olamaz, diye düşündü gözlerini kırparak.

"Sabin?"

Kimse ona kulak asmadı. Sabin –tanrılar aşkına– tişörtünü sıyırmakla meşguldü ve yan tarafındaki derin kesiği inceliyordu. Lucien kollarını... Strider'a sarmıştı. Cameo dizlerini göğsüne çekmiş oturuyordu. Koyu renk saçları uçlarından alazlanmış ve sol tarafı yanmıştı. Gideon ve Amun duvara yaslanmışlardı, kendi başlarına ayakta duramıyor gibiydiler.

Bunca yıl sonra savaşçıları görünce karnına bir yumruk yemiş gibi oldu. Burada ne yapıyorlardı? Neden gelmişlerdi?

Paris inleyince dikkatini o yöne çevirdi. Savaşçının kolu o kadar kötü kırılmıştı ki kemiği derisinden dışarı fırlamıştı. Aeron... Maddox kaşlarını çattı. Aeron tırabzana kelepçelenmişti ve yüksek sesle lanetler yağdırıyordu. Alnından kırmızı bir nehir gibi kan

akıyordu. "Öldürmek. Öldürmeliyim." Sesi kalın çıkıyor ve kötü niyetini yansıtıyordu. "Onların kanına ihtiyacım var. Hımm, kan."

Tıpkı Titanların yemin ettiği gibi, Gazap onu ele geçirmiş olmalıydı. Bu da o dört kadını öldürme ihtiyacının onu yiyip bitirdiği anlamına geliyordu. Bu durumda savaşçılar, onları kurtarma yolunu bulana ya da onlar ölene kadar zorunlu olarak zincirli mi kalacaktı?

Bu düşünceyle birlikte Maddox'ın içine kin doldu. Arkadaşını bu noktaya getirdikleri için Titanlara duyduğu kinle. Üzerlerine saldıkları lanet yüzünden Yunanlara duyduğu kinle, sürekli peşlerinde olan Avcılara duyduğu kinle ve en çok da gençliğinde, o korkunç gecede o kutuyu açtığı için kendine duyduğu kinle.

"Neler oluyor?" diye ısrar etti Maddox. Hemen saldırmaması, Ashlyn'in onu ne kadar çok değiştirdiğini kanıtlıyordu. "Tepedeki tuzaklarımızdan birine mi düştünüz?"

Birkaç savaşçı ona baktı, çoğu onu görmezden geldi. "Hayır," diye mırıldandı Sabin. "Onlardan sakındık."

"Bomba," dedi Reyes, bakmaya tenezzül bile etmeden. Çizmelerini çıkarmakla uğraşıyordu, aslına bakılırsa çizmeler ayağının üzerinde erimişti. Gülümsüyordu.

"Bizimkilerden birisi mi?" diye ısrar etti Maddox, Sabin'in ağzından çıkanlara güvenmiyordu.

"Pek sayılmaz. Kendimi nasıl uçuracağımı daha iyi bilirim." Reyes iç geçirdi, sonunda lütfedip ona baktı. Gözlerinde kafa karışıklığı vardı. "Neden bana küfretmiyorsun?"

Maddox hızla bıçağını kınından çıkardı ve savaşçıya fırlattı. Göz açıp kapayıncaya kadar, diğerini de kınından çıkarıp Lucien'a fırlattı. İki bıçak da adamların sol omuzlarının üzerinden uçarak

arkalarındaki duvara saplandı. "Bir daha böyle bir şey planlayacak olursanız sizi *öldürürüm*, hiç şüpheniz olmasın."

Lucien'ın bakışı ifadesizdi. Sakin görünüyordu, yine de Maddox bu sakin görüntünün altında bir şeylerin kaynadığını hissetti. Yüz hatları gergindi, sanki çekiç darbeleri almış bir buz kütlesi gibiydi. Çatlamaya hazır mıydı? "Onu bulamadığımız için sevinmelisin. Ben seviniyorum. Avcılar bizimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynadılar, bizi belli bir yere çektiler ve bombalarla karşıladılar."

Bombalar. O zaman gerçek bir savaş başlamıştı. Maddox dişlerini gıcırdatarak kalan basamakları indi. Yerinde kıvranan Aeron'ın etrafından dolandı ama bacaklarına bir tekme yedi. Bıçaklanmaktan daha iyidir, diye düşündü.

"Sabin niye burada?" Soruyu onun yüzüne sormamıştı. "Neden Avcıları buraya *getirdi*?"

"Görünüşe bakılırsa, Avcılar zaten buradalarmış. Sabin onları takip etmiş ve şimdi *dimOuniak*'ı bulmamız için ona yardım etmemizi istiyor." Reyes işleri bitmiş çizmelerini bir kenara fırlattı. Ayaklarının derisi soyulmuş, su toplamıştı.

"Eski arkadaşlarımızı aniden karşına çıkardığımız için kusura bakma." Paris kırık kolunu tutup duvara çarptı, kemik tekrar yerine oturdu. Yüzünü buruşturdu, rengi atmıştı. "Beynin bir gece kulübünün dans pistinde sağa sola sıçrama tehlikesi geçirince, verdiğin kararlar hayret verici oluyor."

Lucien avucunu duvara yerleştirdi ve yüzünü buruşturarak öne eğildi. "Biz ne olup bittiğini anlayana kadar Avcılar gitmişlerdi. Geride iz bırakmamışlardı ve Sabin'in otelinde bekleyip bek-

lemediklerini bilmiyorduk. Torin'in gözetimi altında olduğumuzdan, en azından burada güvende olacağımızı biliyorduk."

"Ne yaptıklarını biliyorlardı ve kesinlikle buna çok uzun zamandır hazırlanıyorlarmış," dedi Reyes. "Bilmek istediğim, âciz bir halde olduğumuz sırada neden başlarımızı koparmadıkları."

"Başka bir şey planlıyorlar." Paris omuzlarını yuvarladı. "Öyle olmalı."

Herkes Sabin'e döndü.

Omzunu silkti. "İstedikleri kan dökmek değildi. Başka bir şey olmalı."

Reyes başını salladı. "Silahlanmalı ve başka bir şey denemeden önce onları bulmalıyız."

Sabin tişörtüyle yüzünü sildi. "Avcılara saldırmaktansa arkadaşlarınızdan ayrılmayı tercih ettiğiniz bir zamanı hatırlıyorum," dedi.

"Hayır," dedi Lucien. "Biz tüm şehri ve içindeki herkesi yok etmek isteyen arkadaşlardan ayrıldık. İçimizden birisine saldıran arkadaşlardan ayrılmak istedik."

Sabin ters ters bakıp arkasını döndü.

Maddox salona şöyle bir bakıp hallerinden bezmiş olanlara teker teker göz attı. "Torin nerede?"

Lucien'ın yüzünde ölüm sessizliği belirdi. "Mezarlıktan dönmedi mi daha?"

Mezarlık. Torin kaleden dışarı mı çıkmıştı? Ölüyken başka neleri kaçırmıştı? "Sanmıyorum. Geldiğini duymadım ama ben... meşguldüm."

Sabin kaşlarını çatarak telsizini çıkardı. "Kane. Duyuyor musun?"

Hiçbir şey.

"Kane."

Yine ses yoktu. Sabin, biraz panikle sözlerini tekrarladı: "Kane. Cevap ver."

Hiçbir şey.

Herkes birbirine baktı.

Lucien elini çenesinde gezdirdi, yüzü hiç olmadığı kadar yıpranmış görünüyordu. "Torin'i diğerlerinden önce bulmalıyız. Maddox, bandajları topla ve benimle üst katta buluş. On dakika içinde kapının dışında olmak istiyorum."

Aniden kulaklarına bir kadın sesi çalındı. Maddox hızla dönünce merdivenlerde Ashlyn'i gördü. O çok sevdiği uzun bukleler yüzünün iki yanına düşmüş ve gözleri kaygıyla açılmıştı. Tişörtlerinden birini ve üzerinden düşen, siyah bir eşofman altı giymişti.

Saniyeler içinde Maddox onun yanına gitti ve onu arkasından sürükleyerek diğerlerinin gözünün önünden çekti. "Aileye" yeni katılanlara güvenebilir miydi bilmiyordu. Aslında hayır. Artık değil. Onlara herhangi bir yakınlık hissedemeyecek kadar çok zaman geçmişti.

"Bu insanın kime ait olduğunu sormama gerek yok sanırım," dedi Sabin umursamazca.

"Onlara ne olmuş?" diye sordu Ashlyn korkuyla. Maddox'ın omzunun üzerinden bakıyordu. "Kan revan içindeler ve bu yeni adamlar da kim?"

"Bir bombalama olayı. O adamlar da... bizim gibiler."

"Beş dakika süre ve bir bıçak," diye bağırdı Aeron zincirlerine asılarak. "Tüm ihtiyacım olan bu."

Rengi atan Ashlyn, Maddox'ın koluna asıldı.

Reyes küfreden esirinin yanına gidip suratının ortasına yumruk attı. Bir, iki, üç kez. Aeron yere çökene kadar onu yumrukladı. Maddox, Aeron'ın, "Teşekkürler," dediğini duyduğunu düşündü ama buna emin olamadı.

Savaşçılar merdivenleri çıkarken Maddox Ashlyn'i arkasında sakladı. Yalnız kaldıklarında ona döndü ve parmağını çenesinde gezdirerek, "Odama geri dön, lütfen," dedi. "En kısa zamanda orada olacağım."

Ashlyn kalın kirpiklerinin arasından kararlı bir şekilde ona baktı. "Onlara ve diğer kadınlara yardım edebilirim. Danika hasta olduğumda bana yardım etmişti, hatırlıyorsun değil mi? Kriz zamanlarında iyidir. Ben de öyleyim."

Maddox hızlıca başını salladı. "Onların yanında olmanı istemiyorum."

"Burada kalacaksam, arkadaşlarını tanımaya hakkım var."

"Onların hepsi benim arkadaşım değil. Arkadaşım olanları da başka bir gün tanırsın. Şu anda dinlenmeye ihtiyacın var."

"Hayır, yok." Yumruğunu kalçasına koydu. "Üretken olabileceğim zamanlarda tüm gün yatakta pineklemeyi reddediyorum."

"Dinlenmek de üretkenliktir."

"Hayır, değil."

"O adamlardan bazılarını tanımıyorum, Ashlyn. Artık tanımıyorum. İçlerinden birisi sana zarar vermeye kalkarsa..." Bu kelimeleri telaffuz etmek bile, içinde derin bir öfke yarattı.

"Yardım etmek istiyorum. Daha önce hiç bir ailenin parçası olmamıştım." Maddox'ın gözüne daha önce hiç olmadığı kadar kırılgan göründü, bakışlarını ellerine indirdi, tişörtünün ucunu büküyordu. "Yaptığım tek şey kenarda durup dinlemek ve yapmak istediğim tek şeyse bir şeyin parçası olmaktı. Ailene yardım etmeme izin ver, Maddox."

Maddox'ın göğsünde bir şey düğümlendi. Bu kadını hiçbir konuda reddedemiyordu. Bunda bile. Adamları yakından takip edecek, gerektiği takdirde onu omzuna atacaktı ama onun yardım etmesini engellemeyecekti.

"Odama git ve taşıyabildiğin kadar havlu getir." Her zaman fazla stoku vardı. "Televizyon odasını nasıl bulacağını biliyor musun?"

Genç kadın başını hayır anlamında salladı ve Maddox ona yolu tarif etti. Tarif bitince, keyifli bir gülümseme Ashlyn'in yüzünü aydınlattı. "Teşekkürler." Parmaklarının ucunda yükseldi ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Bunu yapmamalıydı ama Maddox anında öpücüğü derinleştirip Ashlyn'i duvara dayadı. Ona diğer her şeyi unutturuyor, sadece arzu duymasına neden oluyordu. Tadı içine aktı, hiçbir zaman yetmeyen, eşsiz bir uyuşturucu gibiydi. Ashlyn bacaklarından birini kaldırdı ve Maddox'ın beline sardı.

Tutku onu sarstı. Erkekliği zonkladı ve eli Ashlyn'in kıyafetlerini parçalayıp çıplak kıvrımlarını bir daha keşfetme ihtiyacıyla titredi. Dili Maddox'ın ağzında dolaşırken onun sıcak ve ıslak bedeninin içine girmek, ardı ardına girip çıkmak istedi. Ashlyn inledi. Maddox bu sesi emdi. Lezizdi.

"Maddox!" Reyes koridorda gürültülü bir şekilde yürüyordu. "Başka bir zaman."

Aralarındaki teması keserek pişmanlıkla Ashlyn'den ayrıldı. Bu şekilde daha güvenliydi. Tek bir dokunuş, bir diğer öpücüğe

yol açacaktı. Bir diğer öpücükse onu odasına taşımasına, arkadaşlarını –ve düşmanlarını– unutmasına neden olacaktı.

"Bu... güzeldi," dedi Ashlyn elleriyle kendini yelleyerek.

Maddox'ın göz kapakları onu incelerken ağırlaştı. Dudakları kırmızıydı, şişmişti ve ıslaktı; Ashlyn sanki ondan kalan tadın keyfini çıkarır gibi dilini dudaklarında gezdirdi. Gözlerini kaçırması gerekirdi ama yine anında bakışları ona çevrildi. Gözleri parlaktı ve ateşle yanıyordu. Onun için.

Ashlyn'in boynunun altında nabzının atışını gördü. Kendini ona dokunmak için uzanırken buldu ama zamanında durabildi. Şimdi değil.

"Maddox," diye seslendi Lucien.

"Geliyor musun diye sordum?" diye bağırdı Reyes.

"Havlular," dedi Ashlyn'e, sonra da kalmak için kendini ikna etmeden önce topuklarının üzerinde döndü.

MADDOX'IN KORİDORDA GİDİŞİNİ İZLERKEN, *Bu adam beni ateşlendiriyor*, diye düşündü Ashlyn. Hızla köşeyi dönüp gözden kayboldu. Birkaç saniye daha o şahane öpücük sürseydi onu buraya, kimsenin onları görmeyeceği bir yere getirmesine izin verebilir, hatta bunun için ona yalvarabilirdi.

Bir adamın homurdandığını, bir diğerinin küfür ettiğini ve aniden hazır ola geçtiğini duydu. Şu anda âşık âşık Maddox'ı izleme zamanı değildi. Hızla harekete geçti. Hava buz gibiydi, biraz nemliydi ama zindelik veriyordu. Buradaki vitray camlı pencereleri, dayanıklılığı ve zamanın geçişini gösteren parlayan taşları seviyordu.

Bombalama alanını görmek ve orada yapılmış konuşmaları duymak isterdi. *İstemek mi? Darrow, zaten dinleyeceksin.* Çoğunlukla yeteneğinden nefret ederdi. Yeteneğinin gerçek bir amacı yoktu ve sürekli acı çektiği için yaptığı hiçbir işin bir anlamı da yoktu. Yine de Maddox için seslere tekrar tekrar ve seve seve kulak verir, mutlu bir şekilde dinlerdi. Bir yerlerde saklanıp onu öldürmeyi planlayan adamların olduğunu bilmekten hoşlanmıyordu.

Ölüm lanetini kaldırmanın yollarını dinlemek için dışarı çıktığında, ki bu gece bunu yapmayı planlıyordu, bombanın patladığı yeri öğrenecek ve oraya gidecekti. Şansı yaver giderse, avcıların nerede saklandığını *ve* Maddox'ı ölmekten nasıl kurtaracağını öğrenecekti.

İki konuda da biraz hüsnükuruntu yapıyordu ama sonuçta umut aptalca bir şeydi.

Bakışları kan lekelerine takıldı ve korkuyla ağzı açıldı. Yaralı savaşçıların yukarı çıkmış olabileceğini düşününce rahatladı.

.... bir yere. Değil mi?

Küçük bir konuşma aniden zihninde belirerek onu şaşırttı. Yeni adamlar mı? Ashlyn durdu, ayağı havada kaldı. Dinlerken kulaklarını dört açtı ama başka bir şey duymadı. Tuhaf. Bu bir erkek sesi olmalıydı ve kısa bir süre önce burada böyle bir ses yoktu.

Başka bir adım attı. Hiçbir şey. Yönünü değiştirdi, başka bir adım.

Evet. Buna bahse girerim.

Orada. Başka bir konuşma parçası. Yutkunarak o yönde ilerlemeye devam etti...

Hadi, burada... bulundukları yer... umarım hâlâ dışarıdadırlar... o kahrolası bubi tuzaklarıyla bir çoğu kayıp... dağınıklığı ortadan kaldırmak çok uzun süre aldı... bilseler... dövüşürler...

... sonunda kendini Danika ile ailesinin kapatıldığı kapının önünde buldu.

Ah, kahretsin. Birisi –aslında birkaç kişi– çoktan içeri sızmıştı. Öyleyse yeni adamlar değillerdi. Hâlâ buradalar mıydı? Kadınlara zarar vermişler miydi? Ashlyn'in kapının koluna uzanan eli titredi. Bekledi. Belki de koşmalı ve Maddox'a anlatmalıydı.

İçeri girenler avcı olabilirdi. Boğazına oturmuş yumruyu yutkundu. Bunlar bombayı yerleştiren adamlarsa, şu anda başka bir tane daha yerleştirmiş olabilirlerdi. Geri geri gitti, Maddox'ı alarma uyarlamalıydı. *Danika ve diğerlerini burada bırakamazsın, Darrow.*

"İyi olacaklar," diye fısıldadı. Maddox'a göre, avcılar sadece ölümsüzleri incitmek isterdi, değil mi? Evet. Bir adım daha geriledi. Durumu Maddox'a anlatmak, yapılacak en akıllıca şey olurdu. Onları o durdurabilirdi, Ashlyn değil.

Ama bir adım daha atınca başka bir konuşma belirdi zihninde.

Nerede o?

Keşke bilebilseydim.

Sence onu... öldürdüler mi?

Mümkün. Kahretsin, daha kötüsü de mümkün. Onlar iblis. Durup iç geçirdi. *Lanet olsun, onun peşine daha fazla muhafız takmalıydım.*

Konuşanın patronu olduğunu anladı. Dr. McIntosh buradaydı. Onu duyduğuna rahatlaması gerekirdi, onu izleyecek kadar önemsediği için memnun olmalıydı. Ama... onu koruması için adamları mı vardı? Kaleye nasıl sızabilmişti?

Ashlyn, tatlım. Bunu duyabilirsen bizimle Gerbeaud'da, şeyde...

Ya kilitlendiyse? Tek başına buradan ayrılamaz.

Sessiz ol. Birisinin geldiğini duyuyorum.

Sonrası sessizlikti. Mantıklı olacak bir fikri bulmaya çalışır gibi parmaklarını alnının üzerinde ileri geri gezdirdi. Hâlâ burada mıydılar? Ya Maddox onları bulursa? Maddox'a ne yaparlardı? İçini bir panik duygusu sardı. *Tamam, tamam. Düşün, Darrow. Düşün.*

Sonunda karar vermek zorunda kalmadı.

Önündeki kapı açıldı ve McIntosh koridora baktı. Onu görünce gözleri kocaman açıldı. Tanıdık, düz yüzü Ashlyn'i rahatlattı ama aynı zamanda onu huzursuz da etmişti.

"Ashlyn! Yaşıyorsun!"

"McIntosh, ben... ben..."

"Şişşt, burada olmaz." Kolunu uzattı ve onu içeri çekip arkasından yavaşça kapıyı kapadı. Ashlyn'in fark ettiği ilk şey, Danika ve ailesinin yere serilmiş olduğuydu.

"Aman Tanrım." Onlara doğru hareket etti ama patronu onu olduğu yerde tutarak kolunu sıkı kavradı... Birkaç adam odada dolaşıyor, bir şey arıyordu... Ashlyn neye baktıklarını bilmiyordu. Onları tanımamıştı da. Onları enstitüde hiç görmemişti.

Adamlardan birisi öksürdü, ardından Ashlyn'in dikkatini o yöne çeken içler acısı bir öğürme sesi geldi. Adamın ellerinde kan vardı. *Yüce İsa.* Yine öksürdü ve iki büklüm oldu. Korkutucu derecede solgundu ve gözlerinin altında morluklar vardı. Bir öksürük daha yükseldi.

"Sessiz ol," diye fısıldadı McIntosh şiddetle.

"Pardon. Boğazım acıyor."

"Beş dakika önce acımıyordu."

"Acıyor..." Bir öksürük daha. "... şimdi."

Ashlyn patronunun elinden kurtuldu ve koşup Danika'nın yanına çöktü. "O..." Genç kadının kalp atışını duydu. Şükürler olsun.

"Sadece uyuyor," dedi McIntosh onu ikna etmeye çalışarak.

Ashlyn'in omuzlarından bir yük kalktı. "Neden böyle bir şey yapıyorsun? Neden onları kendilerinden geçirdin?" Konuşurken bile, konuşmalarının bir kısmı zihnine çalınıyordu.

Kimsiniz? diye ısrarla sormuştu Danika. *Burada ne yapıyorsunuz?*

Soruları ben soracağım. Siz kimsiniz? demişti patronu.

Esirler.

Siz de mi kutuyu arıyordunuz?

Ashlyn'in kalbi bu soru karşısında sıkıştı.

Kutu mu? Danika'nın şaşkınlığı sesinden açıkça belli oluyordu.

Nerede olduğunu söylediler mi? McIntosh'un sesi heyecanı yüzünden yüksek çıkmıştı.

Onu yakalamış olmalıydı çünkü Danika dişlerini gıcırdatıyordu. *Bırak beni.*

Söylediler mi?

Reyes! Reyes, yardım et!

Kapa çeneni, yoksa seni susturmak zorunda kalacağım.

Reyes!

Mücadele etmiş olmalıydı çünkü Ashlyn oflama benzeri nefesleri, çabalama homurtularını, Danika'nın ailesinin nefeslerini tutuşlarını ve sonra da ağlayışlarını, en sonunda da aniden sessizleşmelerini duyabilmişti. Kadınları uyuşturmakla ilgili birkaç şey daha konuşmuş ve gerekirse daha sonra onları yem olarak kullanacaklarına karar vermişlerdi.

Gözlerini korkuyla kapadı, onların avcı olduklarını anlamıştı. Dün Danika'yla konuşurken bundan şüphelenmiş ama enstitünün ne kadar iyi ve asil olduğunu kendisine hatırlatarak bu düşünceyi hemen zihninden atmıştı. Dürüst olmak gerekirse, içinde bir parça, böyle bir sırrı kimsenin *ondan* saklayamayacağına inanmıştı. Ama bu adamlar avcıydı. Artık bunu reddetmenin bir yolu yoktu. Gözlerini açıp bakışlarını patronuna sabitledi.

Midesi bulandı. Kutuyu hep biliyordu. Onu arıyordu ama Ashlyn'e söylememişti. *Aman Tanrım.*

Ona yalan söylemişti. Ashlyn tüm hayatını aslında var olmayan bir amaca adamıştı. McIntosh bunca yıldır ona peri masalları okumuştu; onun özel olduğunu, daha yüce bir amacı olduğunu anlatmıştı. Ashlyn dünyayı daha iyi bir hale getirdiğini düşünüyordu. Bunun yerine insanları yok etmesine yardım etmişti, belki de masum insanları. Bedenini bir ihanet dalgası sardı, bu o kadar güçlü bir duyguydu ki neredeyse dizlerinin üzerine düşüyordu.

"Senin için bulduğum yaratıkları incelemiyordun, değil mi?" diye sordu yumuşakça. "Avcı."

"Tabii ki inceliyordum," dedi gücenmiş halde. "Sonuçta ben bilim insanıyım. Her enstitü çalışanı Avcı değildir, Ashlyn. Sen bunun kanıtısın. Çalışmamızın yüzde doksanı sadece gözleme *dayanır*. Ama kötüyü ortaya çıkardığımızda bunu ortadan kaldırırız. Merhamet göstermeyiz."

"Sana bu hakkı ne veriyor?"

"Ahlak. Herkesin iyiliği için. Buradaki iblislerin aksine, ben bir canavar değilim. Yaptığım her şey insanlığın güvenliği için."

Ashlyn, "Nasıl olduğunu anlamadım," diye soludu. "Nasıl duymadım?"

McIntosh çenesini kaldırdı, gözleri anlayış istercesine bakıyordu. "Sadece birkaç kişi gerçek pis işi yapıyordu, ayrıca bunu asla topraklarımızda konuşmadık. Konuştuğumuz yere de seni almadık."

"Tüm bu yıllar boyunca." Başını salladı, şoke olmuştu. "Şüphesiz beni ayağının altından çekmişsin. Sahip olmamam gereken bilgiyi tesadüfen öğrenmemi istemedin."

"Bilgi mi istiyorsun? Bu iblislerin yaptığı şeylerin resmini gösterebilirim. Kusmana sebep olacak şeyler. Sırf o şeyleri bir daha görmemek için gözlerini yerinden çıkarmak isteyeceğin şeyler."

Ashlyn'in midesi kasıldı. "Bana doğruyu söylemeliydin."

"Bundan mümkün olduğunca uzak kalmanı istedim. Seni gerçekten önemsiyorum, Ashlyn. İki grup iblisin olduğunu biliyorduk. Birisiyle yıllarca savaşıyor ve sürekli diğer grubu arıyorduk. Sonra kadın çalışanlarımızdan birisi Şehvet'i keşfetti. Dinlemen ve bu yeni düşmanlarla ilgili öğrenebileceğin her şeyi bize vermen için seni buraya getirdik. Onlara asla yaklaşmaman gerekiyordu."

Hayatı boyunca yaptığı iş, kötü ve hastalıklı bir şeye dönüşmüştü. *Aptalın tekiymişim.* "Bu adamları öldürmeye geldiniz ama onlar Budapeşte'ye karşı iyi olmaktan başka bir şey yapmadılar. Su gibi para yardımında bulunuyor ve suç oranını minimumda tutuyorlar. Kendilerine hakim oluyor ve hemen hemen hiç dışarı çıkmıyorlar. *Sizse* bir gece kulübünü bombaladınız."

McIntosh yanına yaklaştı, yüz ifadesi kendinden emindi. "Onları öldürmeye gelmedik. Öldüremeyiz. Henüz değil. Yıllar önce Karanlığın Efendileri'nden birini öldürmenin, iblisini dünyaya salmak olduğunu keşfettik. Bu iblis, yıkım yaratmaktan başka bir işe yaramayan, şeytani bir araçtı ve tutsaklığından kurtulmuştu. Hayır, onları tutsak etmeye geldik. Pandora'nın kutusunu bulduğumuzda iblisleri içine kapatacağız ve onları içlerinde tutan adamları da yok edeceğiz. Bunu bizim için *sen* buldun, hatırlıyor musun?" Ona uzandı ve omuzlarından tuttu. "Kutunun nerede olduğunu biliyor musun? Sana söylediler mi?"

"Hayır."

"Bir şey duymuş olman lazım. Düşün, Ashlyn."

"Sana söyledim. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Kötülükten yoksun bir dünyada yaşamak istemez misin? Yalanlardan, sefillikten ve şiddetten yoksun? İnsanların çoğunun ömürleri boyunca duyabileceğinden fazlasını sen bir günde duyuyorsun." Uzun bir süre kaşlarını çatarak Ashlyn'i inceledi. "Yıllarca yeteneğini besledim. Kalacak yer, yiyecek yemek ve mümkün olduğunca huzurlu bir yaşam verdim. Bunun karşılığında tek istediğim aramızda yaşayan yaratıkları bulman için yeteneğini kullanmandı."

"Ve ben de hep bunu yaptım zaten. Ama kutuyla ilgili hiçbir şey duymadım," diye ısrar etti, midesi bulanıyordu.

McIntosh kaşlarını iyice çattı. "Duymuş olman lazımdı. Bu kadınlar gibi tutsak değilsin. Rahatça dolanıyorsun." Konuşurken gözleri açıldı, kendi kelimeleri şaşırtıcı bir gerçeği ortaya çıkarmıştı sanki." Ashlyn'i bıraktı ve cebine uzandı, içi şeffaf sıvı dolu bir şırınga çıkardı. "Şimdi bu canavarlar için mi çalışıyor-

sun, Ashlyn? Neler oluyor? Hep onlarla mı çalışıyordun?" Ashlyn bu kadar korkmamış olsaydı, sesindeki ihanet tınısına gülebilirdi.

Bir adım geri attı, sonra bir adım daha. Sırtı tuğla bir duvara çarpınca oradan uzaklaşmaya çalıştı. Ama güçlü kollar onu olduğu yerde tutarak etrafına sarıldı. Bu bir duvar değildi. Bir adamdı. Bir avcı. Kendini kurtarmak için mücadele etti.

"Kutu nerede, Ashlyn?" diye sordu doktor ısrarla. "Tüm istediğim bu. Nerede olduğunu söyle, seni bırakayım."

Sakinleş. Onu oyala. Dikkatini dağıt. Havlularla ortaya çıkmadığında Maddox onu aramaya gelecekti. "Sen bir avcısın ama bileğinde dövme yok." Maddox dövmelerle ilgili bir şey söylememiş miydi? "Neden yok?"

Adam kolunu kaldırıp gömleğinin kolunu sıyırdı. Siyah, yana yatık bir sekiz figürü ona bakıyordu. "Fark etmemen için özen gösterdim sadece. Aile mirasını devam ettirmek için yemin ettiğim on sekizinci doğum günümde babam yaptırmıştı."

Ashlyn bunu nasıl bilemezdi? Kendini çok aptal hissetti. Aldatılmanın imkânsız olduğunu düşünen bu kadın yıllarca aptal yerine konulmuştu. İhanet ve korku, utanç ve suçluluk duygusu birbirine geçti.

Konuştur onu. "Neden sonsuzluk sembolü?" diye sordu, sesini zar zor bulabilmişti.

"Amacımız kötülük olmadan sonsuzluk. Daha iyi bir sembol var mı?"

"Ama buradaki adamlar kötü değiller. Gerçekten değiller. Bana baktılar. Yardım ettiler. Onları tanısan sen..."

Nefret yüzüne bir perde gibi çekildi. "Bir iblisi tanımak mı?" Çenesini kıtırdattı. Ashlyn'e biraz daha yaklaştı. "Yeraltı dünyasındaki yaratıkların yok edilmesi lazım, Ashlyn. Atina'yı yıktılar. Öldürdükleri insanlar, yaşattıkları acılar..."

"Ama onları incitmek, sizi de onlar için iddia ettiğiniz kadar kötü kılar. Onlara ulaşmak için masum insanları öldürdünüz mü?"

Bir anda kolunu kaldırıp şırıngayı Ashlyn'in boynuna batırdı. Keskin bir acı, ılık bir akıntı. Uzaklaşmaya çalıştı. Çok geçti. Aniden başı döndü, zorlukla hareket edebildi. Bedenine tuhaf bir uyuşukluk yayıldı, kanında zayıflığı ve karanlığı birbirine karıştırdı, zihni bulandı.

"Uyu," dedi McIntosh.

Ashlyn uyudu.

tarama: ırmak
düzenleme: vero

tarama: ırmak
düzenleme: vero

Yirminci Bölüm

Maddox gördüğüne inanmıyordu. Bu bir halüsinasyon muydu? Kâbus mu? Dönüp dönmediğine dair bir işaret bulmak için Torin'in odasına gitmiş, yaralı savaşçıları bırakmıştı. Koridorda kan izlerini görünce alarma geçmiş ve izi takip etmişti. Şimdi Torin'in kapısında duruyordu. Onun aslında dönmüş olduğunu fark etmişti. Koyu, geniş bir kan gölünün içinde yerde uzanıyordu. Kan o kadar koyuydu ki neredeyse siyah gibi görünüyordu. Gümüş rengi saçı bile ölümcül kırmızı-siyah sıvıyla boyanmıştı.

Boynunda derin bir kesik vardı.

Birisi ya onun başını boynundan ayırmaya çalışmış ve başarısız olmuş ya da onu yavaşlatmak için yaralamış ve başarılı olmuştu. Torin'in gözleri kapalıydı ama göğsü birkaç saniyede bir yükselip iniyordu. Hâlâ hayattaydı. Ama ne zamana kadar?

Midesinden yükselen safra, Maddox'ın boğazını yaktı, içine öfke ve kararlılık doldu. Saldırıdan sonra mezarlıktan eve sürünerek mi gelmişti? Ya da birisi kaleye sızmış, koridorda ona arkadan mı saldırmıştı? Bunu Kane mi yapmıştı? Yoksa bir Avcı

mı? Maddox içinde yükselen korkuyla odayı taradı. Ne Avcılardan ne de Kane'den bir iz vardı.

Seçeneklerini gözden geçirirken arkadaşlarına bağırdı. Torin onun için bir kardeş gibiydi, onu acı içinde bırakamazdı. Ama ona dokunamazdı da. Maddox'ın kendisi bile hasta olabilirdi ve hiç şüphesiz hastalığı Ashlyn'e de bulaştırırdı.

Ashlyn. Suçlular onu da ele geçirmiş miydi? Hayır. Hayır! *Torin'e yardım et ve Ashlyn'i bul.*

Bir kez daha savaşçılara seslendi.

Torin'in tenine değerek riske giremezdi. Eldiven giymesi gerekiyordu. Maddox hızla dolaba koştu ve Torin'in orada stokladığı siyah eldivenlerden bir çift çekti. Aceleyle paketinden çıkardı ve siyah bir gömleği boynuna dolamadan önce tenini korumak için eline geçirdi.

Eğildi ve yaralı adamı kollarına aldı. Onu yatağa taşıdı ve kanayan boynuna bir tişört sarıp kanamayı durdurmak için bastırdı. Yüzyıllarca ondan bu kadar uzak durduktan sonra yakınlaşmak tuhaftı.

Torin yavaşça gözlerini araladı ve Maddox acı çeken yeşil gözlere bakakaldı. Şiddet şimdiden savaşa hazırlanıyordu; pençelerini sivriltiyor, harekete geçmek istiyordu.

"Avcılar," dedi. Kelimeyi zar zor duyulabildi. "Tepede. Buraya geliyorlar. Dövüşmeye. Kutuyu istiyorlar. Bana dokundular. Kane'i aldılar." Bunu söyledikten sonra yine kendinden geçti, kolu gevşekçe yere düştü.

Kahretsin. Maddox'ın elinden gelen tek şey Ashlyn ve diğerlerini bulmak için odadan fırlamaktı. *Sakin kal. O iyi.* Ama onun incitildiği ya da daha kötüsü olduğu düşüncesi... "Ashlyn!"

Avcılar Torin'e dokunduktan sonra onu tutmuşlarsa pekâlâ hastalıktan ölebilirdi.

Gözlerine o tanıdık karanlık çöktü.

Ashlyn odada değildi, hatta oraya hiç gelmemiş gibi görünüyordu. Havlular dağılmamıştı. Kadınların odasında da değildi. Aslında, hiçbiri orada değildi. Hayır. *Hayır!*

Gözünün ucuyla gümüş bir parıltı yakaladı. Hızlı adımlarla balkona çıktı, neredeyse oraya gitmek için cam kapılardan geçecekti. Korkuluğa bir tırmanma ipi atılmıştı ve yere kadar iniyordu.

Adam ve ruh, bir ağızdan haykırdılar. Tepede Avcılardan hiçbir iz yoktu; bu, çoktan uzaklaşmış oldukları anlamına geliyordu. Tanrılar aşkına, Avcılar onu götürmüştü. Avcılar Torin'e, sonra da Ashlyn'e dokunmuşlardı.

Midesi bulandı, televizyon odasına koştu. Eldivenleri ve fazladan tişörtü yolda çıkarıp olduğu yere fırlatıverdi.

Lucien onu görünce, "Havlular?" diye sordu. Kesinlikle Maddox'ın bağırışlarını duymamıştı. Ama arkadaşının yüz ifadesini görmüş ve kaşlarını çatmıştı.

Maddox gruba bulduklarını anlattı, etrafına panik yayıyordu. Her biri dikkat kesilip etrafını sardı. Hepsinin rengi atmıştı.

"Duvarlarımızı mı aşmışlar?" diye ısrarla sordu Paris.

"Evet." Maddox hırlayarak Sabin'e döndü. "Onlara yardım ettin mi?"

Adam masumluğunun göstergesi olarak ciddi bir şekilde ellerini kaldırdı. "Az kalsın parçalarıma ayrılıyordum, unuttun mu? Ve hedefim onların yok oluşu."

"Peki ya Danika?" diye sordu Reyes kabaca.

"Gitmiş."

Reyes gözlerini sımsıkı kapadı.

"Torin'in tıbbi yardıma ihtiyacı var," dedi Paris. "Bunu nasıl yapacağız?"

"Kendi başına iyileşmek zorunda. Tanrılar aşkına, bir salgın olacak," dedi Lucien vahşice. "Artık bunu durduramayız."

Maddox ellerini yumruk yaptı. "Salgın olup olmaması umurumda değil. Kadınım dışarıda bir yerde. Onu kurtarmak için gerekeni yapacağım."

Strider ileri adım attı. "Kane, Torin'le birlikte mezarlıktaydı. Onu takip etmiş olabilirler. Onu gördün mü?"

"Torin tepede bir savaşın olduğunu ve Kane'in alındığını söyledi."

Sabin yumruğunu duvara geçirerek, "Lanet olsun," diye hırladı.

Bu kadar parlak ve güzel başlayan bir gün nasıl olup da bu hale gelebilmişti?

"Kasabaya seninle geleceğim," dedi Reyes ona. Yüzündeki isin birazını temizledi ama ayakları hâlâ yanık ve çıplaktı.

"Kalenin geri kalanını tarayacağım." Lucien'ın, renkleri birbirinden farklı gözlerinde alevler vardı. Aeron bir keresinde Lucien'ın en vahşi fırtınalardan daha karanlık bir mizaca sahip olduğunu iddia etmişti. Maddox ona o zaman inanmamıştı. Şimdi inanıyordu. "Burada olup saklanmadıklarından emin olacağım."

Tırmanma ipini gördükten sonra Maddox bundan şüpheliydi. "Beş dakika," dedi Reyes'e, ardından hızla odasına çıkıp üzerini silahlarla donattı. Bıçaklar, silahlar, fırlatma yıldızı (*shuriken*).

Avcılar bu gece kana boğulacaklardı.

Reyes, Maddox'ı şok içinde izledi.

Nihayet dört kişilik bir Avcı grubunu bulana kadar Budapeşte'nin sokaklarını talan etmişlerdi. Şimdi ormandaydılar, etrafları ağaçlarla çevriliydi ve insanların meraklı gözlerinden uzakta, güvendeydiler. Gece olmuştu ve ay ışığının soluk sarı ışınları doğanın, canavarın ve insan ırkının üzerine düşmüştü.

Maddox birdenbire saldırdı.

Şiddet'e bürünmüştü, ruh sadece bir gölge değildi artık. Yüzünü tamamen ele geçirmişti, doğrudan kâbustan çıkmış gibi iskeletimsi bir görüntüsü vardı. Maddox –iblis– iki Avcı'yı bıçağının basit bir hareketiyle hızla öldürdü. Boğazları yarılmıştı, tıpkı Torin'e yaptıkları gibi. Yere düşüp anında öldüler.

Reyes olduğu yerde kaldı. Maddox'ın etrafından haberdar olup olmadığından, hatta kiminle dövüştüğünü bildiğinden bile şüpheliydi. Ve Reyes de buna karışacak olsaydı, kendisinin de öleceğinden şüphelenmişti.

Kendi öfkesi de Maddox'ınki kadar vahşiydi. Nedense kendini Danika'dan sorumlu hissediyordu ve onun kontrolü altındayken götürülmüş olmasına kudurmuştu. Ya Danika çoktan ölüme mahkûm edildiyse?

"Lideriniz nerede?" diye sordu Maddox sakince. Hâlâ nefes alan iki Avcı'nın etrafında dolaşıyordu.

"Bi... bilmiyorum," dedi içlerinden birisi inlercesine.

"Kadınlar nerede?"

"Bilmiyorum," diye sızlandı diğeri. "Lütfen. Lütfen bizi incitme."

Maddox merhamet etmedi. Bıçağının kanlı ucunu elledi, dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Kan, iskeletimsi yüzüne sıçradı. "Nereye götürüldüler?"

"B..."

"Anlat yoksa dilini keserim. Ben onu yerken izlersin," diye uyardı Maddox.

Reyes bu sesi tanımıyordu. Bu kısık ses, Maddox'ınkinden sertti. Tam anlamıyla canavardı. Olduğu kişiden eser yoktu.

"Nerede olduklarını bilmek istiyorum."

"Bil..."

Adamın cümlesini bitirme şansı olmadı. Maddox hızla etrafında dönüp kolunu kaldırdı. Kesti. Biraz önce canlı olan adam şimdi ölüydü, boynundan kan akıyordu.

O zaman tek hayatta kalan ağladı. Öksürdü.

"Sadece bir kez soracağım," dedi Maddox ve Avcı yine öksürdü. "Nereye götürüldüler?"

"McIntosh bize söylemedi," dedi titrek bir sesle. "Savaşçılardan birisini görürsek diye, bize şehri gözetlememiz ve telsizle haber vermemiz söylendi. Bayan Darrow hariç kalenin içinde kadının olmaması gerekiyordu. Lütfen. Sadece kızı ve kutuyu istiyorlar. İçeri sızmayı, kızı alıp kutuyu aramayı planladılar. Hepsi bu."

Reyes ağır ağır yürüyerek cesetlerden birinin üzerindeki telsizi yakaladı. Kemerinin arkasına astı, bu şekilde dinleyecek ve öğrenebildiği kadarını öğrenecekti belki. Şimdiyse telsize mutlak bir sessizlik hâkimdi.

Maddox ona baktı ve Reyes başını salladı. Maddox tek bir kelime etmeden adama uzandı ve boynunu hızla kesti. Adam arkadaşlarının üzerine yığıldı. Onun yaşamasına izin veremezlerdi. Bir Avcı'ydı. Enfeksiyon kapmıştı ve Ashlyn'in kayboluşunda parmağı vardı.

"Şimdi ne yapacağız?" Reyes yukarı bakıyordu, bir parçası yanıtın yıldızlardan düşmesini umuyordu.

"Bilmiyorum." Maddox talihsiz Avcıların sözlerini tekrarlarken neredeyse kaygıdan delirecekti. Şiddet onu ele geçirmişti ve tamamen yönetir durumdaydı ama her şeyin farkındaydı. Ashlyn'i yakında bulmazsa sabaha kadar beklemek zorunda kalacaktı, ölümden dönünceye kadar. Ve beklemek zorunda kalırsa... Ashlyn geceyi Avcılarla geçirmek zorunda kalırsa...

Hepsini öldürmek istedi.

"Bir kez daha kasabayı arayalım. Bir iz olmalı," dedi Reyes. "Bir şeyi atlamış olmalıyız."

Birlikte şehre döndüler. Dışarıda çok insan yoktu ama olanlar da onlardan uzak duruyordu. Bombalama olayı –tabii bir de Maddox'ın eline ve yüzüne sıçramış kan olduğu gerçeği– melek oldukları yanılsamasını muhtemelen bozmuştu.

O ve Reyes bir tabutu andıran idrar kokulu dar patikada durdular. Daha önce Reyes'in de yaptığı gibi kadife gökyüzüne baktı. İçine çaresizlik doldu, böylece hissettiği karanlık arzulara ve öfkeye, sefil bir arkadaş eklenmişti.

Ashlyn yaşamak için tek nedeniydi.

Onu seviyordu. Bunu önceden de biliyordu. Ama şimdi emindi. O şefkat ve ışıktı. Tutku ve sakinlikti. Umut ve yaşamdı. Masumiyet ve... her şeydi. O, Maddox'ın her şeyiydi.

Ashlyn'i bulduktan sonra yaşamının onsuz olmasını hayal bile edemezdi. Sanki kayıp halkası, yaratılışının son unsuru, onu tamamlayan tek şeydi.

Onu her zaman koruyacağına dair söz vermişti.

Başarısız olmuştu.

Kükreyerek yanındaki duvarı yumrukladı. İçi parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyordu.

Reyes'in ayak bileklerine bir gazete dolanınca savaşçı eğilip onu aldı, buruşturarak bir kenara fırlattı. "Zamanımız tükeniyor."

"Biliyorum." *Düşün!* "Avcılar tüm kadınları şehrin dışına çıkarmayacaktır. Tüm enerjileriyle kutuyu bulmaya odaklanacaklardır ve onun bizde olduğunu düşünüyor olmalılar."

"Evet."

"O zaman büyük ihtimalle hâlâ burada saklanıyorlar."

"Kutuyu takas etmek için kadınları kullanacaklarından şüphem yok," dedi Reyes. "Birisini ayarlamalıyız."

Maddox onun ses tonundan bununla adaletli bir takası kastetmediğini biliyordu. Kadınları alacaklar ve arkalarında kan gölü bırakacaklardı. "Nasıl?"

Reyes telsizi çıkardı... Birkaç dakika işkence içinde dinlediler ama cızırtıdan başka bir ses yoktu, birisinin cevap vermesi için seslendiklerinde bile.

"Kahretsin! Kaleye ellerim boş dönmek istemiyorum ama başka ne yapabilirim bilmiyorum." Reyes'in sesi işkenceye uğramış gibi çıkıyordu. "Geceyarısı yaklaşıyor."

Maddox'ın tüm bildiği, Ashlyn'in güvende ve kollarında olmasına ihtiyaç duyduğuydu. Bakışları hâlâ yukarıdaydı, kollarını iki yana açtı. O ve ruh bir ağızdan, "Bize yardım edin," diye bağırdılar. "Lütfen bize yardım edin."

Hiçbir şey olmadı. Gökyüzü açılmadı ve yağmur yağmadı. Şimşek çakmadı. Olduğu gibi durdu. Yıldızlar kapkaranlık tüneklerinden göz kırpıyordu. Gözlerini kıstı. Bu bitince, o ilgilisiz

ve bencil tanrılarla hesaplaşacaktı. Ashlyn'e her ne yapmışlarsa öcünü onlardan çıkaracaktı. Bin katıyla. "Alanı son kez tarayalım."

Reyes başını salladı.

On beş dakika sonra, Reyes ve Maddox bir şapelden sessizce çıkarken sokağı geçen yaşlı bir adamı fark ettiler. Pasaklı, derbeder bir adamdı. Sadece ince, belikli bir palto vardı üzerinde ve öksürüyordu. Derinden, balgamlı öksürüğü vardı.

Maddox, Torin'in bu şehre –bugünkü halinden çok farklı olan bu şehre– geldiği geceyi hatırladı. Binalardan çok kulübeler vardı. Parke taşlardan çok, çamurlu sokaklar. Yine de insanlar aynıydı. Hassas, zayıf, masum.

Torin eldivenini çıkarmış ve kendisine dokunması için yalvaran bir kadının yanağını okşamıştı. Yıllardır arzuladığı bir kadının. Direnci kırılmıştı ve bir kez olsun birisinin hayatta kalabileceğini ummuştu. Aşk her şeyin üstesinden gelirdi ne de olsa.

Bir saat sonra, kadın öksürmeye başladı. Tıpkı orada duran yaşlı adam gibi.

Bundan bir saat sonra, köyün kalanı da aynı hastalığa yakalanmıştı. Ondan sonraki günlerde tüm kasaba halkı korkunç şekilde ölmüştü, ciltlerinde lekeler çıkmış ve vücutlarındaki her delikten kan gelmişti.

Maddox ağzının içinde küfürler savurdu. Ashlyn dışarıda bir yerdeydi, bu yeni salgına neden olan o Avcılarlaydı hem de. Kesinlikle bir salgın başlamıştı. Bir salgın.

Şiddet tamamen zihnindeki karanlıklara çekilmişti, Maddox'ın kontrolü ele alması gerektiğine saygı duyar gibiydi. O ve Reyes ağır adımlarla karşıya geçtiler, yaşlı adamla aralarındaki mesafeyi kapadılar.

Meydan ıssız sayılırdı, insanlar güvenli bir şekilde evlerine kapanmışlardı. Yarın, burası bile güvenli olmayacaktı. "Seninle konuşmam lazım," diye seslendi yaşlı adama Maddox.

Adam öksürerek durdu. Maddox'a bakmak için bakışlarını kaldırırken gözleri içten içe yanıyordu. Savaşçıyı görünce selam verdi. "Sen onlardan birisin." Daha fazla öksürdü. "*Melekler*. Ailem bana sizinle ilgili masallar anlatırdı. Tüm hayatım boyunca sizinle tanışmak istedim."

Maddox adamı zar zor duyabiliyordu. "Bir grup adamla temasta bulunmuş olmalısın. Bu şehre yabancı olanlarla. Aceleleri varmış gibi görünen ve bileklerinde dövmeleri olan adamlar. Yanlarında beş kadın olmalıydı." Sesini sakin tutmaya çalıştı, öfkesini kontrol altına almak ve kaygısı ile umutsuzluğunu mümkün olan en düşük seviyeye çekmek için. Adama kalp krizi geçirtmemeliydi.

Aslında kalp krizi geçirmesi ona merhamet göstermek olurdu. Yakında onu alacak ölüm hiç de güzel olmayacaktı. Evet, Lucien meşgul olacaktı.

Reyes kulüpte gördüğü adamları anlattı, sonra da kadınları tarif etti.

"Bahsettiğin küçük sarışını gördüm," dedi adam. Öksürük. "Onunla birlikte üç kadın daha vardı ama neye benzediklerini hatırlamıyorum."

Danika'yı görmüştü o zaman. Ama onunla olanlar kimdi? Muhtemelen ailesi. Demek ki Ashlyn… hayır. Hayır! Hayattaydı. İyiydi. "Nereye gittiler?" diye sordu dişlerinin arasından, bu kez tepkisini bastıramamıştı. Bekleyecek sabrı kalmamıştı. "Anlat. Lütfen."

Adamın yüzünde kafa karışıklığı belirip kayboldu; sendeledi, neredeyse düşüyordu. Öksürdü. "Şu sokaktan aşağı koşuyordu, arkasında uzun boylu birisi onu kovalıyordu. Bir adam." İşaret ederken öksürdü. "Neredeyse üzerime devriliyordu."

Reyes, "Ne yöne gittiler?" diye üsteledi.

"Kuzeye."

"Teşekkürler," dedi Reyes. "Teşekkürler."

Yaşlı adam öksürdü ve yere çöktü. Daha fazla zaman kaybetmek istememesine rağmen Maddox onun yanına çömeldi. "Uyu. Biz… seni kutsuyoruz."

Maddox'ın aksine adam gülümseyerek öldü. *Ashlyn*, diye seslendi içinden. *Senin için geliyorum.*

tarama: ırmak
düzenleme: vero

tarama: ırmak
düzenleme: vero

Yirmi Birinci Bölüm

Ashlyn nefes nefese uyandı, yüzünden buz gibi soğuk su akıyordu. Kendine gelene kadar, bir dakika boyunca düzensiz nefesler aldı. Tişörtü üzerine yapışmıştı, neredeyse buz gibiydi. İlk başta görüşü bulanıktı ama çok geçmeden odayı net görebildi. Karanlık taş duvarlar çizik içindeydi. Bir tarafta dar, taş koridora bakan demir parmaklıklar vardı. Köşede zincirler asılıydı.

Panikleme, panikleme. Yanında ince, tanıdık bir yüz gördü. Eskiden olsa onu görünce rahatlardı. Ama şimdi içinden nefret taşıyordu.

Adam boşalmış kovayı bir kenara fırlatarak önündeki ahşap tabureye oturdu. Ashlyn sandalyesine kelepçelendiğini fark etti ve serbest kalmak için zinciri çekiştirmeye çalıştı. Soğuk metal tenine batıyordu ama kelepçeler açılmadı.

"Neredeyim?" diye sordu.

"Halal Foghaz." Sesi her zamankinden daha pürüzlüydü. Cızırtılı.

Ölüler Hapishanesi.

"Budapeşte tarihindeki en kötü suçlulardan bazıları, isyan edip muhafızlarını doğrayana kadar burada tutulmuştu. Bu yer kapanmıştı. Birkaç hafta öncesine kadar."

Ashlyn'in gözleri iki ince çizgi haline gelene kadar kısıldı.

"Rahatla," dedi McIntosh ona. Rengi soluktu, gözleri kızarmıştı. Öksürüyordu. "Sana okuduğum peri masallarında korktuğun ejder değilim ben."

Birlikte geçirdikleri yılları hatırlatması Ashlyn'i yumuşatmadı. "Bırak gideyim. Lütfen." Su damlaları ağzına giriyordu, toprak ve Ashlyn'in düşünmek bile istemeyeceği başka şeylerle kirlenmiş olan su damlaları. "Adamlara, savaşçılara ne yaptınız? Diğer kadınlar nerede?"

"İyi bir zamanda sorularına yanıt vereceğim, Ashlyn. Şimdi senden benimkilere yanıt vermeni istiyorum. Tamam mı?" Yine öksürdü. En azından isteği kulağa mantıklı geliyordu. Kalede karşılaştığı çıldırmış fanatik gibi değildi.

Soğuktan ürperdi. "Tamam." Ama fazla bir şey söyleyemedi, sesler zihnine dolmaya başlamıştı. Kaskatı kesildi.

McIntosh'un iç geçirişini duyduğunu, onun konuştuğunu düşündü. "Şu anda sorulara yanıt verecek durumda olmadığını görüyorum. Sesler sustuğunda geri geleceğim." Ayak sesleri duyduğunu, demir parmaklıkların kapandığını düşündü. Sonra sadece sesleri duydu.

O kadar çok ses vardı ki. Suçlular, katiller, caniler, hırsızlar. Tecavüzcüler. Aman Tanrım. Bir adam diğerine tecavüz ediyordu ve kurban, acı ve aşağılanmışlıkla çığlık atıyordu.

"Maddox," diye inledi. Elleri o soğuk, metal halkalarla birbirine bağlanmıştı, bu yüzden kulaklarını kapayamıyordu. O kadar

yüksek, o kadar yüksekti ki. "Maddox." Görüntüsü zihninde belirdi; güçlü, kararlıydı. Eflatun gözleri şefkatli, dudakları onu öperken yumuşacıktı. Koyu renk saçları alnına düşmüştü.

Buradayım, dedi ağzını oynatarak. *Buradayım. Seni her zaman koruyacağım.*

Sesler anında uzaklaşıp sustu. Tamamen yok olmamışlardı ama artık gücünü tüketmiyorlardı. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Nasıl? Daha önce hiç böyle olmamıştı. Maddox yakınlarda mıydı?

Göğsünde büyüyen umutla birlikte Maddox'ın görüntüsü titreşip soldu. Görüntü kaybolurken sesler yükseldi. Gitgide daha fazla. Ashlyn'in gözleri büyüdü, yine onu hayal etti. Sesler bir kez daha uzaklaştı. Yine baş edilebilir haldeydi.

Durum bu kadar korkunç olmasaydı sırıtırdı. *Kendi başıma kontrol edebiliyorum. Kontrol edebiliyorum!* Bu bilgi baş döndürücüydü. Harikaydı. Muhteşemdi. Artık saklanmaya gerek yoktu. Artık kalabalık alanlardan kaçmasına gerek yoktu.

Ah, Darrow. Bu partiyi bozmaktan nefret ediyorum ama tuzağa düşürüldün. Bir avcıyla. Unuttun mu?

Bir ses, içindeki konuşmayı duymuş gibi neşeyle kıkırdadı. *Nasıl kaçacağını biliyorum. Harekete mi geçmek istersin yoksa bu pislik çukurunda kalmak mı? Tüm yapacağımız biraz kazmak.*

Geçmişteki bir adam, başka bir mahkûmla konuşuyordu. Konuşmaları dikkatini çekti, kulaklarını dört açmasına neden oldu. Maddox'ın zihnindeki görüntüsünü silmeden, tam olarak nereye gideceği konusundaki talimatları dinledi. Şimdi *sırıtıyordu*.

"Teşekkürler," diye fısıldadı, sesler konuşmayı kestiğinde.

"Evet evet. Bir şey değil," dedi yeni bir ses. Geçmişten değildi, şu ana aitti.

Ashlyn'in gülümsemesi dondu, gözlerini kıstı ve hücreyi taradı. Yalnızdı, yine de bir şey... havayı yoğunlaştırmıştı. Güçle ve enerjiyle uğulduyordu. "Kim var orada?"

"Bir laneti kaldırmanın yolunu mu öğrenmek istemiştin?" Bir kadın sesi. Sorudan çok, bir beyandı bu. "Daha önce bunu sorduğunu duymuştum."

Ashlyn bir omzundan diğerine geçen sıcak bir karıncalanma hissetti, sanki birisi parmağını teninde gezdiriyordu. Sonra önünde ılık bir meltem dans etti. Yine de hiçbir şey görmedi. Karşısında her ne varsa, bunun insan olmadığını biliyordu. Bir ölümsüz müydü? Maddox'ın tanrılarından biri mi?

"Evet," diye yanıt verdi Ashlyn titreyerek. "Sordum."

"Süper. Bu konuda sana hemencecik yardım edebilirim."

Süper. Hemencecik? Olası bir tanrıçadan mı? O ilahî seslenişler, *'yüce varlık*'lar neredeydi? "Kaçmama da yardım edecek misin?"

"Bir kerede bir şey, pisicik." Köşede bir şey parıldadı, sonra uzun beyaz saçlar göründü. Ardından bir süper modelin fiziğine sahip uzun bir kadın; kısa, kırmızı bir büstiyer ve külotunu zar zor kapatan kısa, siyah bir etek. Uzun, simsiyah çizmeler. Sonra, nihayet, bir yüz ortaya çıktı ve Ashlyn birden güzelliğin vücut bulmuş halini gördü. Yüz hatları o kadar mükemmel, o kadar görkemli ve o kadar olağanüstüydü ki sadece bir tanrıya ait olabilirdi. "Seni esir tutan arkadaşın peri masallarından bahsetti, değil mi?"

Hayal mi görüyordu yoksa bu kadın gerçek miydi? "Evet."

"O zaman yanıtı zaten biliyorsun. Masalları düşün." Kaşlarını çattı. Parlak, pembe bir lolipopu yaladı. "Sana ne öğrettiler?"

Benim için yeterince gerçek, diye düşündü Ashlyn. "Bir prense seslenmeyi mi?"

"Iyy. Yanlış düşünce, kızım. Geri sarmak istiyorum."

Nereye sarmak? Bu varlığın adı neydi? Ve neden burada ona yardım ediyordu?

"Düşün dedim bebeğim ve hiç de düşünüyor gibi görünmüyorsun. Beni inceleyip duruyorsun. Bir parça ister misin?"

Ondan mı? "Hayır. Tabii ki hayır."

Omzunu silkti. "O zaman cevabı bulmanı tavsiye ederim."

Tamam, tamam. Bir düşünelim... Kaçma arzusu bu kadar yoğunken masalın detaylarını hatırlamak zordu ama bir şekilde bunu başarabildi. *Uyuyan Güzel*'de prens ejderhayı öldürmek için dikenli çalıların ve yangının üstesinden gelmiş, kadınını kurtarmıştı. *Genç Kız Maleen* masalında prenses yedi yıl hapsedildiği kalenin duvarlarını kazmıştı, yaşama ve ona güç veren prensini bulmaya kararlıydı. *Altı Kuğu*'daki prenses, korkunç bir lanetten kardeşlerini kurtarmak için altı yıllığına sesinden vazgeçmişti.

Ashlyn bu masallara hep iç geçirirdi, yalnızken hatırlamak için onları kalbinin derinliklerinde saklamıştı. Bir prensin dörtnala enstitüye gelmesini ve onu beyaz atının terkisine atıp eski seslerle rahatsız edilmediği topraklara doğru gün batımında yol almalarını gizliden gizliye istemişti hep. Ama asla bir prens gelmemişti. Ve bunun en güzel tarafı, kendine güvenmeyi öğrenmişti.

"Ee?"

"Peri masalları; kararlılığı, sabrı ve fedakârlığı öğretir. Peki, ben kararlıyım, sabredeceğim ama neyi feda edeceğim?" Birden vücudunu bir ürperti sardı. Maddox'la olan ilişkisini mi feda etmesini isteyecekti? Maddox onun her şeyiydi. Yine de onu kurtarmak için... her ne gerekirse. O –midesi kasıldı– dâhil. "Ben bir prenses değilim ve hayatım da pek peri masalına benzemiyor."

Kıkırdadı. "Peki öyle olsun istemez misin?" Durdu. "Hay lanet. Düşmanın yaklaşıyor. Söylediklerimi düşün, sonra laklak ederiz."

"Ama gerçekten bir şey söylemedin!"

Bir saniye geçti, hava hafifledi, tüm yaşam izleri yok oldu.

"Daha iyi misin şimdi?" diye sordu McIntosh aniden.

Ashlyn'in göz kapakları açıldı aniden. Onları ne zaman kapamıştı? McIntosh parmaklıkların arkasında duruyordu. Öksürdü, bu seferki çok daha güçlüydü. Parmaklıklara tutunarak ayakta kalabilmişti. Onu son gördüğünden bu yana daha hasta, daha solgun görünüyordu.

"Daha iyiyim," dedi yumuşakça. Bir tür görünmez tanrıçayla bu karşılaşmayı sadece hayal mi etmişti?

McIntosh parmaklıkları açıp tökezleyerek içeri girdi. Öksürerek anahtarı cebine attı. Tabureye oturamadı, arkasındaki toprak zemine çöktü. Bir, iki dakika geçti. Hareket etmedi, ses çıkarmadı.

"McIntosh? İyi misin?"

Sonunda hareket etti. Kalın bir sisi defetmek ister gibi başını salladı. "Biraz soğuk almışım," dedi. "Adamların çoğu böyle." Yüzünü buruşturdu, sırtını dikleştirerek oturma pozisyonu aldı.

Ashlyn kaşlarını çattı. "Kaleden ne kadar zamandır uzaktayız?"

"Günün büyük bir kısmı boyunca."

Bir gün mü? Bu kadar kısa zamanda bu kadar hasta mı olmuştu? "Daha önce hiçbiriniz hasta gibi değildiniz."

"Değildik." Yine öksürdü ve bu kez ağzının kenarında kan belirdi. "Bazıları diğerlerinden daha hasta. Kahrolası kış virüsleri. Pennington öldü, zavallı pislik. Belki de şanslıydı." Parmaklıklara yaslanacak şekilde geriledi.

Öldü mü? Sıradan bir soğuk algınlığından mı?

"Bir doktora ihtiyacın var."

Koyu renk gözlerinde öfke çaktı ve kendini toparlamak için gözle görünür bir çaba sarf etti. "Tüm ihtiyacım olan o kutu. Bu adamlar kötü, Ashlyn. Sadece varlıklarıyla bile yalan, acı, şüphe ve sefalet saçıyorlar. Savaşın, kıtlığın ve ölümün nedeni onlar." Bir kez daha öksürerek pantolonun cebine uzandı ve Ashlyn'in dizine birkaç fotoğraf fırlattı. "Kendimi bildim bileli bu piçlerle savaşıyoruz. Kötülükleri durmuyor."

Ashlyn istemsizce fotoğraflara baktı. Ve öğürdü. Başları kesilmiş bedenler, kopmuş bir el, nehirler gibi akan kan.

"Bunu savunduğun o adamlar yaptı."

Maddox değil, diye düşündü bakışlarını fotoğraflardan ayırarak. Bunu o yapmazdı. Yapamazdı. "Tanıştığım adamlar dünyadaki kötülüğünün kaynağı değiller." Sesini yumuşattı. "Bana zarar verebilirlerdi ama vermediler. Diğer kadınlara tecavüz edebilir ya da onları öldürebilirlerdi ama bunu yapmadılar. Budapeşte'de fırtına kopartabilir ve halkı öldürebilirlerdi ama bunu da yapmadılar."

McIntosh'un başı yana düştü, Ashlyn bir süre için onun uyuyakaldığını ya da öldüğünü düşündü. Bu grip değildi. Olamazdı. Gözlerinin önünde, McIntosh'un yüzünde kırmızı lekeler belirdi. "McIntosh?"

Sarsılarak uyandı. "Pardon. Sersem gibiyim."

"Beni çöz. Bırak yardım edeyim." *Bırak kaçayım.*

"Hayır. Önce sorular," dedi zayıfça. "Artık sana güvenmiyorum."

"Beni çöz, ne bilmek istersen anlatacağım."

"Söyledim ya. Sana güvenmiyorum. O canavarla birlikteydin. Seni yoldan çıkarmışlar."

"Hayır, bunu yapmadılar. Bana *yardım* ettiler."

"Sana *ben* yardım ettim. Zarar görmemeni sağladım. Ailen seni reddettiğinde sana bir yaşam verdim."

"Evet, bana yardım ettin." Sadece ihtiyaç duyduğu şekilde yardım etmemişti. Ona yardım etmişti çünkü bu işine gelmişti. "Şimdi kelepçeleri çöz de ben *sana* yardım edeyim."

Ağzından hafif bir iç geçiriş çıktı ama bir öksürükle son buldu. Kendine gelince, "Sana söylediğim gibi eve gitmeliydin. Ama beni hiçe saydın ve muhafızların da rapor veremediler. Yerini belirleyene kadar iş işten geçmişti. Sana daha erken ulaşmak isterdim ama öylece kapıyı çalamazdım. Plan yapmak zorundaydım," dedi.

"Yerimi belirlemek mi? Ne planı?"

"Patlama. Seni geri almak için yaratıkların dikkatini dağıtmak. GPS. Kolunda."

Aman Tanrım. *Onun* yüzünden bombayı patlatmışlardı. Suçluluk gözyaşları gözlerine battı. *Benim hatam*. Hepsi onun yüzünden ölebilirdi. "GPS'i anlamadım." Boğazında bir şey düğümlenmişti, kelimeler bu yüzden ağzından zor çıktı.

"Kolundaki şey, sana söylediğimiz gibi doğum kontrol için değil. Çip. Böylece seni hep izleyebildik."

Sıcak bir ihanet dalgası daha onu sararken ağzı açık kaldı. İhanet, incinme ve kızgınlık; hepsi suçluluk duygusuna karışmıştı. Ne cüretle bunu yaparlardı! Kendini hiç bu kadar kirlenmiş hissetmemişti. Ağlamak istedi, çığlık atmak istedi. Hayatında ilk kez öldürmek istedi.

Görünüşe göre her şeye rağmen bir yemmişim, diye düşündü neredeyse histerik bir şekilde. İstemeden de olsa avcıları doğrudan Maddox'ın kapısına getirmişti.

"Adamlarımızdan birisini dün yakalamalarını sağladık," dedi, gözleri donuktu ve uzağa bakıyordu. "İblisleri kulübe gönderdiler. Onları ele geçirebilecekken orada bıraktık. Senin için." Bir öksürük krizi onu iki büklüm etmeden önce hafifçe gülümsedi. Sessizleştiğinde, gözlerinde zehrin erimiş haline benzeyen kırmızılıklar vardı.

"Beni çöz, Dr. McIntosh. Lütfen. Yıllarca sana yardım ettim. Beni burada ölüme terk etme."

Birkaç saniye yanıt vermedi. Sonra şaşırtıcı bir şekilde hantalca yanına gitti. Topallayarak arkasında diz çöktü. Kelepçeyi güçsüzce tutup çözdü. Metal kelepçe yere düştü ve Ashlyn özgür kaldı.

Sandalyeden uzaklaştı ve McIntosh'un yanında diz çöktü. Ağır bir şekilde nefes alıyordu, sığ nefesler alabilmek için her seferinde mücadele ediyordu. Bir saat daha yaşayacakmış gibi görünmüyordu. Öfkesine, tüm yaptıklarına rağmen, Ashlyn içinde acıma duygusunun yükseldiğini hissetti. "Diğer kadınlar nerede?" diye sordu nazikçe, kaçmak yerine bilgi almayı tercih etmişti.

Durdu. Hırıltılı bir sesle, "New York'a uçuyor olmalılar," dedi.

"New York'ta nerede?"

Gözlerini kapadı, ölü gibiydi.

"McIntosh! Uyanık kal ve konuş benimle."

Göz kapakları kıpırdadı ve kapandı, bedeni biraz daha gevşedi. "Kutu için... takas edilecekler. Bir gün göreceksin," diye fısıldadı. "Onlarsız daha iyi bir yer." Gözlerini yine açtı ve onunkilere odakladı. "Güzel şey. Baban gurur duyacak." Cümleleri artık kopuk kopuktu, aklına geldiği gibi, birbirinden bağımsız şe-

kilde söylüyor, kelimeleri belli bir sırayı takip etmiyordu. Gözlerini yine kapadı, bu kez kapalı kaldılar. "Neyim var benim?"

"Bilmiyorum." Ashlyn'in sesi titredi. "Hastaneye ihtiyacın var."

"Evet." Ama bir an sonra öldü, başı yana düştü ve bedeni tamamen gevşedi.

Ashlyn eliyle ağzını kapadı. McIntosh ölmüştü. Ona ihanet etmişti, evet ve bir parçası bundan dolayı ondan nefret edecekti. Ama içindeki küçük kız, onun onayı için hâlâ çırpınıyordu.

Yaşlar yine gözlerini yaktı, titreyerek ayağa kalktı. Elinde açık bir halde duran anahtarı almadı çünkü buna ihtiyacı yoktu. Mahkûmun izlediği kaçış rotasını kullanmayı planlamıştı.

Ama önce... *Devam et. Acıyacak ama bunu yapmak zorundasın.* Elleri titreyerek McIntosh'un daha önce oturduğu tabureyi aldı ve bacaklarından biri kopana kadar parmaklıklara vurdu. Çentikli köşesini kolunu kesmek için kullandı. Canı çok yanıyordu, neredeyse bağıracaktı. Kan aktı, acıyla inledi ama sonunda GPS çipine ulaştı. Onu çıkardı ve yere atıp toprağa gömdü.

Çabuk, Darrow. Çabuk. Enstitü çalışanlarıyla karşılaşma riskini göze almak istemiyordu. Muhtemelen çoğu McIntosh'un dediği gibi hastaydı ama bu, yanlarından elini kolunu sallayarak gidebileceği anlamına gelmiyordu. Mahkûmun sesini hatırlayarak hücrenin tek tuvaletine doğru tökezleyerek gitti ve duvara bağlı olan cıvataları çevirdi. Yerlerinden oynamaları için onları zorlamak mecburiyetinde kalmıştı, neredeyse parmaklarını kırıyordu. Sonuncusu da yere düşünce tuvaleti kenara tekmeledi.

İnsan yapımı bir delik ona bakıyordu, birisinin dış dünyaya doğrudan açtığı bir delik. Dar ve karanlık bir yerde sürünmek istemiyordu ama McIntosh'un yüzükoyun yatan bedenine tekrar bakınca açıktan girdi. Tam bir karanlık sardı onu.

"Panikleme," dedi zihninde mahkûmun sesi yankılanırken. Solukları toprak duvara çarpıyordu. Parmaklarının yanından bir sıçan geçti.

Nefesini tuttu.

Sürünmesi sonsuza kadar sürmüş gibiydi, bacakları harcadığı çabayla yanıyordu. Bu kadar kötü olmamalıydı ama yukarı doğru tırmanması gerekmişti. Toprak parçaları üzerine düşüyordu, ağzına dolmuş, dilini kaplamıştı. *Devam et. Sadece devam et.*

O sırada, özgürlüğü için savaşan *Genç Kız Maleen*'deki prenses gibi hissetti kendini. Bu düşünce aklını başına getirdi ve tanrıçayla –ya da halüsinasyonuyla– yaptığı tuhaf sohbeti hatırladı. Ashlyn bir daha asla bir peri masalının içinde olmak istemeyecekti.

Tünelin sonunda bir ışık belirdi, küçüktü ama gözle görünüyordu. Rahatladı ve hareketlerini çabuklaştırdı. Bir an sonra kendini bir çocuğun bile içinden zor geçebileceği küçük bir açıklıkta buldu. "Hayır. Hayır!" Tırmaladı, tırmaladı, tırmaladı.

Sonsuzluk kadar uzun bir süreden sonra, nihayet ay ışığını görebildi. Kolları duyduğu rahatlama ve yorgunluktan gevşemişti, kendini soğuk ve sert yüzeye çekti. Ayağa kalktı, dizleri zonkluyordu. Etraf karla kaplı ağaçlarla çevriliydi. Titredi, Maddox'ın bol kıyafetleri onu pek sıcak tutmuyordu.

Bir adam işkence dolu bir sesle çığlık attı.

Ashlyn kaskatı kesildi. Maddox. Maddox! Geceyarısı olmuş olmalıydı. Etrafına bakındı, ufukta kalenin yerini belirledi ama çığlık o yönden gelmiyordu. Onu tekrar duyduğunda, yorgunluğuna rağmen sese doğru son sürat koştu. Bir çığlık daha. Bir haykırış.

"Geliyorum. Geliyorum."

Koşarken öksürmeye başladı.

tarama: ırmak
düzenleme: vero

Yirmi İkinci Bölüm

Maddox uyandığı anda vücudunu korku sardı. Ashlyn'in ona ihtiyacı vardı.

O... ormanda olmadığını fark etti. Hayır, kendi odasında kendi yatağındaydı, her sabah olduğu gibi kubbeli tavana bakıyordu. Ama zincirlenmemişti.

Nasıl? Neden?

Güneş ışığı pencereden süzülüyor, onu ısıtıyordu. Ashlyn'i bulamamıştı, ardından ölüm zamanı gelmiş ve bu durum, onu daha fazla aramasına engel olmuştu. Reyes, diye düşündü. Reyes onu eve sürüklemiş olmalıydı.

Maddox yataktan fırladı, arayışına yeniden başlamaya kararlıydı. Ne olursa olsun onu bugün bulacaktı. *Onu geri alana kadar dünyayı parça parça edeceğiz.*

Dinlenmek yoktu, ta ki...

Bir kadın öksürüğü, tam adım atacağı sırada durmasına neden oldu. Koridoru koşarak geçmek üzereydi ki etrafına bakındı. Ashlyn yatağında uzanıyordu. Bir kılıcın gücüyle boğazının kesilmesi gibi, duyduğu şok onu olduğu yere mıhladı.

Eliyle yüzünü ovuşturdu, inanmaya korkuyordu. Görüntü kaybolmadı. Rahatlık her yanını sardı, şoku gölgede bıraktı ve yatağa koştu. Dizlerinin üzerine çökerken yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı, tanrılara şükürler olsun, kadını kollarının uzanabileceği mesafedeydi.

Ashlyn yine öksürdü.

Ne olduğunu anlayınca donakaldı. Gülümsemesi yok oldu. *Hayır*! Ashlyn olamaz. Ona daha yakından baktı. Solgundu, çok daha solgundu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Güzel teninde küçük, pembe lekeler çıkmıştı.

Kendi kalbini yerinden sökebilirdi.

Şüphelenmişti... korkmuştu... ve şimdiyse daha kötüsü, korkusu gerçek olmuştu. Avcılar hastalığı ona da bulaştırmıştı. Muhtemelen tek tek ölmüşlerdi, Ashlyn böylece kaçabilmiş ve onu bulmuştu.

Eve ölmeye gelmişti.

"Hayır!" diye gürledi. Ölmesine izin vermeyecekti, Ashlyn onun hayatıydı. Onunla dünyada yaşayacağı tek bir dakika için cehennemde sonsuza kadar yanabilirdi.

Reyes odaya girdi, bir hayat işareti bekliyormuş gibiydi. Patlamaya hazır bir fırtına bulutu gibi suratsız ve öfkeliydi. "Daha uyanmadı mı?" Kollarında o kadar çok kesik vardı ki hangisinin nerede başlayıp nerede bittiğini söylemek zordu.

"Hayır," diye yanıtladı Maddox kesik kesik.

Savaşçı ona baktı. "Yanında kaldım. Tüm gece öksürdü. Üzgünüm." Sonra rahatlatıcı bir sesle ekledi. "Hastalananlar saatler içinde ölür ama o hayatta kalmayı başardı. Belki yaşar."

Belki yeterince iyi değildi. Maddox elini aşırı sıcak alnına koydu. Anında emirler vermeye başladı. "Bana biraz bez getir. Bir de şu haplardan, tabii Danika'nın çantası hâlâ bizdeyse. Su da."

Reyes aceleyle itaat etti ve kısa sürede Maddox'ın tüm istedikleriyle döndü. Ashlyn uyanmayı reddetti, bu yüzden hapları ezdi ve toz halinde ağzına döktü. Ardından da boğazına suyu döktü.

Ashlyn öksürdü ve öğürdü ama sonunda yuttu. Nihayet göz kapakları aralandı, ışık karşısında gözlerini kıstı. "Ev," dedi Maddox'ı görünce, sesi boğuktu. "Acıyor. Hiç olmadığı kadar."

"Biliyorum, güzellik." Nazikçe şakağını öptü. Torin'den hastalık kapabilirdi ama bir insandan kapmazdı. Ki bunun bir önemi yoktu. Her halükarda ona dokunup onu kollarında tutardı. "Bu kez daha da iyi olacaksın."

"Patron... Avcı. Öldü."

Maddoc kabullenmeyle başını salladı, adamın ölümüyle ilgili ne hissettiğinden bahsetmek istemiyordu. Tatmin.

"Peki ya Danika?" diye sordu Reyes bir adım ileri atarak. "Geldiğin deliği takip ettim, hapishaneyi ve ölü Avcıları buldum ama Danika içeride değildi."

"New York... yolda... olabilir," dedi Ashlyn tereddütle.

Reyes'in yüzündeki renk, Aeron'ın sürekli yakınarak bahsettiği o elektrikli süpürgelerden biriyle alınmış gibi çekildi. "Sana başka bir şey söylediler mi?"

"Üzgünüm." Öksürdü.

Maddox, Ashlyn'den yükselen hırıltılı ses karşısında yüzünü buruşturdu. Soğuk, ıslak bezlerden birini alnına koydu. Ashlyn iç geçirip gözlerini kapadı. Reyes elini saçlarında gezdirdi, kesinlikle öfkelenmişti, acıya ihtiyacı vardı.

"Git," dedi Maddox. "Onu bul."

Savaşçı önce Ashlyn'e, sonra da Maddox'a baktı ve başını salladı. Tek kelime etmeden odadan ayrıldı.

Maddox saatlerce Ashlyn'le kaldı, alnını sildi, sudan içmeye zorladı. Yıllar önce kadına dokunduktan ve salgın başladıktan sonra Torin'i bunu yaparken gördüğünü hatırlamıştı.

Bir süre sonra Ashlyn'in yaşama isteğinin hastalıktan daha güçlü olduğunu düşündü çünkü diğerleri gibi ölmemişti. Sebep ya buydu ya da belki başka bir şey, birisi ona yardım ediyordu. Ama sonra öksürüğü kanlandı, bedeni oturamayacak kadar güçsüzleşti. Boğazı o kadar şişti ki artık yutkunamıyordu. Daha ne kadar dayanabilecekti?

Maddox başka ne yapacağını bilemeyerek onu sarıp sarmaladı ve kollarına aldı. Onu kalenin dışına çıkarırken arkadaşlarıyla konuşmadı. Kimse niyetini sormadı, muhtemelen vahşet saçmasından korkmuşlardı. Ki bunu yapardı. Ruh içinde köpürüyordu; o da Ashlyn için endişeleniyor; yok etmek, sakatlamak, öldürmek istiyordu. Bu kez sebep çaresizlik ve sinir bozukluğuydu, öfke değil.

Tepeden inip şehre koşturdu, ay ışığı dalga geçercesine ona bir önceki günkü çaresizliğini hatırlatıyordu. *Kurtar onu, kurtarmak zorundasın.* Hiç ses çıkarmıyordu, öksüremeyecek kadar güçsüzdü. Sokaklar ıssızdı, kimse yoktu dışarıda. *Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yap.*

Onu doğrudan hastaneye, nafile arayışı sırasında, dün keşfettiği yere götürdü. Bina doluydu, neredeyse taşmak üzereydi, içeride öksüren yüzlerce insan vardı. Ölüyorlardı. Ashlyn'i bırakmak istemedi, hayatını onlara emanet etmekten korktu. Ama başka ne yapacağını bilmiyordu.

Kalabalık, beyaz bir koridorda emirler veren beyaz eldivenli ve maskeli bir adam buldu. "Bana yardım et," dedi adamın konuşmasını keserek. "Ona yardım et. Lütfen."

Dikkati dağılan beyaz önlüklü adam Ashlyn'e baktı ve bıkkınca iç geçirdi. "Herkesin yardıma ihtiyacı var, efendim. Sıranızı beklemek zorundasınız."

Maddox, adamı vahşi bir bakışla olduğu yerde mıhladı, Şiddet'in yüzünde bir görünüp bir kaybolduğunu biliyordu. Gözlerinin parlak kırmızı renginde yandığını biliyordu.

"Sen... sen onlardan birisin. Tepedeki." Adam yutkundu. "Buraya uzansın." Koridorun ucundaki tekerlekli bir yatağı işaret etti. "Ona ben bakarım."

Maddox emri yerine getirdi, sonra Ashlyn'i yumuşak dudaklarından öptü. Yine tepki yoktu. "Onu kurtarın," diye emretti.

"Ben... ben elimden geleni yapacağım."

Lütfen onu yaşatın. Onunla kalmak, onu kollamak, korumak istiyordu. Ona bakmak. Hepsinden çok, onunla birlikte olmak istiyordu. Ama ondan uzaklaşarak gecenin içinde kayboldu. Geceyarısı yaklaşıyordu.

Sabah geri dönecekti. Eğer burada, hayatta ve iyi olmazsa dünyayla –ve tanrılarla– görülecek bir hesabı olacaktı.

REYES HAVAALANINI VE YAKINDAKİ OTELLERİ ARARKEN KÜFRETTİ. Klinikleri ararken de. Burada yaşadığı yüzyıllar süresince, şehrin görmediği kadar çok yerini iki gecede görmüştü. Kafesteki bir hayvan gibi hissediyordu kendini, harekete geçme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu ama tamamen güçsüzdü. Danika

dışarıda bir yerdeydi. Belki Ashlyn gibi hastaydı. Belki ölüyordu. Ama tek bir ize rastlamamıştı.

Bir kez daha gece olmuştu ve geçen gece Maddox'la girdikleri dar sokakta olduğunu görünce şaşırdı. Maddox'ın öfkeyle yumruk attığı duvarı gördü. Taş duvar çatlamış ve göçmüştü.

Reyes bir uçağa atlayıp New York'a gitmenin eşiğine gelmişti ama Maddox'ın yanından çok uzaklaşamayacağını biliyordu. Tanrılar Maddox'ı her gece ölmesiyle lanetlediğinde onu da lanetlemişlerdi, savaşçıyı oraya prangalamak gibi bir şeydi bu. Bu, Aeron'a değil de neden kendisine olmuştu bilmiyordu. Tüm bildiği geceyarısı kaleye dönmek zorunda olduğuydu. Hep dönerdi.

Birkaç kez sınırlarını test etmek, tanrıların tepkilerini ölçmek için uzaklaşmayı denemişti ama her zaman geceyarısı Maddox'a çekiliyordu.

"Kahretsin!" Bıçaklarından birini kınından çıkardı ve ucunu uyluğuna batırdı. Kumaş yırtıldı ve yaradan kan sızdı. Ne yapacaktı? İçinde ihtiyaç vardı, daha önce hiç yaşamadığı derin bir ihtiyaç. Onu kurtarmak, yardımına koşmak için. Korumak için. Ama sadece Danika'yı. Sadece o melek gözlere bir kez daha bakmak ve hazzı hissetmek için.

Asla yaşamaması gereken bir hazzı.

Ama yaşamıştı ve şimdi daha fazlasını istiyordu.

Eğer Torin'in hastalığından ölecek ya da Avcıların kaderinde onun sonunu getirmek olsaydı, Tanrılar onu yakalayıp öldürmesi için Aeron'a emir vermezdi. Bu düşünce ona hem teselli hem de öfke getirdi.

Belki Aeron'ı serbest bırakmalıydı, kaleden ayrılmadan önce onu zindana kapatmıştı, aksi takdirde kesinlikle Danika'yı takip

edecekti. Gazap onun kokusunu alabilir, böylece Reyes onu Avcılardan kurtarabilirdi.

Hayır, diye düşündü. Eğer Danika yakında değilse Reyes Aeron'ı takip edemeyebilirdi. Ve Aeron ona önce ulaşırsa, o zaman Danika kesinlikle ölürdü.

Unut onu. O bir insan. Binlercesi var. Milyonlarcası. Meleğe benzeyen başka bir kadın bulabilirsin.

"Başka birisini bulmak istemiyorum," diye bağırdı. Ama Aeron'ı sonsuza dek kapalı tutamazdı, bunu biliyordu. "Kahretsin."

Bir bebek gibi davranmayı kes, dedi bir kadın sesi onu şaşırtarak. *Tepeye bak ve kahrolası çeneni kapa. Başımı ağrıttın.*

Reyes'in omuzları dikleşti. Etrafına baktı, bıçağı elinde hazırdı. Kimseyi görmedi.

Ne bekliyorsun? dedi ses yine. *Çabuk ol.*

Bir tanrı mı? Kendi türünden birisi mi? Kuşku olamazdı, çünkü konuşan kesinlikle bir kadındı. Reyes kaynağını bulmaya çalışarak daha fazla zaman harcamak istemiyordu. Hemen harekete geçti, on dakika sonra tepenin ucuna gelmişti.

Danika oradaydı. O ve bir adam –Kane olduğunu fark etti– yerde uzanıyorlardı, ikisi de inliyordu.

Yaralanmış olmasına öfkelendi ama aynı zamanda rahatlamıştı da. Danika sanki tepeyi tırmanmaya kalkmış, kaleye tekrar ulaşmaya çalışmış gibi görünüyordu. Sanki ikili hedef alınmış da gökten taş yağmış gibi, etraflarında kaya parçaları saçılmıştı.

Asla bırakmamayı isteyerek onu kucağına aldı ve Kane'i uyandırmak için ayağının ucuyla onu dürttü. Yine de tedbir olarak bıçağının kabzasını tutuyordu. Diğer savaşçıları hayatına tekrar kabul etmek konusunda tam olarak rahat değildi.

Kane inledi. Gözlerini açtı. Belindeki kında duran silahını aldı. Reyes tekmesiyle Kane'in elindekini düşürdü.

"Hadi öldürün birbirinizi," dedi Danika güçsüz bir halde. Sarı saçı kana bulanmıştı. O anda Reyes, Maddox'ın Ashlyn'in incitildiği düşüncesi karşısında duyduğu vahşetin içini nasıl kemirdiğini bildiğini düşündü.

"Nasıl incindin?" Felaket eğer...

"Kayalar düştü," dedi Danika, Reyes'in öfkeli düşüncelerini bölerek. "Bir dağdan sanırım. Beni korumak için itti ama ben takılıp başımı vurdum."

Reyes rahatlamıştı ama sadece biraz. "Teşekkürler," dedi Kane'e.

Adam başını salladı, sanki pişmanmış gibi alnını ovaladı ve ayağa kalktı.

"Ailen nerede?" diye sordu Reyes Danika'ya. Sonsuza kadar öylece kalabilirdi.

"Asla onları bulamayacağınız bir yere uçtular." Gözlerine bakmıyordu ve kollarından kurtulmak için mücadele etti. "Şimdi beni yere indir."

Asla, demek istedi. "Hayır. Yürüyemeyecek kadar zayıfsın."

Kane'e dönerek Macarca konuştu, böylelikle Danika anlayamayacaktı. Öyle olmasını umuyordu. "Nasıl kurtardın onu? Ve sakın İngilizce yanıt verme." Kane'in onu anlaması için dua etti.

"Torin ve ben onlara doğru koşarken Avcılar kaleye doğru geliyorlardı," dedi Macarca. Tabii ki Macarca konuşabilir, diye düşündü Reyes. Budapeşte'ye hazırlıksız gelecek hali yoktu. "Dövüştük ama sayıları o kadar fazlaydı ki... Onu yaraladılar ve beni yanlarında götürdüler. Beni içine attıkları karavana onu da koyma hatası yaptılar. Lastikler patladı ve araç yoldan çıktı."

"Ve Avcılar?.."

"Öldüler."

Güzel. Bir parçası, onları yeniden öldürmek için can atıyordu. Acı dolu bir şey. Yavaş ve uzun uzun sürecek bir şey. Hastalık'ın işaretini arayarak bakışlarını Danika'ya odakladı. Teni sağlıklı bir şekilde parlıyordu ve öksürük belirtisi yoktu. Yani *etkilenmemişti*.

"Neden geri geldin?" diye sordu İngilizce.

"*O* getirdi," dedi Felaket'i işaret ederek. "Ashlyn iyi mi? Onları şey hakkında konuşurken duydum..." Aniden hıçkırıklara boğuldu. "... sizi dışarı çekip ona zarar vermek için, böylece o aptal kutuyu bulabileceklerdi."

"O bulundu," dedi tutuşunu güçlendirirken. Danika'nın acısı Reyes'in göğsüne doğrudan saplanan sıcak bir maşa gibiydi ve bir kez daha bu histen haz duymadı. "O çok hasta."

Danika yutkundu. "İyileşecek..."

"Zaman gösterecek." Reyes, Kane'e önden gitmesini işaret etti. Savaşçı başını salladı ve harekete geçti. "Ölüm kasabada bekliyor, Danika. Avcılar yok edilene ve salgın geçene kadar kalede kalacaksın."

"Hayır. Kalmayacağım." Vücudunu onunkinden uzaklaştırmaya ve ayaklarını yere basmaya çalışarak onunla mücadele etti. "*Şimdi* eve gitmek istiyorum."

"Bu şekilde davranman bedenini benimkine daha çok bastırmana neden olur."

Danika sakinleşti. Reyes aynı anda hem memnun olmuş hem de hayal kırıklığına uğramıştı. Yalan söylememişti. Danika'nın vücudu sıcaktı, çam kokuyordu ve her hareket ettiğinde sinir uçları canlanıyordu.

Tepeyi çıkmaya başladı, her ihtimale karşılık Felaket'inkinden farklı bir yol seçti. Danika'nın sağ salim dönüşüyle içi o kadar rahatlamıştı ki hâlâ titriyordu.

"Yine senin esirin mi olacağım?"

"Kalman gerektiği sürece misafirim olacaksın." Güvende olduğunda onu serbest bırakacaktı. Hayatının geri kalanını dilediği gibi yaşaması için onu özgür bırakacaktı. Ne kadar sürecekse. "Aeron'ı zindana kapatmak zorunda kaldık. Oraya inmeyeceksin. Asla. Anladın mı?" Duyduğu tüm öfke, çektiği tüm işkence, sesinden akıp gidiyordu. "Gözünü kırpmadan seni öldürür."

"Gitmek istemem için bir sebep daha," dedi ürpererek. "Bunun gibi şeyler orada olmuyor."

"Evin nerede?"

"Sanki sana söyleyecekmişim gibi. *İnsan hırsızı.*"

Eğer her şey istediği gibi olursa, çok geçmeden kendisiyle ilgili bilinmesi gereken her şeyi söyleyecekti. Bu kısa zamanı odasında, yatağında geçireceklerdi. Bu meleğin saçlarının yastığına dağıldığını, o güzel, pembe ve dolgun göğüslerin açıldığını, o güzel bacakların ayrıldığını hayal edince erkekliği anında alarma geçti.

Belki asla ayrılmak istemeyecekti.

Hah! Onun gibi kadınlar asla onu gibi erkekleri istemezlerdi. Rahatlamak, zevk almak için kendini doğruyordu. Yapmak zorundaydı. Bazen, yapmazsa öleceğini hissediyordu. Danika bilse, onunla alay ederdi. Ve bu en iyisi olurdu. Ondan ve Gazap'tan uzak olması çok daha iyiydi.

Hastalık geçince, Danika'yı serbest *bırakacaktı*. Onu korumak için onunla gidemezdi –zaten bunu o da istemezdi– ve Aeron'ı görevini yapmasından alıkoyamazdı.

Reyes için asla mutlu bir son olamazdı.

tarama: ırmak düzenleme: vero

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ashlyn bilinçsizlik âleminde asılı kaldı. Tüm bildiği gölgelerdi. Gölgeler ve tek bir ses, şimdinin ve geçmişin tüm sesleri bu tek sesin korkusuyla çekilmişti. Bu daha önce duyduğu bir sesti. Hayaletimsi, ruhani. Oldukça modern olan bu hayalet biraz sıkılmış gibiydi ve hâlâ bir lolipop emiyordu.

"Geri geldiiiim." Kıkırdadı. "Sevincini dile getirmesen de olur. Sevgiyi hissederim. Pekâlâ, selam. Peri masallarını falan düşündün mü?" dedi hücredeki kadın sesi. Tanrıça. "Bulunmadan önce en fazla bir haftam var, bu yüzden acelem var, bebeğim."

"Bunu düşündüm," demeye çalıştı Ashlyn ama kelimeler ağzında biçimlenmedi.

"Güzel."

Tamam, demek Tanrıça onu yine de duyuyordu. *Fedakârlık*, diye yansıttı zihnine. *Maddox'ın lanetini kaldırmak için bir şey feda etmeliyim.*

"Çın, çın, çın. Peki neyi feda etmen gerekiyor, güzelim?"

Hâlâ bilmiyorum. Ya da düşünmek istemiyorum. *Adın ne?* Bu çok daha basit bir konuydu.

"Benim adım... Anya."

Anya. Hoş. Ama sözlerinde biraz tereddüt vardı, sanki ne söyleyeceğini bulmak için düşünmesi gerekmişti. Anya ya da bu isme benzer bir tanrıça var mıydı? Ashlyn'in zihni bir şey bulamadı. *Sen...*

"Ah, burada fedakârlığı tartışıyoruz. Konsantre ol. Bak, harekete geçireceğim bu küçük, tatlı başkaldırıyı senin başlatman lazım. Yani pek de itaatsizlik ediyor sayılmam. Sana bir soru sordum ve doğrudan bir yanıt isterim."

Fedakârlık. Doğru. İnsanın zihni lapa gibi olunca konsantre olması zordu. Yine de kesin olarak bildiği bir şey vardı; Maddox'sız bir yaşama tahammül edilemezdi. Ama onu kurtarmak için ondan *vazgeçerdi.*

"Bu daha iyi," dedi Anya yine onun düşüncelerini okuyarak. "Ama büyük düşünmüyorsun. Hadi, peri masallarının en önemli dersini kaçırdın mı? Şu an değersiz patronunun sana öğrettiği değerli şeyi kanıtlaman için sana verilmiş bir şans."

Değer. Bu tek sözcük aklını başına getirdi ve aniden yanıtı buldu. Düşüncesi bile kanını dondurmuştu. *En iyi fedakârlık, cana karşılık candır.*

"İşte başardın. Yanıtı bildiğini biliyordum. Bu seninkine karşılık onunki anlamına gelir, tatlım. Yeterince güçlü müsün?"

Onun için mi? Ne gerekirse. Acıya, ölüme bile dayanırdı. Onu kurtarmak, ona sahip olmaktan daha önemliydi.

"Tamam o zaman." Anya ellerini çırptı. "Parti başlasın. Uyan. Sana ihtiyacı var."

Maddox'ın görüntüsü zihninde belirdi, sanki elleriyle onun elini tutmuş, güç vermeye çalışıyor gibiydi. O zaman... bir şey,

sıcak, bir şey bedenini sardı, hızla içine akarak ciğerlerini onardı, kaburgalarındaki ve vücudunun yan tarafındaki kasları iyileştirdi.

Göz kapaklarını hafifçe araladı ve Maddox'ı ona bakarken buldu. Yorgun görünüyordu ama onu görünce sırıttı. Bu, Ashlyn'in gördüğü en güzel manzaraydı.

Gerçekten ondan vazgeçebilir miydi?

ÜÇ GÜN SONRA ASHLYN HASTANEDEN ÇIKACAK KADAR GÜÇLENDİ. Maddox onu tek kelime etmeden kaleye taşıdı –bu adamın arabaya ihtiyacı yoktu– ve doğrudan odasına götürdü. Koridorda birkaç savaşçı gözüne çarptı. Bazılarının suratı düşmüştü, diğerleri öfkeliydi ama hepsi onu başıyla selamlamıştı, sanki ondan hoşlanmasalar da varlığını kabul ediyorlardı.

Yatak odasının kapısı kapanıp kilitlendiğinde Maddox onu vücudundan kaydırıp yere bıraktı. Kollarını iki yana düşürdü, temasları son bulmuştu.

"Kadınlar hakkında yeni bir şey öğrendin mi?" diye sordu Ashlyn ondan uzaklaşmadan. Sıcaklığı vücudunu sarmıştı ve ona yakın olmak istiyordu.

"Serbest kaldılar. Danika hariç. O da Reyes'i delirtiyor, her fırsatta onu aşağılıyor." Ashlyn'in yüzünü hevesle inceledi. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi." Ki gerçekten öyleydi. Hafifçe öksürüyordu ve göğsünde de hafif bir ağrı vardı ama neredeyse iyileşmişti. Bu da zamanın geldiğini gösteriyordu. Onu kurtarma zamanının.

Sana ihtiyacı var, demişti Tanrıça Anya.

Ashlyn, Anya'dan Maddox'a bahsedecekti. O da Ashlyn'e sorular soracaktı, yanıtlamak istemediği sorular. Onu lanetinden

kurtarmak için ne yapması gerektiğini biliyor ve bundan nefret ediyordu ama yapacaktı. Maddox onu durduramayacaktı. Onu durdurmasına izin veremezdi. Onsuz olma düşüncesi bile içini umutsuzlukla doldurdu.

Veda etmek istemiyorum.

Gözlerine yaşlar doldu ama kendini gülümsemeye zorladı. Bu onun masalıydı ve prensini kurtaracaktı. *Sadece... veda etme.* Henüz değil. Onunla günün geri kalanının tadını çıkaracaktı, onunla konuşacak, ona dokunup hastanedeyken yapamadıklarını yapacaktı.

"Seni istiyorum," dedi Ashlyn. "Seni çok fazla istiyorum."

"Ben de seni istiyorum." Eflatun gözlerinde aniden muzip bir kıvılcım belirdi. "Sana dokunduğumdan bu yana sonsuzluk kadar uzun bir zaman geçmiş gibi hissediyorum."

Sadece birbirlerine baktılar, ikisi de bir diğerine uzanmadı.

"Bilmeni istiyorum ki..." Alt dudağını ısırdı ve çizmeli ayaklarına baktı. İtiraf zamanıydı. "Seni seviyorum."

Duyduğu şok Maddox'ın yüzünü sardı; ağzını açtı, sonra tekrar kapadı.

"Henüz çok erken," dedi Ashlyn, "yaşamlarımız çok farklı ve bu hafta uğraşmak zorunda kaldığın pislikten ben sorumluyum ama engel olamıyorum, seni yine de seviyorum."

Sonunda Maddox ona uzandı. Ashlyn'in yüzünü parmaklarının arasına aldı ve nazikçe kendisininkine çekti. Şokun yerini şefkat almıştı. "Ben de seni seviyorum. Çok. Vahşi duyguları olan vahşi bir adamım ama sana karşı da böyle olacağımdan korkmanı kesinlikle istemem. Seni *incitemem*. Bu kendi kalbimi kesip çıkarmamdan çok daha kötü hissettirir."

Ashlyn'in içi sevinçle oldu, bu mümkün olacağını düşündüğünden de fazlaydı. Gözlerine yaşlar doldu. Göğsüne yaslandı, hiç olmadığı kadar ona ihtiyacı vardı. Maddox yavaşça başını eğdi... baştan çıkarıcı bakışı bir an olsun onunkileri bırakmadı. Dudakları birbirine değdi, güzelliğin ve aşkın nazik bir öpücüğüydü bu.

Maddox'ın dili onunkine kaydı. Sonsuzluk kadar uzun bir süre boyunca tekrar tekrar onu öptü, tadını çıkardı, keyfine vardı. Ashlyn onun mutluluğunu, mucizesini hissetti; iki duygu da içine yansımıştı.

"Çok güzel," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum," dedi yine Ashlyn.

"Seni seviyorum. Sana ihtiyacım var."

Maddox parça parça Ashlyn'in kıyafetlerini çıkardı. Ashlyn de onunkileri. Çok büyük ve çok sertti. Ashlyn'e aitti. Ashlyn ona dokunarak büyük bir haz yaşadı, onun tadına baktı ve hatlarını ezberledi. Maddox şiddetin doruğundaydı ama onu seviyordu.

Maddox'tan bu kelimeleri duymak ona büyük bir huzur vermişti. İlk kez hastalandığında, burayı Ashlyn'in yuvası olarak adlandırmıştı. Düşününce gerçekten de öyleydi. Gerçek anlamda bildiği tek yuvaydı. Ona bunu verecek kişinin vahşi bir adam olması ne garipti. Duvarları yastıklı odaların, çılgın gürültünün, yalnızlığın ve en büyük ihanetin anısını nasıl da bir anda silebilmişti. Ne kadar... olağanüstüydü.

"Sana tapacağım," dedi. "Ağzımla, ellerimle." Dizlerinin üzerine çöktü.

"Hayır." Ashlyn omuzlarını yakaladı ve onu yukarı çekti.

Maddox kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

"Benim sıram." Bu kez, *Ashlyn* diz çöktü. *O* Maddox'a tapacaktı. Ağzı onun sert ve sıcak, kalın aletini kapladı, boğazına kadar içine aldı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ama nasıl yapılacağını biliyordu, sayısız kadını, bunu tüm ayrıntılarıyla anlatırken duymuştu.

Maddox elleriyle Ashlyn'in saçını tutuyor ve inliyordu. "Ashlyn."

Ashlyn böyle bir şeyi yapmaktan hoşlanacağını düşünmemişti. Ama sevdiğini fark etti. Maddox'ın bundan aldığı zevki sevmişti. Yukarı aşağı hareket ederek onu emdi, ürpertilerinden zevk aldı, erkekliğini sonuna kadar ağzına almadan önce diliyle başının etrafında daireler çizdi. Testislerini eline aldı. Maddox'a zevk vermek, daha önce hiçbir şeyden olmadığı kadar tatmin olmasını sağlamış, ıslanmasına neden olmuştu. Arzunun kölesi haline gelmişti.

Maddox sertçe öne doğru hamle yaptı, ardından kendini tuttu ve yavaşlamaya çalıştı. Ashlyn, Maddox'ın verebileceği her şeyi alarak hızını artırdı. Sertçe ağzına girmesini istiyordu, bunu çok istiyordu.

"Ashlyn, Ashlyn." Maddox haykırarak sıcak tohumlarını ağzına döktü.

Ashlyn her bir parçasını yuttu. Son titremesi de durunca, ürpererek doğruldu. Göz kapakları yarı kapalıydı, alt dudağı şişmişti. Maddox zevkten ve acıdan bağırmamak için onun dudağını çiğnemişti sanki. Yüzü o iskeletimsi maskeye bürünmüştü, Ashlyn hem adamı hem de canavarı görebiliyordu. İkisi de ona sevgi ve şefkatle bakıyordu; bu o kadar derin, sonsuz bir ihtiyaçtı ki.

Maddox onun için seve seve ölürdü. Ashlyn bunu ruhunun derinliklerinde biliyordu. *Ben de onun için bundan daha azını yapamam.*

"Seni yatağa yatırmayacağım," dedi boğuk bir sesle.

"N... ne?"

"Seni duvara dayayıp içinde gidip geleceğim. Derinliklerine gireceğim. İki değil, tek beden olacağız."

Maddox onu tutmasa eriyecekti. Bunu ona Maddox yapmıştı, güzel sözleriyle onu kendinden geçirmişti. Ashlyn kollarını onun boynuna doladı, birbirlerine kilitlendiler. Kollarında sonsuza kadar kalmak bile ona yetmezdi.

Dudakları onunkilere değdi; yavaş ve tatlı, sıcak ve ihtiyaç dolu bir öpücükle onu besledi. Maddox söz verdiği gibi onu yavaş yavaş duvara yasladı. Soğuk taş çıplak sırtına değince Ashlyn soluğunu tuttu.

Onu öpmeye devam etti de etti, göğüslerini sıkıştırdı, göğüs uçlarına özel bir ilgi gösterdi. Çok geçmeden Ashlyn kıvranıyor, soluk soluğa inliyor, yalvarıyordu.

"Dahası var," diye söz verdi Maddox. "Sana daha fazlasını vereceğim."

Lütfen bu sonsuza dek sürsün. "Seni seviyorum. Seni öyle çok seviyorum ki."

Ashlyn'i kaldırıp kalçalarıyla onu taş duvara yasladı ve bacaklarını beline doladı. Ashlyn sıkıca kavradı ama Maddox onu bacaklarını gevşetmeye zorladı, dizlerini araladı kendisi için açılmasını sağladı. Soğuk hava Ashlyn'in en özel yerini öptü.

Maddox ateş gibi yanan iki parmağını Ashlyn'in karnından aşağı indirdi ve güzel tüylerinin üzerinde gezdirdi. Ashlyn göz-

leri kapalı bir halde, kalçasını ileri itmeye ve o parmakları içine yönlendirmeye çalıştı. Bunun ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

Ashlyn onu ilk gördüğünden beri istemişti ama bu... bu gerçek bir ihtiyaçtı; kalbini verdiğini adamla birlikte olmak. Bu seksten, zevkten fazlasıydı. Bu kaderdi, ruhların birbirine karışmasıydı.

"Bana dokun, Maddox."

"Dokunuyorum, aşkım. Dokunuyorum."

"Daha derine."

"Böyle mi?" Parmakları santim santim aşağı indi, sonra ıslak kadınlığında durdu.

"Daha."

"Böyle mi?" Biraz daha indi.

"Daha. *Lütfen.*"

Maddox başını salladı ve boşta kalan eliyle çenesini tutup sevgi dolu bakışlarıyla karşılaşması için Ashlyn'in başını eğdi. "Bana yalvarmak zorunda değilsin, Ashlyn. Hem de hiç. Senin her ihtiyacını karşılamak benim için bir zevktir." O iki parmak nihayet yuvasına girdi.

Ashlyn'in sırtı geriye doğru büküldü. Maddox parmaklarını ileri geri hareket ettirirken başparmağıyla klitorisini ovdu. Ah, Tanrım. "Evet!" Bu kesinlikle ihtiyacı olan şeydi, onsuz öleceği şey. "Evet, evet. Daha fazla."

Üçüncü bir parmak da zevki artırıp şehveti yoğunlaştırarak anında oyuna girdi.

"Evet. Aynen böyle," dedi nefes nefese.

"Çok sıkı ve ıslak."

"Senin için."

"Sadece benim için."

Çok fazla... yeterli değil... Hızlı, yavaşlayarak. Hızlı. Vücudunu Maddox'a doğru büktü, parmakların kayarak ve kadınlığının duvarlarına çarparak biraz daha içeri girmesini sağladı. Klitorisi şişmişti, âdeta ölüyordu. "Gelmeye ihtiyacım var... ihtiyacım var."

"Seni hissetmeye ihtiyacım var." İçine girdi, az önce parmaklarının olduğu yerde şimdi erkekliği vardı. Ashlyn'i doldurdu ve esnetti, onu tamamladı.

Ashlyn nefesini tuttu ve inledi, yanıyordu, vücudunu muhteşem bir alev sarmıştı. *Hayatım sadece bunu yaşamaya bile değerdi, bu adam için, onun dokunuşu için.*

"Seni seviyorum," diye homurdandı Maddox, Ashlyn'in boğazına.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," dedi Ashlyn, Maddox'ın hareketleriyle uyumlu bir şekilde.

Sanki söylediklerini içine çekebilecekmiş gibi, burnunu Ashlyn'in boğazına sürttü. Hareketleri yavaşladı. "Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Asla sona ermesini istemiyorum."

Ashlyn de böyle hissediyordu. Kanında buram buram ateş vardı, her hücresi uyanıyordu. "Çok iyi."

"Sonsuza dek."

"Sonsuza dek." *Sonsuza dek kalbimin sahibi olacaksın.*

Son bir kez içine girdi, o kadar derine girmişti ki Ashlyn onu bedeninin her parçasında hissetti. Tam olarak Ashlyn'in ihtiyaç duyduğu yere çarpıp onu iyice tahrik etti. Orgazm vücudunu sarstı. Adını haykırıp Maddox'ı sıkıca kendine çekti.

Maddox onu sımsıkı tutarak haykırışına eşlik etti. Ateş ikisini sarıp sarmaladı, çok sıcaktı. Asla sönmeyecek bir ateşti.

"Benimsin," dedi dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurarak.

"Seninim." *Her zaman.*

Maddox onu yatağa taşıdı ve nazikçe bıraktı. Yanına uzanıp onu sarmaladı. Uzun bir süre konuşmadılar, sadece birbirlerinin tadını çıkardılar. *Biraz daha*, diye dua etti Ashlyn. *Bana biraz daha süre ver.*

"Seni özledim," dedi sonunda Maddox.

"Ben de seni özledim. Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar." Bacağını onunkinin üzerine attı. "Ben yokken neler oldu?"

Maddox, Ashlyn'in sırtına tembel tembel daireler çizerken, "Aeron zindana kapatıldı. Daha önce de dediğim gibi, Reyes Danika'ya aynı anda hem kur yapmaya hem de kendisinden iğrendirmeye çalışıyor. Danika'nınsa kaçmasını engellenmesi için Reyes'in odasına kilitlenmesi gerekiyor. Torin yaralı ama iyileşiyor. Sabin ve diğerleri, bombalanmadan sonra gördüğün adamlar, buraya taşındılar. Şu anda bir ateşkes yaptık. İçimiz pek rahat etmese de ateşkes ateşkestir," dedi.

Vay canına. Sanki bir an olsun sıkılmamışlardı. "Danika'nın kilit altında tutulmasından hoşlanmadım."

"Güven bana güzellik, bu onun iyiliği için."

Ashlyn iç geçirdi. "Sana güveniyorum."

"Avcılar..." Maddox duraksadı. Kaskatı kesildi. "Avcılar sana ne yaptı, Ashlyn? Bilmem gerek."

"Yemin ederim hiçbir şey," diyerek ona temin etti. "Sana bir şey söylemem gerek." *Lütfen beni sevmeyi bırakma.* "Onları buraya ben getirdim, Maddox. Ben. Üzgünüm. Bilerek yapmadım. Gerçekten. Bilerek değildi. Beni kandırdılar ve..."

"Biliyorum, güzellik. Biliyorum."

Ashlyn rahatlamış, gevşemişti. Maddox onu gerçekten seviyordu, daha önce neredeyse onu öldürecek bir şeyden dolayı Ashlyn onu kolayca affetmişti. Ashlyn ona sıkıca sarıldı. "Ölmeden önce patronum bana Pandora'nın kutusunu bulmayı ve iblislerinizi içeri kapatmayı planladıklarını anlattı."

"Bize de aynı şey söylendi." Aniden esnedi. Dudaklarının kenarına huzurlu bir gülümseme yerleşti. "Seni bana gönderdikleri için tanrılara bir teşekkür borçluyum ama şu anda bunu yapamayacak kadar yorgunum. Biraz dinlenmeye ihtiyacım var, bu son birkaç gündür hiç dinlenmedim."

"Uyu. Gücünü toplamana ihtiyacım var," dedi Ashlyn boğuk bir sesle.

Kıkırdadı, sesinde tam anlamıyla sevinç vardı. "Senin dileğin benim için bir zevktir."

tarama: ırmak
düzenleme: vero

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Onun hiiiç de tanrılara borcu yok. Bana borcu var. Ama yemin ederim, bu benim son iyiliğim. Onu uykuya gönderdim. Zamanımı ziyan etme."

Anya'nın sesi zihnine girdiğinde Ashlyn donakaldı. *Hayır, henüz değil.* Bedeni sızlandı. *Onunla biraz daha zamana ihtiyacım var.*

"Seçim senin, *chica*. Ben çekiliyorum."

Öyle de yaptı. Anya'nın enerji dolu titreşimi yok oldu, odadaki elektrik kayboldu.

Ashlyn titreyerek yataktan kalktı ve odadan sessizce çıktı ama öncesinde Maddox'a son bir arzulu bakış attı. Kollarından ayrılmaktan, onu bırakmaktan nefret ediyordu ama bu şansı kaybetmeyi riske atamazdı.

"Böylesi en iyisi," dedi kendine. "Tekrar ölmeyecek. Ben onu kurtarabilecekken, hayır."

On beş dakika boyunca kalenin koridorlarında dolandı, yatak odalarının kapılarına vurdu. Kimse yanıt vermedi. Danika bile. Bu sırada koridor birisinin küfürleriyle inliyordu. Zincirle-

rin şangırdadığını duydu. Bunun Aeron olduğunu anladı ve ürperdi. Onu korkutmuştu.

Sonunda ölümsüzlerden birisini buldu. Onu Danika'nın odasından alıp başka bir yere kapatan ve gümüş rengi saçları olan melekti. Torin. Hastalık. Yatağında uzanıyordu, boynuna kırmızı bir havlu sarılmıştı. Rengi soluktu ve biraz kilo vermişti, gözlerinin ve ağzının etrafındaki çizgiler acıyla gerilmişti. Ama hâlâ nefes alıyordu.

Onu uyandırmadı. Bunun yerine, kulağına fısıldamak için yatağının yanına yaklaştı. "Keşke sana dokunabilseydim, elini tutup beni o gün sakladığın için sana teşekkür edebilseydim. O gece Maddox'a ulaşabildim ve elini tutabildim."

Torin'in göz kapakları aralandı.

Ashlyn şaşırarak geri sıçradı. Bakışları karşılaşınca Ashlyn rahatladı. Yeşil gözlerinde şefkat vardı. Ashlyn, eğer konuşabilseydi onun, "Eve hoş geldin," diyeceğini düşünmek istedi. "Dilerim yakında iyileşirsin, Torin."

Başını sallamış olabilirdi ama emin olmak zordu.

Ashlyn sinirleri gerilmiş bir şekilde arayışına devam etti.

Sonunda onların bir kısmını buldu. Onlara bakarken kalbi göğsünde hızla atıyordu. Onları izlediğini fark etmemişlerdi. Egzersiz yapıyorlardı; kol kası çalışıyor ve beş insanın bir araya gelip kaldırabileceğinden çok fazla ağırlığı kaldırıp indiriyorlardı. Adı Reyes olan, kum torbasını yumrukluyordu. Çıplak göğsünden kanla birlikte ter damlıyordu.

Kılıcı çeken hep oydu. Bunun için ondan nefret etmemeye çalıştı. Dikkatlerini çekmek için boğazını temizledi.

Hepsi durup ona baktı. Birkaçı gözlerini kıstı. Ashlyn çenesini kaldırdı. Reyes ve Lucien'a, "Sizinle konuşmam lazım," dedi.

Reyes kum torbasından uzaklaştı. "Bu gece Maddox'ı öldürmememiz için konuşacaksan hiç zahmet etme."

"Seni dinliyorum, tatlım," dedi gruptaki en uzun olanı. Adı Paris'ti. Mavi gözler, soluk ten rengi, kahverengi ve siyah saçlar. Saf seks, demişti Maddox ve Ashlyn de ona inanmıştı. Bu sözleri ondan uzak durması için bir uyarı olarak söylemişti.

"Sessizlik," dedi Lucien. "Maddox seni duyarsa başını koparır."

Mavi saçlı bir adam Ashlyn'e döndü. "Onları senin için öpmemi ister misin?"

Onları *öpmek* mi? Onu sadece bir kez görmüştü. Bombalama olayından hemen sonra, giriş salonunda, ama yüzünde öpmek isteyen bir ifade yoktu. Onları öldürmek istiyor gibi bakıyordu.

Reyes gürledi. "Sen de çeneni kapa, Gideon. Ve onu rahat bırak. Sahibi var. Seni incitmek zorunda kalırım."

"Seni bunu denerken görmekten hiç hoşlanmam," demişti şimdi sırıtan adam.

Ashlyn gözlerini kırpıştırdı. Ne kadar tuhaftı. Sözleri başka, ses tonu başka şey söylüyordu. Her neyse.

"Haklısın," dedi Reyes'e. "Bu gece Maddox'ı öldürmemenizi istiyorum. Sizden..." *Ah, Tanrım, bunu gerçekten söyleyecek misin?* "... onun yerine beni öldürmenizi istiyorum."

Bu herkesin dikkatini çekmişti. Yaptıkları şeyi bıraktılar; ağırlıklar düştü, koşu bandı durdu ve herkes boş boş ona baktı.

Reyes alnındaki teri silerken, "Ne dedin?" diye soludu.

"Lanetler fedakârlıklarla kalkar. Tercihen kişinin *kendini* feda etmesiyle. Kendimi feda eder, Maddox'ın yerine ölürsem laneti bozulacaktır."

Sessizlik.

Ağır, yoğun bir sessizlik.

"Bundan nasıl emin olabilirsin?" diye sordu Lucien, tuhaf gözleri donuktu. "Ya işe yaramazsa? Ya Maddox'ın ölüm laneti son bulmaz ve sen, bir hiç uğruna ölürsen?"

Ashlyn cesaretini toplayıp kışın üzerine aldığı bir battaniye gibi buna sarıldı. "En azından denemiş olacağım. Ama, ah. Bunun işe yarayacağına dair en yüksek merciden onayı almış gibiyim."

"Tanrılar mı?"

Ashlyn başını salladı. Gerçi Anya bu küçük bilgiyi hiç doğrulamamıştı. Ashlyn sadece böyle olduğunu varsaymıştı.

Yine sessizlik.

"Bunu yapacak mısın?" Paris'in heyecan verici gözlerinde güvensizlik vardı. "Şiddet için?"

"Evet." Katlanacağı acıyı düşünmek onu korkutuyordu ama yanıt verirken tereddüt etmedi.

"Ona kılıç saplıyorum," diye hatırlattı Reyes. "Bu, sana da aynısını yapacağım anlamına gelir. Altı kez. Karından."

"Biliyorum," dedi Ashlyn yumuşakça. Bakışlarını çıplak ayaklarına indirdi. "Bunu her gün zihnimde görüyor ve her gece yeniden yaşıyorum."

"Diyelim ki bu laneti bozdun," dedi Lucien. "Onu sensiz bir yaşama mahkûm edeceksin."

"Yanımda sürekli öleceğine bensiz yaşamasını tercih ederim. Çok acı çekiyor ve buna izin veremem."

"Kendini feda etmek," diye homurdandı Reyes. "Bana gülünç geliyor."

Ashlyn yine çenesini kaldırdı ve Tanrıça'nın ona kullandığı mantığı denedi. "Dünyanın en sevilen peri masallarına bakın," dedi. Hepsi sihirliydi, hepsinin mutlu sonları vardı. "Bencil kraliçeler her zaman ölür ve iyi prensesler hep kazanır."

Reyes yine homurdandı. "Senin de dediğin gibi, peri masalları."

"Tüm peri masalları gerçeğe dayanmaz mı? Sizin de bir mitten başka bir şey olmamanız gerekiyor. Pandora'nın kutusu ebeveynlerin geceleri çocuklarına anlattıkları bir masal," diye karşı çıktı Ashlyn. "Bu da yaşamın kendisini bir peri masalı kılar. Tüm karakterler gibi, hepimiz yaşıyor, seviyor ve mutlu sonları arıyoruz."

Ona bakmaya devam ettiler, gözlerinde anlaşılmaz bir ifade vardı. Belki... takdir? Dakikalar işkence edercesine yavaş geçiyordu. Kararını vermişti ve başarmak için kendisini bıçaklaması gerekiyorsa bunu yapacaktı.

"Pekâlâ," dedi Lucien onu şaşırtarak. "Yapacağız."

"Lucien!" diye seslendi Reyes küçümsemeyle.

Lucien, Reyes'e baktı ve Ashlyn onun sert, yaralı yüzünde umut ışığı gördü. "Bu bizi de özgür kılacak, Reyes. Kaleyi bir günden daha uzun bir süre terk edebileceğiz. Dilediğimiz gibi seyahat edebileceğiz. Yalnız kalmaya ihtiyacımız olduğunda gidebilir ve gittiğimiz yerde kalabiliriz."

Reyes ağzını açtı, sonra tekrar kapadı.

"Paris'in bizi izlemeye zorladığı filmlerde," diye devam etti Lucien, "iyi her zaman kötüyü güçlü bir fedakârlık eylemiyle alt ediyor."

"İnsan filmlerinin bir anlamı yok. Bunu yaparsak çok daha kötü bir şekilde lanetlenebiliriz. Tanrıların dileğini hiçe saydığımız için cezalandırılarak."

"Maddox için, özgürlük için neden bu riski göze almayalım?"

"Maddox bundan hoşlanmayacak," dedi Reyes ama sesinde umut da vardı. "Sanırım... sanırım insanı tercih eder."

Bu düşünce Ashlyn'in içini ısıttı ama geri adım atmadı. Maddox her gece böyle acı çekerken, yapabileceği bir şeyin olduğunu bilirken bunu yapmazdı, yapamazdı. Suçlarının bedelini fazlasıyla ödemişti.

Göze göz, diye düşündü. Ona huzur vermişti. O da aynısını onun için yapacaktı.

"Bazen istediğimiz şey ihtiyacımız olan şey değildir," dedi Lucien. Sesi kısıktı, içinde bir parça özlem tınısı vardı. İhtiyacı olmayan neyi istemişti?

"Pekâlâ," dedi sonunda Reyes.

"Bu gece," diye ısrar etti Ashlyn. "Bu gece olmalı." Onun yine acı çekmesini ya da fikrini değiştirme riskini göze almak istemiyordu. "Sadece... bana onunla mümkün olduğunca zaman verin, tamam mı?"

İki adam da asık suratla başlarını salladı.

MADDOX GÜNÜN GERİ KALAN KISMINDA ASHLYN'İN HER ihtiyacını gördü. Onu elleriyle besledi, bedenini o kadar çok kez

sevdi ki sayısını unuttu. Birlikte geçirecekleri gelecekleriyle ilgili konuştu. Ashlyn'in yeni işinin Pandora'nın kutusunu ararken savaşçılara yardımda bulunmak –tabii eğer o da isterse– olabileceğini. Nasıl evleneceklerini ve –tabii eğer o da isterse– uyanık olduğu her anı nasıl birlikte geçireceklerini. Sonsuza kadar birlikte olmak için –tabii eğer o da isterse– Ashlyn'in yaşlanmasını nasıl durduracaklarını araştıracaklarını. Maddox onun istediği her şeyi oyacaktı ve Ashlyn de ona aşk romanlarından parçalar okuyabilecekti. Tabii eğer o da isterse.

Ashlyn onunla güldü, ona takıldı, onu sevdi ama üzerinde Maddox'ın anlamadığı sessiz bir umutsuzluk vardı. Bir üzüntü. Onu zorlamadı. Zamanları vardı. İlk kez zamanı arkadaşı olarak gördü. Ashlyn onu nasıl ehlileştirdiğini bilemezdi. Ruhu nasıl yumuşattığını. Şimdi ikisi de onu memnun etmek için vardı.

"Neyin var, aşkım?" diye sordu Maddox. "Anlat da çözeyim."

Ashlyn titreyerek, "Neredeyse geceyarısı oldu," dedi.

Ah. Şimdi anlıyordu. Ashlyn'i gözleriyle süzdü. Yatağının kenarına oturdular, Maddox onun ellerini ellerinin arasına aldı. Ay ışığı güzel yüz hatlarını çevreliyor, gözlerindeki kaygıyı aydınlatıyordu. "İyi olacağım."

"Biliyorum."

"Pek acımıyor, yemin ederim."

Ashlyn hafifçe kıkırdadı. "Yalancı."

Kahkahası içini ısıttı. "Bu gece başka bir odada kalmanı istiyorum."

Başını salladı, saçlarının ucu Maddox'ın kolunu gıdıkladı. "Seninle kalacağım."

Maddox iç geçirdi. Sesinde büyük kararlılık vardı.

"Pekâlâ." Bıçaklanmaya tepki vermeyecekti. Ses çıkarmayacak, kılını kıpırdatmayacaktı. Yüzünde bir gülümsemeyle ölecekti. "Biz..."

Reyes ve Lucien yatak odasına girdiler, hiç olmadıkları kadar asık suratlılardı. Maddox neden böyle olduklarını merak etti ama onları Ashlyn'in önünde sorgulamamaya karar verdi. Şu anda omuzlarına başka bir şey daha yüklemenin bir anlamı yoktu, öldürüldüğü sırada kendisini izlemek üzereydi zaten.

Maddox, Ashlyn'in dudaklarına hızla bir öpücük kondurdu. Ashlyn, sıkıca Maddox'ın başını tuttu, bırakmak istemiyordu. Çok gergindi, neredeyse umutsuzdu. Bir dakika daha verdi kendine. Tanrılar aşkına, bu kadını ne kadar da çok seviyordu.

"Bunu yarın bitireceğiz," dedi. Yarın... Sabırsızlıkla bekliyordu.

Pamuklu çarşafın üzerine uzandı ve yatak başlığına doğru kaykıldı. Reyes el, Lucien da ayak bileklerini kelepçeledi. "En azından başladıklarında başını çevir," dedi Ashlyn'e.

Ashlyn üzgün bir şekilde gülümsedi ve yanına çömeldi. Yumuşakça yanağını okşadı, bir kelebeğin dokunuşu gibi. "Seni sevdiğimi biliyorsun."

"Evet." Yaşamında hiçbir şeye bu kadar sevinmemişti. Bu kadın onun mucizesiydi. "Ve sen de şimdi ve sonsuza dek seni seveceğimi biliyorsun."

"Dinle, Maddox... Bunun için benim dışımda kimseyi suçlama, tamam mı? Fazlasıyla acı çektin ve seni seven bir kadın olarak seni kurtarmak benim elimde. Bunu isteyerek yapacağımı bil çünkü sen kendi hayatımdan çok daha değerlisin." Onu bir kez daha, bu kez çabucak öptü ve ayağa kalktı. Lucien ve Reyes'e döndü. "Hazırım."

Maddox'ın kaşları kafa karışıklığıyla kalktı, ardından korku geldi. "Neye hazırsın? Seni niçin suçlayacağım?"

Reyes kılıcını kınından çıkardı, bıçak havada ıslık çaldı. Maddox'ın korkusu arttı. "Neler oluyor? Anlat. Şimdi."

Kimse tek kelime etmedi. Reyes, Ashlyn'e yaklaştı.

Maddox zincirlerine asıldı. "Ashlyn. Odadan çık. Odadan çık ve geri dönme."

"Hazırım," diye fısıldadı yine. "Başka bir odaya geçmemiz gerekiyor mu?"

"Ashlyn!" diye hırladı Maddox.

"Hayır," dedi Lucien. "En büyük fedakârlığı yapmak istediğini söylemiştin, hatırlıyor musun? Bunu izlemek ve onun için yaptığın şeyi anlamak zorunda."

Ashlyn'in bakışları Maddox'ınkilerle buluştu, gözleri henüz akmamış yaşlarla doldu. "Seni seviyorum."

Maddox o anda planladıkları şeyin tam olarak ne olduğunu anladı. Çırpındı, serbest kalmak için savaştı. Paris'in bile ağzına almayacağı küfürleri savurdu. Bu sırada yanaklarından sıcak gözyaşları süzülüyordu. "Hayır. Bunu yapmayın. Lütfen, bunu yapmayın. Sana ihtiyacım var, Ashlyn. Reyes, Lucien. Lütfen. *Lütfen*!"

Reyes tereddüt etti. Yutkundu.

Ardından kılıcı Ashlyn'in karnına sapladı.

Maddox çığlık attı, kelepçeleri öyle güçlü çekti ki metal halkalar bileklerini kemiklere kadar kesti. Bunu yapmaya devam ederse ellerini ve ayaklarını kaybedecekti. Umurunda değildi. Tek bir şeyin önemi vardı. O da gözlerinin önünde ölüyordu. "Hayır! Hayır! Ashlyn!"

Ashlyn'in karnından kan fışkırmış, gömleği kanla sırılsıklam olmuştu. Ashlyn dudaklarını birbirine bastırdı, bir şekilde sessiz ve dimdik kalabildi. "Seni seviyorum," diye tekrarladı.

Reyes yine sapladı. Her yeni darbede, Maddox geceyarısına olan bağlarının gevşediğini hissetti, binlerce yıldır ona bağlı olan görünmez zincirler yavaşça kalkıyordu. Ama onları geri istiyordu! Ashlyn'i geri istiyordu.

"Ashlyn! Reyes! Dur. Dur." Açıkça hıçkırıyordu, çaresizdi, öfkeliydi. Kendini daha önce hiç olmadığı kadar güçlü hissetse de ölüyordu. "Lucien, durdur onları."

Ölüm bakışlarını indirdi, hiçbir şey söylemedi.

Bıçağın üçüncü saplanışıyla Ashlyn düştü. Çığlık attı. Hayır, Maddox atmıştı. Ashlyn sadece inledi. "Acımıyor..." diye soludu. "Aynen söylediğin gibi."

"Ashlyn." İsmi dudaklarından titreyerek döküldü, yalvarışı boşunaydı. Çıldırmıştı. Öfkelenmişti. "Ah, tanrılarım. Hayır. Ashlyn. Neden bunu yapıyorsun? Reyes, dur. Durmalısın!" Bunu yeterince söyleyemiyordu.

Ashlyn'in gözleri yine onunkilerle buluştu, orada hak ettiğinden çok daha fazla sevgi vardı. "Seni seviyorum."

"Ashlyn, Ashlyn." Maddox sarsıldı ve kelepçe daha derine battı, daha derinden kesti. "Dayan güzellik. Sadece dayan. Seni iyileştireceğiz. Sana Tylenol vereceğiz. Üzülme, endişelenme. Reyes, dur. Bunu yapma. O masum."

Reyes ona kulak asmadı, tekrar tekrar kılıcı sapladı. Ashlyn'in gözleri kapandı. Ve Reyes durdu. Yutkundu. Önce yukarı, ardından hâlâ sessiz olan Lucien'a baktı.

"Onu götürme. Lütfen onu götürme."

Reyes sonunda altıncı darbeyi de indirdi.

"Ashlyn!"

Artık cansız olan bedeninin etrafında kırmızı bir kan gölü oluştu. Gözyaşları yanaklarından sicim gibi akıyordu. Hâlâ mücadele ediyordu. Geceyarısına olan bağları siliniyordu. "Neden? Neden?"

Neyse ki Lucien kelepçeleri çözdü. Elleri ve ayakları tutmuyordu, yere düşüp güçlükle süründü. Arkasında kandan bir iz bırakmıştı. Kadınını kollarına aldı.

Ashlyn'in başı yana düşmüştü. Ölmüştü. Ölüydü, ölüm lanetinin ağırlığının bedeninin içinde bir sis bulutu gibi döndüğünü hissetti. Sanki hiç var olmamış gibi buharlaşıp kaybolmuştu. "Hayır!" Hıçkırıklara boğuldu, içler acısı hıçkırıklara. Bir zamanlar lanetin kalkmasını arzulardı. Ama şimdi, bu kadını kaybetmektense laneti bin kez yaşamaya razıydı. "Lütfen."

"Bitmiştir," dedi Reyes gaddarca. "Dileyelim de bu fedakârlık boşuna olmasın."

Maddox yüzünü Ashlyn'in saçlarına gömdü ve onu kollarında salladı.

tarama: ırmak
düzenleme: vero

Yirmi Beşinci Bölüm

Maddox sonsuzluk kadar uzun bir süre boyunca aşkını kucağında, onu uyandırmayı dileyerek salladı. Onsuz bir hayatın düşüncesine bile katlanamıyordu. Kendini öldürmeyi tercih ederdi.

Lucien ve Reyes sessizce arkasında durdular.

"Ruhumu sonsuza dek cehenneme alın," diye bağırdı yukarı. "Bunun dışında ne olursa. Onu geri getirin. Onun yerine beni alın."

Sonsuza dek mi? diye mırıldandı bir ses. Bu kez kafasında konuşan Sabin değildi, bir kadındı. *İşte bu bir bağlılıktır.*

Maddox tereddüt etmedi. "Evet. Evet! Sonsuza dek. Sonsuza kadar. Onsuz yaşayamam. O benim her şeyim."

Senden hoşlandım kovboy, gerçekten.

"Siz de kafanızda bir kadın sesi duyuyor musunuz?" diye sordu Lucien şoke olmuş bir halde.

"Evet," dedi Reyes onunkine benzer bir şaşkınlıkla. "Kimsin sen?"

En iyi yeni arkadaşınız, şekerim.

"Bana yardım et o zaman," diye yalvardı Maddox.

Aptal ölümsüz. Size yardım etmek için günlerdir kuralları çiğniyorum, gerçi bu bir tür hobim. Yine de bunu sürdürmek istediğimden emin değilim. Sen ve kadının cidden zaman tüketiyorsunuz.

"Lütfen. Ona yardım et, zamanını daha fazla almama gerek kalmasın. Yemin ederim. Sadece onu bana geri ver. Lütfen. *Lütfen.*"

Geçen hafta büyük köpekleri aşağılamıştın, Şiddet ve ben cidden buna bayıldık. Doğrusu bazı şeylerin farkına varmamı sağladı. Artık pek fazla kişi geleneği bozmuyor, biliyorsundur. Ve bunu bir savaşçının yapması... Süper! Neden, biliyor musun?

"Hayır." Ve umurunda da değildi.

Harika. Ders vakti.

"Ashlyn..."

Bir yere gitmiyor. Şimdi kes sesini. Senin için neyi riske attığımı tam olarak anlayasın diye birkaç bilgi vermem lazım.

Maddox, umutsuzluğu ve telaşıyla savaşarak Ashlyn'i kollarında sallarken dudaklarını birbirine bastırdı.

Yani biliyorsunuz işte, Titanlar kontrolü ele geçirdi –pislikler– ve dünyayı altın çağdaki günlerine döndürmeyi planlıyorlar. Huzurun, tapınmanın, vesairenin olduğu yere, insanların boyun eğip onlara kurban verdikleri ve bunun gibi saçmalıklara işte. Birkaç gün içinde, iki tapınak aniden denizden yükselecek. Sadece bekleyin. Emin olun bu sonun başlangıcı olacak. Dramatik bir tavırla durdu. *Titancıkların, sizin ölmenizi ya da resmin genelinde olmanızı isteyip istemediklerinden emin değilim ama istediklerini elde etmek için sizi kullanmayı planladıklarını biliyorum.*

"Kadınlar. Danika," dedi Reyes.

Bingo. Kadınların kan bağıyla ilgili bir şey, belki de bir kehanet söz konusu. Bu konuyu daha fazla araştırmalıyım çünkü şimdiye kadar havamı aldım. Ama içinde bulunduğum ikilemi görebiliyorsunuz, değil mi? Size yardım ederek bu yeni yönetimi gerçekten kızdıracağım.

"Onları senin için öldürmemi mi istiyorsun?" diye atladı Maddox. "Yaparım. Yaparım." Ne kadar zaman alırsa alsın, ne yapması gerekirse gereksin. Bir yolunu bulurdu.

"Maddox," diye uyardı Lucien. "Dur. Evimizin üzerine çok daha kötü bir lanet getirmeden önce dur. Sana yardım edecek. Sadece pazarlığı kızıştırmak istiyor. Doğru mu tanrıça?"

Ah, Bay Çokbilmiş, diye mırladı. *Sen seksi olansın, hakkını vereceğim.* Bir iç geçiriş daha, bu kez hayallere dalmış gibiydi, ardından kendini topladı. *Bunun için zaman yok. Ne yazık ki. Az önce söylediğim gibi, bu ufak kadın beni gerçekten etkiledi. Doğrusunu söylemek gerekirse bunu yapacağını sanmıyordum. Ne gösteriydi ama değil mi?* Kıkırdadı. *Bedensel fonksiyonlarım olsaydı sanırım altıma ederdim.*

"Tanrıça. Odaklan. Lütfen."

"Maddox." Lucien yine uyardı.

Anya. Benim adım Anya ve ben, teknik olarak bir tanrıça değilim, sadece bir tanrıçanın kızıyım, bu yüzden beni o pisliklerle aynı kategoriye koymayın. Öfkeli bir iç geçiriş duyuldu.

"Ne yapabilirim? Anlat bana. Ne istersen yaparım." Maddox, Anya'nın bir parça şeker emdiğini düşündü çünkü bir şapırtı sesi yükselmiş, etrafı çilek ve krema kokusu sarmıştı.

Kadının senin hayatın için kendi hayatından vazgeçti. Sen de aynısını yapmaya razı mısın? Zira bilmelisin ki benim güçlerim diğerlerinin eylemlerine bağlıdır ve sen bir şey yapmadıkça ben hiçbir şey yapamam. Ah, tabii bir de küçük bir karşılık meselesi de var.

"Evet. Onun için her şeyi feda ederim." Yine tereddüt yoktu. "İstediğin karşılığı veririm."

Yine bir emme ve şapırtı sesi geldi. *Tamam, işte anlaşma. Titanları peşime taktım. Bana nedenini sorma. Uzun hikâye. Yine de yakında beni lanet olası bir hayvan gibi avlayacaklar. Eğer isteyecek olursam bana yardım edeceksiniz. Anlaşıldı mı?*

"Evet. Ne olursa."

Sadece sen değil, tatlım. Hepiniz.

Bir an için ne Lucien ne de Reyes yanıt verdi. Maddox sıçrayıp ikisinin de boğazını kesmek üzereydi. Sonra hep bir ağızdan, "Evet," dediler.

Tamam o zaman. Anlaşma yapılmıştır. Kadının uyanacak ve sana bağlı olacak. Sen yaşadığın sürece o da yaşayacak. Bir ölümlü için hiç de fena bir anlaşma değil. Ama ikinizden biri ölürse diğeri de ölecek. Anlaşıldı mı?

"Evet, evet."

Sözünüzü geri alır ya da bunu denemeye kalkarsanız seni öldürürüm ki bu, onun da ölmesi demektir. Gürültülü bir sesle şekerini emdi. *Başlarınızı koparır ve onları gümüş tabakta tanrılara sunarım.*

"Anlıyorum. Kabul ediyorum," dedi hemen.

Bir kalp atışlık süre geçti. Bir tane daha. Sonra tatminkâr bir mırlama duyuldu ve Maddox kendini aniden bir hortumun içinde buldu. Ashlyn kana bulanmış kollarından çekildi ve Maddox ona uzanarak haykırdı. Hâlâ hareketsiz yatıyordu ama kanı bedenine geri dönüyor gibi görünüyordu.

Maddox yatağa fırlatıldı ve kelepçeler bir kez daha kilitlendi. Reyes ve Lucien odanın ortasına doğru yürüdüler ama geri geri.

Maddox şoke olmuş bir halde zamanın hızla geriye aktığını anladı. Uzun hayatında birçok şey görmüştü ama böylesine hiç tanık olmamıştı.

Reyes, Ashlyn'in önünde duruyordu, kılıcını ona saplamak yerine geri çekiyor gibiydi. Ashlyn düşeceği yerde ayağa kalkmıştı.

Hortum nasıl başladıysa öyle durdu. Herkes etrafına kafası karışmış bir şekilde baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Ashlyn inanmazlıkla. "Ölüydüm." Kollarını kaldırıp baktı, ardından karnına bakıp yaraları aradı. "Öldüğümü biliyorum. Kılıcın beni kestiğini hâlâ hissedebiliyorum... Aman Tanrım, Maddox ne yaptın? Lanet de geri döndü mü?"

"Buna... diyecek sözüm yok," dedi Reyes kaşlarını çatarak. "Ona kılıcı sapladım."

Yaşananların anıları hepsinin hafızasındaydı, yine de olaylar şimdi hiç yaşanmamış gibiydi. "Beni serbest bırakın," diye bağırdı Maddox. "Zincirleri çözün."

Kafası karışmış görünen Lucien ona itaat etti.

Maddox sıçrayarak kalktı ve Ashlyn'i kollarına aldı, yüzünü öpüp onu ezmeden mümkün olabildiğince sıkı bir şekilde kendine çekti. Ashlyn bir kahkaha attı, sonra ona bakmak için geri çekildi. "Ama ölüm laneti..."

"Bozuldu. Yemin ederim. Artık bağları hissetmiyorum."

Keyfinize bakın çocuklar zira Maddox'ın lanetinden siz de kurtuldunuz, dedi Anya şarkı söyler gibi. *Gerçi üzülmeyin. Eminim iblisleriniz size yeterince ıztırap çektiriyordur. Sadece anlaşmamızı unutmayın. Şimdilik hoşça kalın.*

Reyes'in bedeni sarsıldı ve Lucien'ın başı geriye düştü. Titriyorlardı, dizlerinin bağı çözülünce yere yığıldılar. İkisi de uzun bir süre soluk soluğa yerde kaldı. Aynı anda bakışlarını kaldırdılar, gözleri buluştu.

"Artık Maddox'ı öldürmek zorunda değilim," dedi Reyes şaşkın şaşkın. "Onun ölümüne duyduğum çekim gitti. Gitti!"

"Ölüm laneti gerçekten bozuldu," dedi Lucien, ses tonu Maddox'ın neredeyse daha önce hiç duymadığı kadar sevinçliydi. "Teşekkürler, Ashlyn. Teşekkürler. Sen eşsiz bir insansın."

Ashlyn bir gülümsemeyle, "Bunun benim için bir zevk olduğunu söylemek isterdim," diye takıldı.

"Benim için öldün," dedi Maddox, Ashlyn'in dikkatini arkadaşlarından çekerek. Şu anda Ashlyn için tek bir adamın önemi vardı. Ve o da şok içindeydi, sarsılmıştı ve ona kızgındı. "Benim için öldün," diye homurdandı.

"Yine olsa, yine yapardım," dedi. "Seni seviyorum."

"Asla."

"Reyes, Lucien. *İkiniz* de çıkın," dedi gözlerini Ashlyn'den ayırmadan.

Reyes ve Lucien sessizce odadan çıkıp onu Ashlyn'le baş başa bıraktılar. Maddox, Ashlyn'i soydu ve kılıcın saplandığı yerden, karnından öptü.

"Sana ihtiyacım var," diye soludu.

Ve Ashlyn'in de ona ihtiyacı vardı. Şimdi ve her zaman. Kendimi tutamayarak içine girdi ve zevkle inledi.

Maddox içinde yavaşça hareket ederken, "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum." Ashlyn iç geçirdi, başı bir yanından diğer yanına düştü.

"Teşekkürler. Yaptığın şey için teşekkürler." Kimse onun için bu kadar şey feda etmemişti. "Ama... bir daha sakın ölme. Anladın mı?"

Ashlyn güldü ama Maddox daha derinlere, tam olarak hoşlandığı yere girince kahkahası bir inlemeye dönüştü. "O zaman sen de kendini bir daha lanetletme, benim tatlı prensim."

"Lanetlenmek mi? Aşkım, ölçülemeyecek kadar büyük bir ödülle ödüllendirildim."

"Ben de, Maddox," dedi ve birlikte orgazmın doruğuna çıktılar. "Ben de."

ERTESİ GÜN ÖĞLEDEN SONRA LUCIEN BİR TOPLANTI DÜZENLEDİ.

Ashlyn, Maddox'ın kucağına ilişmişti, hiç olmadığı kadar mutluydu. Tüm hayalleri gerçeklemişti. Maddox'ı düşünerek yeteneğini kontrol edebiliyor ve sesleri tümden susturabiliyordu. Gerçek aşk gerçekten her şeyin üstesinden gelmişti.

Hatta artık bir ailesi bile vardı. Kavgası, gürültüsü ve her şeyiyle gerçek bir aile. İki grup da gergin ve birbirine mesafeliydi, iblisler ne kadar kibar olabilirse onlar da o kadar kibarlardı. Bu olumsuzluğu düzeltmekte kararlıydı, kendini bir kız kardeş gibi hissediyordu.

Kılıcın ona –tersine dönmüş bir şekilde– saplanmasından bu yana, savaşçıların çoğu ona şefkatle davranmış; onu gördüklerinde saçını okşamış ya da sonsuza dek Maddox'a yapışık olacağından dalga geçmişlerdi. Hastalık hariç, hâlâ yaraları iyileşiyordu. Yine de Torin ona *göz kırpmıştı*.

Ashlyn bu adamın kasaba halkına hastalık bulaştırdığı için kendini çok kötü hissettiğini biliyordu. Etkileri yıkıcıydı, evet ama şükürler olsun ki modern tıp salgını durdurabilmeye yaramıştı. Belki bununla avunabilirdi. Ve iyileştiğinde Kader Kulübü'nü onarmalarında savaşçılara yardım edebilir, kasabaya kulübü geri kazandırabilirdi.

Hayat güzeldi, hayal edebileceğinden çok daha iyiydi. Sırıttı.

Lucien odanın ön tarafında durup, "Bildiğiniz gibi Sabin'le konuştum ve kutuyu aramasında ona yardım etmeye karar verdim. O lanet şeyin bulunma zamanı geldi. Dışarıda olduğu sürece iblislerin içine çekilme tehlikesi var. Bu da bizim ölüm tehdidi altında olduğumuz anlamına gelir."

"Kahrolsun Avcılar," dedi Ashlyn. Maddox onu belinden tuttu.

"Onlar öldü. Hastalık öldürdü," diye belirtti Reyes.

Ashlyn başını salladı, onu düzeltmekten nefret ediyordu. "Birkaçı öldü. Hepsi değil. McIntosh sadece enstitünün başkan yardımcısıydı, onca yıl orada çalıştım ama başkanı hiç görmedim. Bana asla halkın önüne çıkmadığını söylenmişti. Daha önce bunu düşünmemiştim ama şimdi kulağıma şüpheli geliyor. Ayrıca dünyanın dört bir yanında oldukça fazla çalışanı var. Ve belki enstitüye katılmamış başka Avcılar da vardır."

Gruptan mırıldanmalar yükseldi.

"Kutunun Budapeşte'de olduğunu ummuştuk," dedi Sabin. Yanına doğru gittiği anda, Lucien'ın bir saldırı beklermiş gibi gerildiğini görünce kaşlarını çattı. "Bir Avcı'nın sorgusu bizi buraya yönlendirmişti. Ama..."

"Ondan bir iz bulamadılar," diye lafını bitirdi Lucien. "Ve bizim yardımımızı istiyorlar."

"Kutuyu aramakta yardımımı istiyorsan bana birkaç talimat vermelisin," dedi Reyes, kopma noktasındaydı. Ashlyn bunu biliyordu çünkü Danika o gün, sabahı bile etmeden kaleden tüymüştü. Kimse peşine düşmemişti. Ashlyn ilk kadın arkadaşını kaybettiği için üzgündü ama böylesinin daha iyi olduğunu biliyordu.

Aeron'ı eninde sonunda serbest bırakmak zorunda kalacaklardı.

Maddox, Ashlyn'e Aeron'la ilgili kısmı anlatmıştı; Danika'yı ve ailesini nasıl öldürmesini gerektiği kısmı. Bu Ashlyn'in hayatındaki tek karanlık noktaydı. Ama Maddox, Reyes'in o kadını korumaya kararlı olduğunu da söylemişti, buna duyduğu ihtiyaçla savaşıyor olsa bile.

Ashlyn, tıpkı kendisinde olduğu gibi, Anya'nın Danika'ya da bir şekilde yardımda bulunacağını düşünmek istiyordu. Tabii yardım *edebilirse*. Maddox, Anya'nın Titanlar tarafından takip edildiğini itiraf ettiğini de söylemişti. Demek ki binaların içinde belirip yok olabilen, görünmez olabilen ve zamanı geri çevirebilen bir tür doğaüstü varlıktı ama yine de ele geçirilmekten korkuyordu. Bu da *ele geçirilebileceği* anlamına geliyordu.

"Ses tonuna dikkat et, Acı," dedi Cameo, Lucien'ın diğer yanında durarak. "Moral bozuyorsun."

Tamam, iki karanlık nokta, diye devam etti Ashlyn. Ne zaman Cameo'ya baksa Ashlyn'in yüreği parçalanıyordu. Kadının sevgiye ihtiyacı vardı. Güzelliğine rağmen şimdiye kadar erkeklerin hiçbiri ondan etkilenmiyor gibiydi, sanki ona çok yaklaşırlarsa kadını –ya da kendilerini– öldürebileceklerinden korkuyorlardı. Pekâlâ, onlar kesinlikle dünyada kalan son erkekler değildi. Mutlaka Sefalet'e de âşık olabilecek birileri vardı dışarıda.

"Ashlyn çelişkili hikâyeler duymuş," dedi Maddox. "Onlara anlatacak mısın?"

Ashlyn başını salladı. "Birisi kutunun Argus tarafından korunduğunu söyledi. Başka birisi kutunun denizin derinlerinde saklandığını, Hydra tarafından korunduğunu söyledi ama nerede olduğunu bilmiyorum."

Herkes inledi.

"Hangisinden başlasak?" diye sordu Lucien'a.

Ashlyn başını salladı.

"Anya iki tapınağın yüzeye çıkacağından bahsetti," dedi Maddox. "Bu tapınaklar muhtemelen tanrılar tarafından kullanılıyordu ve insanlar tarafından bozulmuş ya da incelenmiş olmayacaktır.

Yüzeye çıktıklarında bazılarımız onları araştırmalı. Belki bizi doğru yola yönlendirecek bir şey buluruz."

"Harika." Lucien başını salladı. "Birisinin burada, Aeron ve Torin'le kalması gerekecek."

"Ashlyn ve ben kalacağız. Kalın kitaplar ve metinleri okuyacağız."

Ashlyn, "Ve ben de kasabaya inip ipuçlarını dinleyeceğim," diye ekledi.

Maddox, Ashlyn'i iyice yanına çekti ve, "Sana çok fazla ihtiyacım var," diye fısıldadı.

"Güzel. Çünkü *tüm* ihtiyaçlarını görmeyi planlıyorum," dedi Ashlyn baştan çıkaran bir tavırla.

Maddox'ın sesi kısıldı ve eflatun gözlerini onun dudaklarına çevirdi. "Şu anda seni, yanında bir kılıçla siyah deri bir kıyafetin içinde hayal ediyorum. Seksi giysilerden hoşlandığını bildiğim için Paris'e kasabadan böyle bir kıyafet aldırdım."

Ashlyn ona iyice yaslanarak âdeta eridi; içi öyle sevgiyle doluydu ki bu sevgi daimî bir şekilde dışarı akıyordu sanki. "Onu giydiğimde kendi edemlerini korumak için mi yoksa seninkini almak için mi dövüşeceğim?"

"Benimkini almak için tabii ki."

Ashlyn bir anda tahrik oldu ve ürperdi. "Bu toplantıdan kaçıp odana gitmek ister misin? Daha sonra özet alırız."

"Kesinlikle."

Ayağa kalktılar. Tüm dünyadaki en karanlık şiddete sahip olan adam gülerek Ashlyn'in peşinden gitti. Herkes onlara merak ve kıskançlıkla bakıyordu.

Belki onların da zamanı gelirdi...

✣✣✣

tarama: ırmak
düzenleme: vero
www.twilightturk.com